

Partizan Sesi

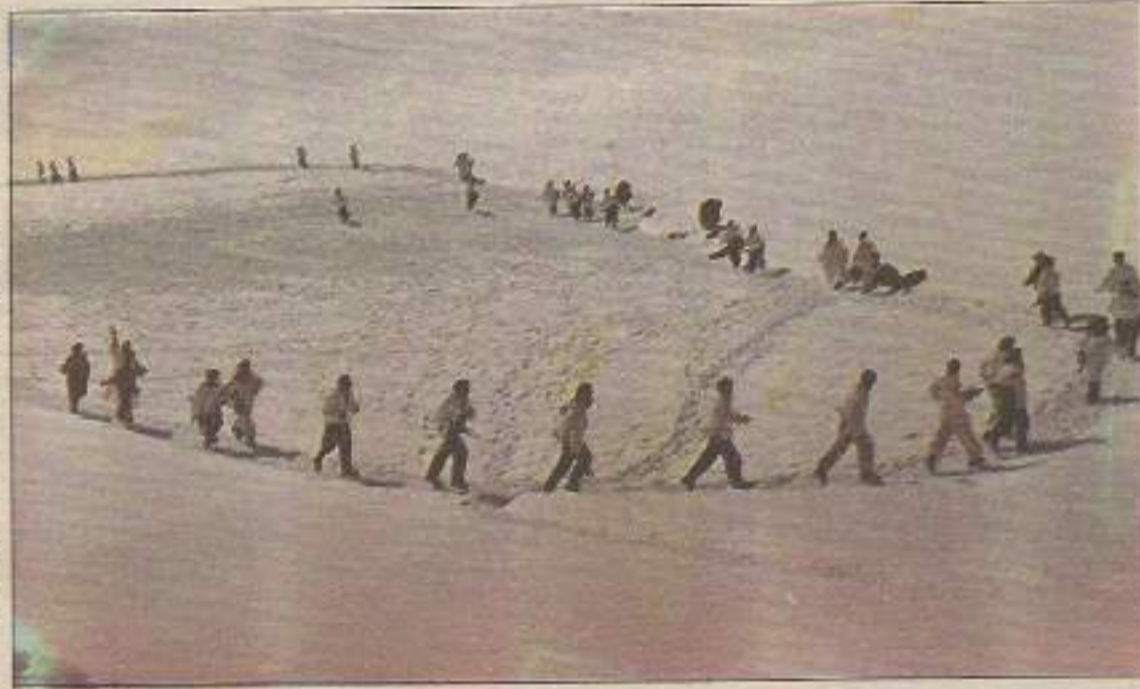
**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:34 1-15 ŞUBAT 1996 FİATİ: 40 000 (KDV Dahil)

TKP(ML)-TİKKO, TMLGB'nin Eylemleri HALKA UMUT VERİYOR

► Halkın kurtuluşu, eşit ve özgür yaşamı için kendi kişisel çıkarlarını bir yana atarak Köylü Gerilla Savaşını kesintisiz bir şekilde sürdüren kızıl ordu gerillaları yaz-kış demeden eylemlerine devam ediyorlar. Yaptıkları eylemlerle "kışın savaşılmaz" diyen oportünistlere ve korkaklara, ağır kış koşullarında nasıl savaşılacağını gösteren özgürlük savaşçıları düşmana korku salarken, halka umut oluyorlar.

Sayfa 5'de

Fotoğrafların Konuşturduğu Diller

Sayfa 11'de

Ege'de bu kaçınıcı savaş çıgırtkanlığı?

► Biz bu filmi daha önce defalarca izledik. Bir kez daha izlemeye niyetimiz yok. Türkiye ve Yunanistan'ın çeşitli milliyetlerden emekçi halkı, bunların bu oyununa asla alet olmayacaktır. Her iki ülkenin halkları kültürel ola-

rak birbirine yakın ve kardeş halklardır. Paylaşamayacakları birşey yoktur ortada. Her iki ülkenin emekçi halkları, "yaşasın proletarya enternasyonalizmi" şiarını yükselterek kan emici sömürücülerin sesini boğacaktır.

Sayfa 6'de

Oruçoğlu'na

Partizan Sesi gazetesinin "Yönelim" köşesinde, "Boykot" başlıklı yazınızı ilgi ile okudum. Yazınızda 24 Aralık 1995 genel seçimlerinde, seçimlere ilişkin, devrimci cepheye ulaşan iki farklı tavırdan biri olan seçimlerin boykot edilmesinin tek doğru tavır olduğunu belirtiyorsunuz. Dolayısı ile yirmi yıldır savuna geldiğiniz düşüncenin, yani ülkemiz koşullarında "parlamentodan yararlanılabilir" düşüncesinin yanlış olduğunu da kamuoyu önünde açıklamış oluyorsunuz. Bir nevi özeleştiri yapıyorsunuz.

Fakat, "Boykot" başlıklı yazınız tam bir özeleştiri olarak kabul edilemez. Böylece önemli, kapsamlı ve devrimci kamuoyunun yıllardır tartıştığı bir konu hakkında yapılacak bir özeleştiri bir kaç cümle ile geçiştirilemez. Ciddi ve kapsamlı bir özeleştiri yapmanız gerektiğini düşünmekteyim. Bu, aynı zamanda özeleştiri den ne anladığınızı da gösterecektir.

İki farklı düşünce (doğru ile yanlış) arasında yirmi yıldır devam eden mücadele sonunda, hakim durumdaki "parlamento-

dan yararlanılabilir" düşüncesinin yerini "parlamentodan yararlanılmaz" düşüncesi almıştır. Fikir çalışmalarının olmadığı yerde bereketlik ve zenginlik olmaz. Değişim, dönüşüm ve ilerlemenin temelidir bu. Fikirsel çalışmaların olumlu yönde gelişmesi ve sonuçlanmasını sağlayan temel ilke ise eleştiri-özeleştiri ilkesidir. Bir yanlış reddedip bir doğruyu benimserseniz, yanlış özeleştirisini vermek hem gerekli hem de zorunludur. Devrimci ciddiyet ve sorumluluğun dayattığı bir zorunluluktur.

Yazınızda, seçimlerin boykot edilmesinin tek doğru seçenek olduğunu belirtiyorsunuz. Fakat, bu sonuca varmadan önce 1974 yılından bu yana "parlamentodan yasal bir parti aracılığı ile yararlanılabileceğini savunduğumuzu da aynı yazınızda öğrenmiş bulunuyoruz. Bu konuda 1974 yılında otuz sayfalık bir yazı yazdığımızı, yazının kaybolduğunu ve ilk defa yazınızın kaybolmasına üzülmeye başladığımızı belirtmişsiniz. Çünkü, o yazı "insanlarımızın bir bölümünü, koku yollarından geçerek ahıra göndermeyi öğütleyen" bir yazıydı diyorsunuz. Bir "sineğin etkilemesi" sonucu yanlışlığınız farkana vardığınızı

yaşamışsınız. "Ufacık bir sinekten etkilenilir mi?", deyip, sineği küçümseyenler ve kendilerini büyütükçe büyüten kibirli ve dogmatikler olabilir, olsun. Anlayanlar için çok şey ifade etmektedir sinek. Elbette ki bir düşünce -hem de yıllardır savunula gelen bir düşünce- kolayca ve bir anda değişmez; karşıt olan düşünce ile zorlu bir mücadele evresi sonunda değişim noktasına gelir. Kibirli ve dogmatik olmayan, araştırmacı ve eleştirel bakış açısına sahip bir düşünce yapısının -zor olsa bile- aşamayacağı bir engel yoktur. Yeter ki değişimden korkmayalım. Değişim olmadan yenilenme ve ilerleme sağlanamaz.

Yirmi yıldır savunduğunuz düşüncenin yanlış olduğunu kamuoyuna açıklama gereği hissetmeniz oldukça olumlu bir davranış. İnsanın bir şeyi önce kendinin tanıması ve öğrenmesi sonra da başkalarına öğretmesi ve öğretmesi doğru olanıdır. Siz, kendi düşüncenizdeki bir yanlış görmüşseniz eğer, bu yanlışın temellerini açıklamak ve bu yanlışın çıkardığınız dersleri diğer insanlarla da paylaşmak durumundasınız.

Eski ve şu anki düşüncenizin dayandığı temelleri tüm yönleriyle ortaya koymalısınız ki, kamuoyu, eski ve şu anki düşüncelerinizi neden-sonuç ilişkisi içinde değerlendirebilsin. Özeleştirisinin bir boyutu da öğretici olmasıdır. Bunun gereği yerine

getirilmelidir.

Keşke, 1974'te parlamentodan yararlanılabileceğini savunduğunuz otuz sayfalık yazı kaybolmasaydı. Kaybolan yazınız ile şu anki düşüncenizin temellerini, gerekçelerini birlikte okumak, iki düşünce arasındaki farklılıkları daha iyi görmemizi sağlardı. Daha sağlıklı değerlendirmeye yapabilir ve düşünce evrimimizi daha iyi tanımlıyorduk.

Parlamentodan "yararlanılabilir mi, yararlanılmaz mı" konusu şu anda Türkiye devrimci kamuoyunun gündeminde. Kimi illegal-devrimci partiler, yasal parti kurup parlamentoya girme çabası içinde. Bu davranışlarının teorisini oluşturmak için de epeyce çaba sarfetmektedirler. Bu nedenle, sizin, esaslı bir özeleştiri yazınız bu süreçte olumlu bir katkı olacaktır.

Sadece konunun öneminden ve şu anda gündemde olmasından değil, aynı zamanda özeleştiri tanım gereği, satır aralama sıkıştırılmış ve bir kaç cümle ile geçiştirilmiş bir "özeleştiri", özeleştiri olarak değerlendirilemez.

Okura ve tüm devrimci kamuoyuna karşı duyulan sorumluluk gereği, kapsamlı bir özeleştiri yapmanız daha ciddi bir yaklaşım olur. Bu, beklenen ve takdir edilecek bir davranıştır.

DİRENÇ FIRAT/GAZİ MAH.

O Randevuya Geleceğiz Bir Gün Mutlaka!...

Partimiz TKP(ML)'nin cezaevleri tarihi, düşmana karşı direnmenin, özgürlük eylemleriyle zindan duvarlarını parçalayarak, dışarıya sürdüren aktif bir özeleştiri; bu damardan beslenen ve sıcak savaşınla kucaklaşmanın tanıtıdır. Oyle ki, yarıntan bu tarih "TIKKO'cular bu işi yapar" söyleminde ifadesini bulan güvene dönüşmüştür. Başarıları önce özgürlük eyleminin halkımızda ve dostlarımızda yarattığı bu güvene layık olmaya çalışan TKP(ML) tutukluları, buldukları her cezaevinde haklı övünçlerini duydukları "firarlar" geleneğini örgütledikleri her yeni özgürlük eylemiyle sahiplenmek ve bu geleneğe yeni halkalar ekleyerek zenginleştirmek görevi bilinciyle hareket etmişlerdir. "O duvar, o duvarlarımız viz gelir bize viz" diyerek, faşist diktatörlüğün zindan duvarlarını parçalayan Mehmet Zeki ŞERİT'lerden, Orhan BAKIR'lardan, Baba ERDOĞAN'lardan devralınan böylesi bir onurlu geleneğin bugüne ilişkin ödevlerinin yerine getirilmesi zindanlardaki her TKP(ML)'li tutsağın birincil görevleri arasındadır. En zor koşullarda dahi, dışarıya yaşanan sıcak savaşın katılma sevdasının tutuşturduğu yüreklerindeki partizan coşkusuyla bu görev ve sorumluluklarına sahip çıkan TKP(ML) tutukluları, son bir yılda üç ayrı cezaevinde özgürlük eylemi çalışmalarında bulundular.

Düşmanın her türlü rehabilitasyon politikalarına karşı uyanık olmak ve yaratılan değeri sahiplenmek için mücadele eden statükolara hapsülünmüş rahatsız sosyal yaşamın üyüklüğüyle tutsaklık koşullarını kanıksamamak, bir yanlışla dışarıya sürdüren savaşımı kendi özgün mecrasında, içinde devam ettirmek, diğer yanlışla koşullarını oluşturarak özgürlük eylemleriyle zindan duvarlarını aşip, her devrimci tutsağın değerini taşıyan sıcak savaşın içinde olma özlemini gerçekleştirmek, tutsak düşen savaşın bir partinin mitalanlarının önüne koyduğu yerine getirilmesi gereken vazgeçilmez yaşamsal iki ilkedir.

Bu ilkeler ışığında hareket eden Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki TKP(ML) tutsakları, kısa süren bir hazırlık sürecinin ardından büyük bir coşkuyla yeni bir özgürlük eylemi girişimini başlattılar. Hazırlık aşamasının tamamlanmasından sonra, eylem aynı

bloka bizlerle bulunan diğer dost örgütlerle de (TIKB, MLKP ve THKP-C/HDO) açılarak, onların katılımının sağlanmasıyla bir eylem birliğine dönüştürüldü.

Dört örgütün eylem birliğine sardıkları çalışmalar, dost örgütler arası eylem birliklerinin güzel bir örneği olmasının yanı sıra, sözkonusu dostluğun pekişmesine de daha da yol açtı. Bizler açısından eylem başarıları kadar dostlarımızla böylesi bir çalışma içerisinde, dostluğumuzla daha da pekişirmek bir o kadar önemlidir. Eylem sürecinde bu önemi uygun davranmaya özel bir çaba gösterdik.

Devrimci iradenin yaratıcı zenginliğinin alabildiğince ortaya konduğu, hunun alınması, gözünü bir emekle kır kır yaran inceselikli bir çalışmayla birleştirildiği dört aylık bir çalışma sürecinin sonunda düşmanın en güvendiği noktaları açıldı. Ancak çalışmanın başına ulaşacağı son aşamaya vardığı bir süreçte, kötü bir talihlilik sonucu özgürlük eylemimiz düşman tarafından açığa çıkarıldı. Böylece, simdi bir özgürlük eylemi denememiz başarısızlıkla sonuçlanmış oldu.

Ne var ki bizler, her başarısızlığın başan tahminleri içinde yaşadığını biliyoruz. Bu noktada da, ortaya çıkan sonuçta kadere bir yaklaşımla boyun eğmek değil, aksine bizlere düşen, bizi üzüp düşmanı sevindiren bu talihliliğe yol açan nedenler üzerinde tahlilli bir yaklaşımla durarak, gerekli doğru dersleri çıkarıp, özgürlük eylemimizi bir sonraki halkasında düşmanın bu seviyeyi kursağında koymaktır. Tarih bilinci olan herkes, bu iddiamızın çok büyük bir iddia olmadığını teslim edecektir.

Bu eylem bizler açısından bir okuldu aynı zamanda. Bu okuldan çok şey öğrendik. Dost örgütler arası ilişkilerde olduğu kadar, her şeyden önce kendi içimizde de yoldaşlık ilişkilerinin böylesine zor bir çalışma içerisinde iyi bir sınav verişine tanık olduk. Yüksek bir disiplin içerisinde birbirini tanımlayan yoldaş emeğinin, yeteneğinin, özveri ve coşkusunun zoru kolay, olmaz olur eğildiğini gördük. Son yıllar da esas sağ rüzgarların, cezaevden cephesinde reformizme endekslı bir rahavet ortamı yaratmasına rağmen, bilinçli Maoizmle aydınlanan tutsak partizanların, bu rahavete kapılmadan, düşmanı en güçlü bulduğumuz

alandan en zayıf yerinden vurma savaş perspektifine sahip çıktıklarını gördük. Demirin, betonun, suyun ve düşman güçlerinin çıkarttığı onca ergelin bir bir aşarak, bir başarıyla kazandığımız özgürlüğe uzanan tünelimizle, o dunduruca soğuk ortamda yüreklerimizin "ile kavgaya" diye içimizi ısıtan ateşi başka neyle açıklarız.

Dağların da düşman mevzilerinin gerilla kurşunlarıyla dövüldüğü, Gazi sokaklarında şehir varoşlarının barikat barikat avaya kalktığı işçilerle, köylüleriyle bir bütün emekçi halkın düzenden kopuşunu bizlerdir. Davrimin bu toprağının devrim için en verimli hale geldiği bu ülkenin zindanlarında; büyük bir sabırsızlığın yüreklerde korladığı partimizin önderliğindeki savaşa katılma aşkının her şeye baskın geldiği özgürlüğe uzanan bu tünelin en keyifli yokusu Mustafa KAYA yoldaşı hiç kuşkusuz.

Eylemin baş mimarı olarak, bu zorlu çalışmanın bir an önce başarıya ulaşması için, büyük bir özveriyle, uykusuz gecelerde büyük bir azim ve iradyle hepimizden fazla çaba sarf ediyorduk desek hiç te abartmış olmayız. O, on yıl gibi uzun bir tutsaklık sürecinin ardından, tahliyesiyle düşmana yönelik bağlatıldığı vuruşlarını istediği hedeflere ulaştıramadan yarı bıraktığı, yarıdan tutsak düşmüştü. Onun bu doğuşu, bu hareketi bol eylemleriyle tamamlamak için, büyük bir sabırsızlıkla özgürlük eylemimizin bir an önce tamamlanmasını düşünüyorduk, adeta dağların ve şehir varoşlarının havasını soluyorduk. Ne yazık ki, eylemin açığa çıkmasıyla o büyük özlem gelecek bir tarihe etelendi. Ancak o, hiç bir hayal kırıklığına uğramadan, sıcak kavgaya olan randevusuna bir kaç yıl gecikmiş olmasının üstünlüğüyle, bir kavgaya adanmış yakışı soğuk kanlılıkla yoldaşlarına "Bir gün mutlaka başacağız" inancını aşıladı. O, geçmişteki randevusuna bizlerle beraber gitmeyi bekleyen, genel direnişçi olarak ortaya çıkan rahatsızlığının, düşmanın bilinçli ihmalinin hedefi olması sonucu fiziken aramızdan ayrıldı. Düşman, özgürlük eylemimizin cüreti karşısında yaşadığı arızlık ve panik içinde yoldaşlarımızı onurlandıran büyük bir kimle ya-

şamayı için değil, ama olması için gerekli bütün önlemleri aldı.

Sınıt mücadelesi bugün yaşamın her alanında devam ediyor. Bizler bu savaşın proletarya safında yer alan doğuşunla olarak, MLM'nin dünya halklarının kurtuluşu uzanan yolunu aydınlatan o mahşem işçisi ardında, Maoist partinin öncülüğünde zafere dair ne gerekiyorsa büyük bir özveri ve kararlılıkla en ufak bir yakınmada bulunmaksızın yenne getireceğiz. Dün olduğumuz gibi bugün, bugün olduğu gibi yarın da, ta ki kurtuluş kadar altıncağ savaşımızın en değerli varlıklar olan sehitlerimizi vermeye devam edeceğiz. Bu bilincin aydınlatacağı, yüreklerimizdeki bu inancın kazanacağı yeni tünellerimizin bizleri dağlara ulaştıracağı o firarî günlerde, Mustafa KAYA'nın gözleriyle düşmanın arına nişan alacağız, halk ordusu amblemi kurtuluşu muştulayan silahlarımızla. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın, Bir gün o randevuya geleceğizden de.

★ AND OLSUN KI, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN ZINDAN DUVARLARINI PARÇALAYACAĞIZ!

★ ŞAN OLSUN FIRARLAR GELENEĞİYLE DÜŞMANA KORKU SALAN PARTİMİZ!

★ YAŞASIN PARTİMİZ, TKP(ML) ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO, TMLGB!

★ MAOİZM REHBERLİĞİNDE SAVAŞALIM KAZANALIM!

Bursa Özel Tip Cezaevi
TKP(ML) Davaya Tutsakları Adına
KEMAL ÖZELMALI

DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMIYOR

SAHİP ÇIK-ABONE OL-ABONE BUL	Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	240.000	48 DM.	
1 YILLIK	480.000	96 DM.	

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubası:0097010/3
YURTDİŞİ HESAP NO: İsmet Büyükyavaşçı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubası:3002281/4

ADI : 6 aylık abone bedelini hesabımıza yatırdım.
SOYADI : 1 yıllık abone bedelini hesabımıza yatırdım.
ADRESİ :
TEL :

Kurulacak Savaş Hükümetine Karşı Daha Yoğun Savaş Haktır

Feodal-faşist diktatörlüğün hemen her yönüyle bir dökülme sürecine girdiği gerçeği her şeylerin üzerinde hemfikir olduğu bir belirlemedir. Umar olarak başvurulan erken genel seçimler de bu dökülme sürecine çare olmadığı gibi, mevcut ekonomik ve siyasi krizi daha da derinleştirdi. Egemen sınıfların hemen tüm kükleri bu nesnel sürecin farkındadırlar. Burdandır ki her demokratik kıpırtı, tepki, karşı koyuş egemen sınıfları çok daha hassaslaştırmış ve telaşa düşürmüştür. Her an tutuşturılmaya hazır bir kıvılcım durumundaki anti-faşist devrimci halk muhalefetine gerçek anlamıyla siyasi iktidar mücadelesine kanalıdır. Faşist diktatörlük elindeki her şeyiyle savaşma bilincine evrilmeye, bu savaş içerisinde dayanarak daha ileri atılması, feodal-faşist diktatörlüğü kara kara düşündürmektedir. '96 yılıyla birlikte devreye sokulan katliamlar ve bu katliamlara karşı yoğunlaşan radikal devrimci kitle hareketinin gösterdiği gibi, hakim sınıflar bu korkularında pekto haksız değillerdir. Bedeni, bilinci ve yüreğiyle faşist devlet terörüne set olmaya çalışan kitlelerin coşma, kalasla, işkenceyle, kurşunla sindirilmeye çalışılmasına karşı, devrimci halk muhalefetine silahlı karşı koyuş bilincinin maddi bir güce dönüşmesi durumu, önümüzdeki sürecin çok daha sert çatışmalı geçeceğini göstergesidir. Yine bu süreçte estirilen ve estirilecek olan "barış" ritizgarları da, savaş ortamının güçlü dalga kırılmaları karşısında tuzla buz olmasın mahallinde. Devrimci süreçten dolayıdır ki, MGK patentli yeni savaş hükümeti, acilen devreye sokulmaya çalışılmaktadır. Bir yandan bu yapılmaya çalışılırken, diğer yandan ipin ucunun kaçırılmaması için "istikrar"ı koruma adı altında feodal-faşist diktatörlük, bu ara dönemde, devrimci halk muhalefetine pervasızca saldırarak ömrünü uzatmaya çalışıyor. Peşpeşe esir kamplarında katliamların gündeme sokulması, T.Kürdistan'ında küresel katliamlara hız verilmesi, devrimci muhalefetin hayatını her alanında polis copu ve jandarması dipçığıyle sindirilmeye çalışılması bu amaçlıdır. Feodal-faşist diktatörlüğün, kucagina oturmaya çalıştığı Avrupa Birliği gibi tatlı bir rüyada kabusa dönüşmüş, uluslararası alanda yalıtılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Devlet terörüne en iyi şekilde kitlelerin gözleri önüne seren kesilen gerilla başlarının, Avrupa basınında son günlerde yaygın bir şekilde yayınlanmasıyla, bu tecritlik daha da boyutlanmıştır. Güçlükönak'ta gözaltına alınan köylülerin katledilip PKK'ye maledilmeye çalışılması tamamen tecritlik çemberinin kırılması amacını taşımaktadır. Bu özgüldü, silahlarını konuş-turamamakta ısrarlı davranan PKK'ye bu katliamların mal edilmeye çalışılması işe yaramamış, bu vahşi katliamların devlet tarafından yapıldığı tüm delil ve tanıklarla açığa çıkmış durumdadır. Genel kurmaylığın, uçak basını alelacele devreye sokması işe yaramamış ve acemice yapılan bu vahşi katliamlar, feodal-faşist diktatörlüğün soykırma varan katliamcı niteliğini bir kez daha gözler önüne sermekten öte bir fonksiyon oynayamamıştır. Esir kamplarındaki katliamlar, devrimci gazeteci Metin Göktepe'nin yüzlerce kişinin gözleri önünde güpegündüz işkenceyle katledilmesi ve Güçlükönak katliamının gösterdiği gibi, soykırma varan bu katliamcı politikayla anti-faşist devrimci halk muhalefeti sindirilmeye çalışılmakta ve şiddet, artan bir dozda halkımıza dayatılmaya çalışılmaktadır. Politika açık ve nettir; emekçi halkımıza hayatın her alanında dayatılan "ya savaşır, yada savaşır". Bununla birlikte halkımızın özlenimini yakıcı bir şekilde çektiği kendi iktidarı altında barış isteminin içi boşaltılarak, düzene yedeklenme amacıyla reformizm önderliğinde dayatılan sahte barış havariliği de beş para etmiyor.

şılmakta ve şiddet, artan bir dozda halkımıza dayatılmaya çalışılmaktadır. Politika açık ve nettir; emekçi halkımıza hayatın her alanında dayatılan "ya savaşır, yada savaşır". Bununla birlikte halkımızın özlenimini yakıcı bir şekilde çektiği kendi iktidarı altında barış isteminin içi boşaltılarak, düzene yedeklenme amacıyla reformizm önderliğinde dayatılan sahte barış havariliği de beş para etmiyor.

nalize etmek günün ertelenemez zorunlu bir görevdir. Metin Göktepe nezdinde somutlaşan katillerin cezalandırılması istemini genelleştirerek, tüm katillerin ve suçluların açığa çıkarılıp cezalandırılması istem ve pratiğiyle bütünleştirip düşmanın üstüne üstüne yürüme zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Mevcut devrimci kitle hareketini, birleştirebileceğimiz tüm güçlerle daha ileri bir noktaya çekmenin koşulları her zamankinden çok

ni yatıştırmak amaçlı sergilenen tüm bu hokkabazlıklar, katilin açıkça devlet olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Katilin kendisini cezalandırması mümkün olmayacağına göre, halka tek ve merşu seçeneğe olan kendi adaletini, oncisü önderliğinde uygulamak kalıyor. Bilinmeli ki, sokaga taşın öfkenin üç-beş işkenceci polisin "açığa" alınmasıyla yatıştıracığı beklentisi beyhudedir. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla döküntüleri oynayan bu devlet mekanizması, param parça edilip demokratik halk devleti kuruluncaya dek, bu öfke asla dinmeyecek ve hiç bir katil ve insanlık suçu işleyen suçlular beklesi de işledikleri suçun hesabını vermekten kurtulmayacaklardır. Bu bilince, şehirlerdeki devrimci kitle muhalefetine başına geçip, direk olarak siyasi iktidara bir siyasi hesaplaşmaya tutuşmak, öncümüze ve dolayısıyla devrimimize azımsanmayacak katkılar sağlayacaktır. Katillerin açığa çıkarılıp cezalandırılması politik istemi sıradan bir istemle karıştırılmadan, siyasi iktidarı hedefleyen politik istem niteliğine uygun olarak; mücadele biçim ve araçları da sıradan mücadele biçim ve araçlarından farklı olarak, radikal ve çirkekar olmak zorundadır. Burada dikkat edilmesi ve gözden kaçırılmaması gereken temel nokta, başvurduğumuz mücadele biçimi ve araçlarının ana mücadele biçimimize ve merkezi görevimize hizmet edip etmediği sorunudur. Sorun ana mücadele biçimini geliştiren ona hizmet eden tüm bu mücadele biçimlerinin ve araçlarının doğru ve yerinde ustaca kullanılması sorunudur. Zaten devrimin mantığı da budur. Başvurduğumuz tüm taktiklerin stratejimizin hizmetinde olmasına özel bir dikkat göstermek zorundayız. Eğer bu özgüldü başvurduğumuz mücadele taktikleri ana mücadele biçimimiz olan silahlı mücadeleyi geliştirip güçlendirmiyorsa; bu, başvurulan taktiklerin yanlışlığını ortaya koyabileceği gibi, genel olarak mücadelemizi rotasından sapıtması bakımından da devrimimizi sekteye uğratabilir. Bundan dolayıdır ki, katillerin açığa çıkarılıp cezalandırılması gibi politik kampanyalar döneminde ulaşabildiğimiz ve bu kampanyaya kattığımız her ilişkimizin silahlı mücadelenin bu özgüldüdeki esas biçimi olan Köylü Gerilla Savaşıyla bütünleşmesini sağlamak aslandı. Şehirlerde başvurduğumuz mücadele araçlarını, esas olarak Köylü Gerilla Savaşıyla geliştirip güçlendirmek için olduğu gerçeğini bu kampanyalar boyunca da bıkıp usanmadan kitlelere kavratmak zorundayız. Çünkü bu köhnemiş devletin halk savaş stratejisiyle yıkılması dışında başka bir yol ve yöntemin olmadığı devrimci kitleler her gün mücadele pratiklerinde yaşamaktadır. Önemli olan bu yaşanan gerçeği devrimci kitlelere kavratmak ve buna uygun bir pratik sergilenmesine çalışmaktır.

ESİR SAVAŞÇILARIN KATLEDİLMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ

Bugün, feodal-faşist diktatörlük, devrimci halk muhalefetine yönelik saldırılarını esasta üç alanda yoğunlaştırmıştır. Gerilla savaşını yoğun olarak yürütüldüğü köylü alanlar; kent varoşlarının devrimci dinamiklerinin hareketli olduğu alanlar ve direniş kaleleri olma özelliğini koruyan esir kampları, yakın süreçteki saldırıların ana hedefi durumundadır. Özellikle PKK'nin "tek taraflı ateşkes" kararından sonra köylü alanlardan

FİLERİMİZ KATİLLERİN YAKASINDAN ASLA EKŞİK OLMAYACARTIR

Esir kamplarındaki katliamların ve devrimci gazeteci Metin Göktepe'nin hunharca katledilmesi, anti-faşist, devrimci-demokratik halk muhalefetine, katillerin açığa çıkarılıp cezalandırılması istemini maddi bir güce dönüştürmüştür. Bugün, egemen sınıfların, önüne geçmekte zorlandıkları önemli sorunlarından biri de bu maddi gücün sokaga taşın öfkesidir. İnsanların can güvenliğinin devlet tarafından ortadan kaldırılmasına karşı mücadele gerekliliği, devrimci kitle hareketine giderek ivme kazandırmaktadır. Şehirlerde bu canlılığın yatıştırılmasına engel olmak, devrimci kitle hareketini siyasi iktidara savaşım içerisinde kendi deneyimleri üzerinde politikleştirip gerilla savaşına ka-

daha olanaklıdır. Faşist diktatörlük Metin Göktepe olayında, esir kampları katliamında, Güçlükönak vb. katliamlarda sözcüsü yakalanmanın telaşıyla, üç-beş itini feda ederek, işin içinden çıkmaya çalışıyor. Bunu bile beceremeyecek kadar acizleşen faşist diktatörlük, komünist ve devrimcilere işkence yapan işkenceciye işkence yapma durumuna düşmüştür. Önce Metin Göktepe'nin gözaltına alınmadığını iddia eden "kelle koparıcı" katil Taşanlar ve şarakası, anti-faşist halk muhalefetine baskısı sonucu bunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu kabullenmiş birşeyi değiştirmemiş, tam tersine devrimci halk muhalefetine hesap sorma bilinci giderek yükselmiştir.

"Katilleri istiyoruz" istemini küllendirmek için Taşanlar ve şarakası üç-beş itine işkence yapmak zorunda kalarak "kahraman" ve "delikanlı"lığı da rezil rufalaştırmıştır. Devrimci halk muhalefeti-

gelen bilgiler saldırının giderek TKP(ML) önderliğindeki gerillalar üzerinde yoğunlaştığını göstermektedir. Sadece Ocak ayı içinde yapılan üç ayrı muharebede onlarca düşman gücünün imha edildiği ve bölgenin havadan sürekli bombalandığı da gelen bilgiler arasında.

adım atmıştır. Bu, yeniden saldırılmayacağına garantisini olarak algılanmamalıdır. Böyle bir algılaşma savunmasız ve hazırlıksız bir şekilde yeni katliamlarla yüz yüze gelme anlamıyla eş değerdir.

Feodal-faşist diktatörlük, esir kamplarında ve Metin Göktepe olayında aldığı

hassasiyeti göstermek, eğitici ve öğretici davranışa görevlerinin olduğu unutulmamalıdır.

Esir kamplarına ilişkin yapacağımız tüm politik teşhirlerimizde, reform diye sunulan "Türk tipi cezaevi" vb. politikaların teşhirine özel bir önem verilmeli ve anti-faşist devrimci halk muhalefeti için esir kamplarına olan ilgisinin canlılığı korunmaya çalışılmalıdır. Örneğin, faşist diktatörlüğün esir kampları önünde, esir savaşçıların yakınlarına yönelik estirdiği terör politikası iyi kavranmalı ve karşı politikaları boşa çıkartılmalıdır. Esir kamplarının kapılarında, esir savaşçı yakınlarının kaçırılıp işkenceden geçirilmesi ve sık sık taciz edilmesinin asıl amacı, savaş esirlerinin, esir kamplarının dört duvarı arasında yalnızlaştırılması olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Bu politikanın boşa çıkarılması için, illegal örgütlenmeyi sekteye uğratmayacak şekilde, konumu müsait olan savaş esirleri yakınlarını düşmana inat esir kamplarının önüne yığılmalı ve bu kampların kapılarını sürekli zorlama noktasında teşvik etmeliyiz. Sonuç olarak; faşist diktatörlüğün, esir kamplarına ve esir kamplarındaki savaş esirlerine biçmeye çalıştığı kefenleri gücümüzle, irademizle

ve bilincimizle paramparça etmeye her an, her dakika kendimizi hazırlıklı kılmalıyız. Unutmayalım ki, bu tip kampanyalarda başarıyı yakalayamamızın önemli araçlarından birisi, hiç kuşkusuz ki var olan subjektif gücümüzü reel bir şekilde harekete geçirmekle orantılıdır. Yani öncünün kendi kitlelerini ve ulaşabileceği kitleyi bu harekete geniş bir şekilde katabilmesi için, propaganda ve ajitasyondan tutalım da çeşitli tondaki her tür askeri eylemliliklere kadar mücadele biçimlerini hayata geçirmesi için, örgütlülük olmazsa olmaz koşuldur. Bu tip kampanyaları örgütlülüğümüzün genişlemesi, daha da pekişmesi ve güçlenmesi için bir vasıta olarak ustaca kullanmalıyız.

ESİR KAMPLARINDAKİ SAVAŞ ESİRLERİNİN DÖRT DUVAR ARASINDAN ÇEKİLİP ALINMASI İÇİN MÜCADELE BİR ZORUNLULUKTUR

Gelinen özgül koşullarda, savaş esirlerine yönelik katliamlara karşı yürüttüğümüz kampanyada, devrimci halk muhalefeti için bu alana canlı ilgisinin giderek pekiştirilmesinin, olası katliamların önüne set çekme gibi bir fonksiyon taşıdığı gerçeğini küçümsememeliyiz. Bu canlı ilginin giderek geniş kitlelerde yankısını

bulmasıyla bu fonksiyon daha da anlamlaştacaktır. Devrimci halk muhalefeti, bir yandan katillerin ağına çıkartılıp cezalandırılması için mücadele ederken, öte yandan da "zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük" istemini gör bir şekilde haykırılmaktadır. Bu şiar belli bir süreçte yayıldığında, anti-faşist devrimci halk muhalefeti için esir kamplarına olan canlı ilgisini sürdürebileceğimiz gibi, yine bu şiar eşliğinde devrimci kitleleri sokaklara çıkartarak mücadele pratikleri içinde eğitiminin de bir vasıtasıdır. Bunu yaparken savaş esirlerinin tek "suçu"nun halkını sevmesi ve bu halk uğruna yaşamlarını ortaya koydukları gerçeğinin propagandasını özel olarak işlemeliyiz. Asıl suçunun devletin kendisinin olduğunu; yargılanması ve cezalandırılması gerekenlerin, ülkemizin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarını, emekçi halkımızın emeğini ve kültürel değerlerimizi, ağa-babaları olan emperyalistlere peşkeş çeken tüm komprador büyük burjuvalar ve büyük toprak ağaları olduğu gerçeğini kitlelerin bilinçlerine kazımalıyız. Sadece halkın geleceği ve mutluluğu için can bedeli mücadele ettiklerinden dolayı, bir avuç hain, savaş esirlerini yargılama ve esaret altında tutma hakkını kendisinde nasıl görebilir? Bugün, esir savaşçıları, esir kamplarından, her türden devrimci yöntemle dört duvar arasından çekip almak sadece bir görev değil aynı zamanda haktır da. Devrimci irade ve bilincin birleştirilip ustalıkla kullanıldığı her zeminde, hiç kimsenin bu hakkı halkımızın ve esir savaşçılarımızın elinden almaya muktedir olmayacağını geçmişte gördüğümüz gibi, gelecekte de hep birlikte göreceğiz.

Her eylem, her kampanya, daha ileri bir eyleme ve mevziye geçişin manivelası olmak durumundadır. Üç ana başlık altında topladığımız mevcut kampanya da, daha ileri bir mevziye geçişin sıçrama tahtası olmak durumundadır. Bugün en ileri mevzi olarak tespit ettiğimiz, köylük alanlardaki gerilla savaşı olduğuna göre, bu kampanyamızda da Köylü Gerilla Savaşına katılım sağlanması, ihtiyaçlarının temin edilmesi ve en önemlisi de Köylü Gerilla Savaşının en yaygın bir şekilde propagandasının yapılması ve Proletarya Partisiyle geniş kitleler arasındaki bağın, geliştirilip pekiştirilmesi için, azami derecede çaba içerisinde olunma-

Köylük alanlarda kışa bir savaş sürerken, cephe gerisi olan şehirlerin sessiz ve sakin olması mümkün değil. Kent varoşlarındaki devrimci dinamiğin hareketliliği ve bu hareketlilik içinde boy veren militan ruhun önemli bir bölümünün gerilla savaşının insan ihtiyacını karşılamada azımsanmayacak bir rol oynadığı da biliniyor. Bugün kent varoşları bu fonksiyonun yanısıra, egemenlerin "siyasi istikrar sağladık" palavralarını da hemen hergün paramparça ederek diriliğini ve devingenliğini dünyaya göstermekte zorlanmıyor. Bundandır ki, bu dinamik, feodal-faşist diktatörlüğün açık hedefi durumuna gelmiştir.

Esir kampları ise, sadece direniş kaleleri olmakla yetinmeyerek bir fiil anti-faşist halk muhalefetiyle uyumlu bir şekilde hareket ederek, egemenlerin kaleleri içine sızmış bir turuva atri niteliğine bürünmüştür. Kaleler içten fethedilmekte ve bu fethedilme süreci boyunca savaş esirleri giderek çelikleşmektedir. Bu ruh haliyle dışarı çıkan savaş esirleri, mücadelelerine ara vermeden, kavganın en ön mevzilerinde faşist diktatörlüğe karşı savaşına daha bir azimle devam etmektedir. Esir kamplarına doldurulan savaş esirlerine "rehabilitasyon" adı altında yapılan saldırılara karşı savaş esirlerinin kavgası mekan tanımaksızın giderek büyümektedir. Son olarak esir kamplarında yaşanan katliamlara karşı savaş esirlerinin toplu barikat ve rehin alma pratiği, bu pratiğin kıvılcım gibi özellikle şehir varoşlarını tutuşturması, bu mekanların toplumsal muhalefet içerisindeki önemini bir kez daha gözler önüne sermiştir. İşte feodal-faşist diktatörlüğün kudurganca savaş esirlerinin üzerine saldırı temel neden de budur. Bundandır ki savaş esirlerine yapılan saldırılar, katliamlar niteliğine bürünmüştür. Savaş esirleri (bir kısmı isimleriyle "teşhir" edilerek) aleyhinde kamuoyu oluşturularak imha etme planları yapılmaktadır. Buca ve Ümraniye katliamları bu politika ekseninde yürürlüğe sokulmuştur. Esir kamplarının yiğit direnişçisi TKP(ML) militan komünist Mustafa Kaya, süresiz açlık grevi genel direnişinin, barikat direnişlerinin önderi durumunda olması ve Bursa özgürlük eylemi girişiminin mimarı olmasından dolayı, intikam alınırcaasına katledilmiştir. Tüm bu katliamlara rağmen sokaktaki öfkeyle bütünleyen sert tepki, bu alanda faşist diktatörlüğe geri

ağır yenilginin de etkisiyle, yeni arayışlar içine girmiştir. Kısa ve uzun vadeli olmak üzere, esir kamplarındaki savaş esirlerine yeni kefenler biçilmeye çalışılmaktadır. Kısa vadeli olarak düşümleri, sindirme ve esir kamplarının direniş kaleleri olma özelliğinden arındırılması politikasının tutmayacağı açıktır. Buna anti-faşist devrimci halk muhalefeti ve savaş esirlerinin izin vermeyeceği, vermeyeceğimiz biliniyor. Bu özgüde tüm koşullar halk muhalefeti lehinde işlemektedir. Olası bir saldırı ne pahasına olursa olsun geri puskürteceğimiz bilinciyle kendimizi ve karşı koyuş araçlarımızı şimdiden hazır tutmak zorundayız. Faşist diktatörlüğün uzun vadeli olarak planladığı "hücre tipi" ve "Türk tipi" vb. esaret kampları da kabul edilemez. Savaş esirlerini kitlelerden tecrit etme, toplumsal devrimci dinamiklerle bağını kesme ve önder konumundaki savaş esirlerine "özel muamele"ye dayanan "reform paketi"ni kafalarına geçirmek için tüm kurum ve kuruluşlarımızı şimdiden hazırlama ve harekete geçirmekle yükümlüyüz. Özellikle esir kamplarındaki savaş esirlerinin ideolojik olarak azami oranda eğitime tabi tutularak hazırlıklı kılınmasına özel bir önem verilmelidir. Yine Proletarya Partisi önderliğinde savaşan ve bu savaş sonucu esir düşen savaşçıların, tüm esir kamplarında koordineli ve eşzamanlı bir şekilde saldırılara birlikte karşı koyuşunun önemi bilinçlere kazınmalı ve ihtiyaç duyulan örgütlülükler zaman geçirmeksizin yaratılmalıdır. Esir kampları merkezli yaşanan son iki genel direnişten iyi dersler çıkarılmalı ve bu direnişlerin dersleri üzerinde savaş esirlerini şekillendirmeye önem vermeliyiz. Savaş esirleri, elindeki mevzileri korumanın yanısıra, mevzileri daha ileri bir noktaya çekme anlayışıyla hareket etmelidirler. Bu alanda bulunan dışımızdaki direnişçi devrimci güçlerle dostluğumuzu pekiştirmeli ve sekte davranışlardan kesinlikle kaçınılmalıdır. Genelde olduğu gibi özel olarak bu alanda da eylem birliklerinin önemini kavramalı ve tüm dostlarımıza da kavratmada ısrarcı olmalıyız. Eylem birliklerinde başta kendimiz olmak üzere hiç bir grubun grupçu, hot-zotçu ve eylem birliğini zedeleyici davranışlarına izin verilmemelidir. Bu noktada herkesten önce Proletarya Partisi aktivistleri ve esir savaşçıların gerçek

si zorunluluktur. Özellikle Proletarya Partisinin şehirlerdeki aktivistleri bu bilinçle görevlerine sarılmalı, üzerine düşen yükümlülükleri kavramak ve yerine getirmek zorunluluğuyla karşı karşıya olduklarını bir an dahi unutmamalıdır ■

TKP(ML)-TIKKO, TMLGB'nin Eylemleri Halka Umut Veriyor

Haber Merkezi: Halkın kartaluru, eşit ve özgür yaşamı için kendi kişisel çıkarlarını bir yana atarak Köylü Gerilla Savaşını kesintisiz bir şekilde sürdüren kızıl ordu gerillaları yazlık demeden eylemlerine devam ediyorlar. Yapılan eylemlerle "kışın savaşılmaz diyen oportünistlere ve kışkıkara için nasıl savaşılacağına gösteren özgürlük savaşları doğmana korku salarken, halka umut oluyordular. Yine halk için savaşırken zehit düşenler, gerillaların omulularından çıkan kursunlarla amirlerken, halka acı çektiren ve işkence yapan katillerden de hesaplar soruluyor. Halka yönelik saldırılara ve katliamlara gerekli cevaplar karsal alanlarda verildiği gibi şehirlerin varoşlarında da yapılan eylemlerle veriliyor.

TKP(ML) Yurt Dışı Büro'sunun bildirdiğine göre; 8 Ocak'ta Övazık'ın Kuzluca Köyü yönünden Bilgeş karakoluna giden askeri konvoyu bir saldırı düzenleyen TKP(ML) TIKKO gerillaları iki askeri cemsayı imha ederken biri Assubay olmak üzere yedi askeride saldırtı bıraktılar. 1'i Assubay 9 askeride yaraladılar. Eylemden sonra 1 adet G5 tüfeği, bol miktarda mermi ve şarjör el koyan gerillalar kayıp vermeden olay yerinden ayrıldılar. Çatışmadan sonra bölgede operasyon yapan beyaz ordu güçleri 20'den fazla köylüyü gözaltına aldı.

YDB tarafından yapılan açıklamada; "Partizaniz TKP(ML) önderliğinde yürütülen gerilla savaşı, insansızlığın özgürlük savaşıdır. İnsansızlık vahşetine karşı gelişen halk ve meşru savaşı destekle ve güçlendire. Tek kurtuluş yolu partizanların dayanışma hedefleri olan, kızıl mermileri güçlü yoludur" denilerek, halka Kızıl Ordu TIKKO'ya katılıp savaşıma çağrısında bulunuldu.

Ayrıca yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre; 17.1.1996 tarihinde Tunceli Övazık Karayolu üzerinde beyaz ordu güçlerine ait 2 BRT zırhlı araçla karşılaşan TKP(ML)-TIKKO gerillaları konvoyu saldırdı. Gün boyu süren çatışma sırasında 1 BRT zırhlı araç TIKKO gerillaları tarafından imha edilirken, diğer BRT zırhlı araçtan haber alınmadığı öğrenildi. Çatışma sonucu gerillaların kayıp vermediği, dışmanın kayıplarını ise öğrenilemediği belirtildi.

Yine yerel kaynaklardan alınan bilgiye göre; 19 Ocak günü Övazık'a bağlı Karagöl bölgesinde beyaz ordu güçleri ile TKP(ML) TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmanın sabahtan saat 7:00'den akşam 21:00'e kadar sürdüğü, çatışma sırasında iki köbra helikopterinin sürekli olarak gerilla bölgesini bombaladığı, beyaz ordu güçlerinin teknik ve silah yönünden üstün olmalarına rağmen TKP(ML) TIKKO gerillalarının çatışmadan zaferle çıktığı, faşist Türk ordusunun 5 askerinin öldüğü, gerillaların ise kayıp vermediği öğrenildi.

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA GECELERİ COSKU İLE SÜRÜLÜYOR

20 Ocak günü Almanya'nın Völklingen Lantterbach kasabasında gerçekleştirilen ilk anma gecesinde beklenen yoğun katılım sağlandı. Germersheim şehitlerini (Nurettin Topuz, Mustafa Akın, Mustafa Akşakal) ailelerinin geleceye katılmaları ve mesajları coşkulu dahi di arıldı.

Gecedeki kültür sanat etkinliklerine katılan Grup Hasat, Levent Çiftan, Özcan Ali Asker, Nilüfer Akkol devrimci dayanışmanın her zaman ki gibi güzel bir örneğini sergilediler. Folklor ekibi

de sunduğu oyunlarla halkın yaşamını, kavşasını, geleceğini başarıyla temsil etti.

27 Ocak günü ULM'de ikinci bir gece yapıldı. Aynı gün ULM ve çevresinde diğer devrimci güçlerin 3'ü gece olmak üzere düzenlediği başka etkinlikler de vardı. ULM'deki Parti ve Devrim Şehitlerini anma gecesi gerek siyasi ideolojik gerek şerih program ve gerekse biçim- teorik, organize açısından başarıyla sonuçlandı.

TKP(ML) TIKKO-TMLGB'İN VAROŞLARDA EYLEMLERİ

Bağcılar Çiftlikte TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından işbirlikçi sivil faşist üit bir mobilya mağazasının kurşunlandığı öğrenildi.

✓ Bağcılar Tabyada Parti Şehitlerini Anma Haftasıyla ilgili olarak TKP(ML)-TIKKO militanlarıca "Dev-

✓ TKP(ML); Eyüp Semt Komitesi tarafından 22-24 Ocak günleri arasında İmar Blokları, Sayayokuşu ve Çançığ Topel bölgelerinde TKP(ML) Semt Komitesi imzalı 3500 adet bildirici dağıtıldı. 24 Ocak da "Parti ve Devrim Şehitleri ölümsüzdür TKP(ML)-TIKKO" pankartının Ali berköy Sayayokuşu'nda bir işaatta asıldığı öğrenildi. Pankartın halkın yoğun ilgiyle karşılandığı, 24 saatte fazla asılı kaldığı ve polisün aldığı tüm önlemlere rağmen gerçekleştirilen eylemler karşısında çarşın kaldığı belirtildi.

✓ Kartal Kurfalı Mahallesi'nde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Partizaniz TKP(ML) Ordumuz TIKKO ve gençlik örgütü TMLGB" yazılamaları yapıldı.

Halkın özgürlüğü için savaşanlar, özgürlük hatayları çekenken göçlüyorlar

rim şehitleri ölümsüzdür", "Önderimiz İBRAHİM KAYPAKAYA ölümsüzdür", "Kızıl Ordu TIKKO katillerin pesinde", "Yaşasın partizaniz TKP(ML), ordumuz TIKKO 74 zilanlarının yapıldığı bildirildi.

✓ Esenler'de Parti Şehitlerini anma haftası çerçevesinde TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Adımı dağlara, bilincini beyanimize kazdık İbrahim yoldaş", "Ali Haydar Yıldız Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Ocak ayı Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kayspların katliamların hesabını Ordumuz TIKKO soracak" şeklinde yazılamaları yapıldığı öğrenildi.

✓ 4 Ocak günü Ailbeyköy Sayayokuşu'nda Ocak ayı Parti Şehitlerini anma ve Mustafa KAYA'nın kaledilmesi protestosu etmek amacıyla "Mustafa KAYA yoldaş ölümsüzdür", "Ocak Şehitleri ölümsüzdür" yazılı olan bombalı pankart asıldı.

✓ Ramide, Rami Çevik Burvet Karakolu'na 150 asire, azalıklı "Mar-mar Otobay" TKP(ML) TMLGB militanları tarafından molotoflandı; eylemden sonra militanların polisleri güvenli engellemek amacıyla yolları ateşleyerek, kayıp vermeden olay yerinden uzaklaşarak öğrenildi.

✓ TKP(ML) Eyüp Semt Komitesi tarafından Eyüp ve çevresinde Parti Şehitleri Anma Haftasıyla ilgili olarak 15 Ocak günü TKP(ML)-TIKKO ve TMLGB militanları tarafından korsan gösterisi yapıldığı, yolların molotoflandıktan sonra "Cezaevlerindeki katliamların hesabını soracağız", "Yaşasın partizaniz TKP(ML), Ordumuz TIKKO TMLGB" yazılı pankartların açıldığı öğrenildi. Militanların havaya beş el ateş açarak buldukları yerden ayrıldıkları bu eylemden dolayı sıradan bir sirtı insanın gözaltına alındığı öğrenildi.

✓ Çorlu'da 19 Ocak günü Sağlık Mahallesi'nde, deri fabrikaları girişine TKP(ML) TIKKO militanları tarafından, üzerinde "Parti ve devrim şehitlerimiz ölümsüzdür" sloganının yazıldığı İbrahim KAYPAKAYA'nın portresinin yerleştirildiği TKP(ML) TIKKO, TMLGB imzalı bombalı pankartın asıldığı bildirildi. Faşist kolluk güçlerinin bütün çabalarına rağmen 20 Ocak günü kadar asılı kalan pankartın bombalı patlanmadan sonra indirildiği bildirildi.

Eylemlerle ilgili olarak halkın "TIKKOcular yaparsa böyle eylem yapar" diyerek coşkuyla dile getirdikleri belirtildi. Çorlu'da komünist ve devrimcilerin seri eylemlerle saklanacak delik arayan faşist kolluk güçleri, yaptıkları ev baskınlarının sonucu birçok insanın gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınmalardan sınırlı tespit edilebilenler şunlar; Yusuf Yıldırım, İrfan Çakmak, Okan Kaplan, Hülya Doğruyol, Erçümen Sin. Gözaltına alınmaların Çorlu Halkı için büyük bir üzüntü olduğu öğrenildi.

✓ TKP(ML) Anadolu Semt Komitesi Ocak Ayı Parti ve Devrim Şehitleri ile ilgili olarak 29 Ocak günü Sarıcazi Meydanı'nda Demokrasi Cad. Emek Mah. Kemal Türkler Mah. ve Merkez Mahallesi'nde yoğun bir şekilde kışlamalar yapıldığı öğrenildi.

✓ Kartal'da TKP(ML) TMLGB militanları tarafından 15 Ocak günü Bak köyde Faik Somer İsen'in iç duvarlarına "Devrimci tutsaklara kal kan elleri kırık, koracağız" yazılamaları yine aynı bölgede "Devrim şehitleri ölümsüzdür", yazılamaları yapıldığı bildirildi.

✓ Ayrıca Boca Cezaevi'nde bulunan TKP(ML) davası tutsakları 29 Ocak günü ziyaretlerle beraber Parti ve Devrim Şehitlerini andılar. ■

Ege'de İt Dışı

Ege Denizi'nde müthiş bir hareketlilik... 400 metre karelik, hiçbir stratejik öneme sahip olmayan kayalık Kardak Adacığı için bir bardak suda koparılan irtına... Tarafların şişirdiği savaş balonu... Medyanın yönlendirdiği ve adeta kıskırttığı bir haksız savaş girişimi...

Başkın savaş muhabiri rolünde gazeteci bozuntuları, yani mehmetçik gazeteciler, bir ellerinde egemen sınıfların kirlî bayrakları, öteki ellerinde ise kölesi oldukları sermaye grubunun televizyon veya gazetesinin flaması ile Kardak'a çıkışları!

Oysa biz bu filmi her yılın sonbaharında zaten hep izleriz. Ege Denizi'nde Türk ve Yunan ordularının rutin tatbikatları ve bu tatbikatlar boyunca, iki ülke egemen sınıfları tarafından histerik bir şekilde atılan savaş çılgınlığı. Her yılın sonbaharında temcit pilavı gibi istilâ olarak halkın önüne sürülen bu şovenizm, halkın midesini bulandırır duruma gelmiştir. Nitekim, artık aldırın da yoktu bu savaş çılgınlığına.

Ama bu sefer durum biraz daha farklıydı. Dolayısıyla, senaryo da farklı olmalıydı. Çünkü her iki ülke iç sorunlarından bunanan egemen sınıfların ulusal düzeyde böylesi yapay bir krize acilen ihtiyaçları vardı.

Yunan egemen sınıflarını bir tarafa bırakıp Türk hakim sınıflarının durumuna baktığımızda; derin ve aşılması zor bir tikanmışlık yaşadıklarını açıkça görmekteyiz. Aylardır, seçim oyunu dahil, bütün manevralarına rağmen bir hükümet bile oluşturamayanlar, ülkede, halkın dikkatlerini gerçek sınıfsal çelişkilerden uzaklaştırıp, önce Avrasya gibi MİT yönlendirmeli komedi dolu bir senaryoyla gündem oluşturmaya çalıştılar. Ve hemen ardından Kardak senaryosunu gündeme sokarak, bu kez de halkı bununla oyalamaya çalıştılar. Ne var ki, bu tür demode olmuş suni gündemler, artık halkın zerre kadar ilgisini çekmemektedir. Zira halk, egemenlerce bilinçli bir biçimde oluşturulan böylesi yapay çelişkilerin yabancısı değildir. Dolayısıyla halk, yaratılmak istenen tüm bu yapay çelişkilere rağmen, sistemle olan sorunlarından koparılmamaktadır.

İçin bir yanı bu. Bir de diğer yanı var.

"Kriz" boyunca, müharebe meydanlarında onlarca savaş kazanmış müzaffer komutan edalarıyla, halkın karşısına geçerek savaş nağmaları eşliğinde, egemenlik haklarından taviz vermemekten söz edenler, aniden, süt dökmüş kediye dönerek, egemenlik haklarını unutup (!) masa başında müzakere-den dem vurmaya başladılar.

Ama neden ?

İki küçükük kayalıktan oluşan Kardak Adası'nın batıdaki parçasına bir grup Yunan askeri eşliğinde Yunan bayrağı çekilmiş, diğer parçasına ise, ABD tarafından sonradan hazırlanan ve her iki tarafa da dikte ettirilen senaryo gereği bir grup Türk askeri çıkarılacak ve adada birkaç saat kaldıktan sonra, taraflar, denizde konuşlandırdıkları bütün savaş unsurlarıyla birlikte Kardak'a çıkarmış oldukları 8-10 kişilik askerleri de geri çekeceklerdi. Ve öylece oldu. Bunun buruna gelmiş tirkataynlar, savaş gemileri, denizaltılar, hücum botları ile Ege semalarında dolaşıp, arada bir de adaya pike yaparak güç gösterisinde bulunan savaş uçakları, "kriz" öncesi üslerine çekildiler.

Bu durumu iç politika malzemesi olarak kullanan egemen sınıflar, 8-10 kişilik bir grup askerin, birkaç saatliğine adeta turistlik bir gezintiye andiran adaya çıkışlarını "büyük operasyon" olarak lanse etmeleri, bir yandan; ABD karşısındaki uçaklıklarının, öte yandan ise, bütün savaş tamamlarına ve kararlılık (!) gösterilerine rağmen, attıkları geri adımla gizleme çabasıydı. Yani Türk ordusundan 8-10 kişilik küçük bir grup askerin adaya çıkış nedeniyle, Yunan askerleri adadan çekilmediler. Dolayısıyla herhangi bir operasyonda söz konusu değil. Çekilme, her iki taraf içinde ABD emperyalizmince hazırlanan plan doğrultusunda idi. Türk tarafının Kardak'ın doğu parçasına gönderdiği bir grup askerle amaçladığı sadece ve sadece zevahiri kurtarmaktır. Ayrıca, Yunan askerleri zaten adanın batı parçasındaydılar.

Özetle; Türk hakim sınıfları ülke içinde derin ve çok boyutlu bir hüvvanla karşı karşıydılar. Bu hüvvanın ağır faturası altında ezilen halkın, her geçen gün atarak büyüyen öfkesini suni gündemler yaratarak başka kanallara akıtıp, pasifize edebilmek için, egemenler, Kardak Adacığı üzerinde estirdikleri savaş rüzgarlarıyla oluşturmaya çalıştıkları "ulusal bütünlük"le, tamamen sınıf mücadelesinin gölgelemesini hedeflemekte idiler.

Türk ve Yunan hakim sınıflarının karşılıklı paronoyaları bir yana; Türkiye'deki çeşitli milliyetlerden emekçi halk ile, Yunanistan'ın mazlum halkı arasında savaş tohumları ekme çabaları beyhude bir uğraş olarak kalacaktır. Çünkü, iki ülkenin mazlum halkları kardeşdir. ■

Ege'de Bu Kaçınıcı Savaş Çığırtnıklığı?

EGE'DE SAVAŞ RÜZGARLARI MI
ESİYOR, YOKSA SAHTE GÜNDEM
OLUŞTURMA PEŞİNDE MI
KOŞULUYOR?

Türkiye'nin başkentinde komrador patronlar ve büyük toprak ağaları adına devleti yönetmeye çalışanlar, özellikle 12 Eylül faşist cuntasından bu yana, sahte gündemler oluşturmaktan bıkmazlar, geniş emekçi yığınlar bu sahte gündemlerden bıkmış durumdadırlar. Ülkeyi yönetenler, bu sahte gündemleri bir eğlenceye çevirmişlerdir. Her toplumsal tepki-den sonra, düzen sahipleri, varolanın yerine sahtesini geçirmeye çalışıyorlar.

Son gelişmelere baktığımızda, oluşturulan sahte gündemleri daha rahat gözüyoruz. 1996 yılının ciddi gelişmelere gebe olduğu, yönetenlerin her gün yeni krizlere sürüldüğü ve yönetemez durumda oldukları ayan-beyan ortadadır. Ezenler, ezilenleri eskisi gibi rahat temedüklerinden ve kitlelerin beklentilerini boş çıkartıp bir dört sene daha rahat nefes almak için, 24 Aralık 1995 günü seçim sandığını halkın önüne koydular. Seçimden beledikleri sonuç yerine, yine kriz çıkmıştı. Krizi hazmedemeyen feodal-faşist özen sahipleri, hem krizin itikamını almak ve hem de kriz üzerine kurulacak yeni hükümete politika oluşturmak için, Umraniye Cezaevi'nde özgür bulunan tutsaklara saldırarak 4 özgür tutsağı katlederken onlarcasını da yaraladılar. Olayın kamuoyuna duyurulmasından sonra bir çok cezaevinde ayaklanma oldu ve duyarlı kesimler alanlara akarak tepkilerini dile getirdiler. Bunun üzerine devletin kolluk güçleri harekete geçerek kitlelere karşı devlet terörünü acımasızca uyguladılar. Evrensel Gazetesi muhabirinin de rivayeti bulduğumuz haberde yazdığı gibi, cenaze törenini engellemek isteyen polis tarafından gözaltına alındılar. Bu gözaltı turyası sırasında Metin Göktepe'nin polisin dayığı ile katledilmesi gündemin başına oturdu. Devletin bütün kurum ve kuruluşlarıyla terörün sorumlusu olduğu kitleler tarafından sorgulanıyordu.

Faşist Türk devleti, geçmişten bugüne yaptığı gibi, hemen sahte gündem oluşturmaya çalıştı. Ve kendi (Avrasya) feribotu kaçırdı. Feribot olayının perde arkasının deşifre olmasıyla birlikte olay unutuldu. Umraniye, Metin Göktepe ve Sabancıların öldürülmesi, yeni hükümetin bir türlü kurulmaması ve TKP(ML) TKKK gerillalarının Dersim Ovacık İlçesinde arka arkaya gerçekleştiği iki eylem, devletin Sivas'ta dağ köylerine karşı başlattığı insansızlaştırma politikası kamuoyu gündemini yeniden işgal ederken, faşist devlet bir-kez daha suni gündemini oluşturmaya gitti. Bu kez gündemin yeni kahramanmaraş'tı.

Kahramanmaraş'lı Musa ile İngiliz Serah'nin "acılı aşkı", Hollywood senaryo yazarlarını kışkıracak bir marifetle işlendi. Medya Maraş'a taşındı. Kamuoyu bir hafta boyunca bu olayla oyalandırılmak istendi. Ancak, "acılı aşk" hikayesi, kitlelerin adalet arayışını, özgürlük ve demokrasi istemini, zam-zulüme karşı olan tepkisini ortadan kaldırmadı. Mustafa ile Serah'nin aşkının çikliği çıktı. Bu oyunla daha fazla iktidare edemeyeceğini anlayan faşizm, bu sefer de milli duygulara yönererek milliyetçiliğin şampiyonluğuna soyundu. Suni gündem Doğudan Batıya, Ege Denizi'ne taşındı.

Ege denizinin ortasında bulunan ve hiç bir önemi olmayan hatta üzerinde kuşların bile yaşamadığı bir kaya parçası "milli" sorun yapıldı. Yunan balıkçılarının ka-

ya parçasına dikdikleri bir küçük Yunanistan bayrağı, faşizmin imdadına yetişti. Kaya parçasına sefer düzenleyen ve desturunu "deryaların kaptanı" Barbaros Hayrettin Paşa'dan alan medyamız, Yunan bayrağını indirip yerine Türk bayrağını büyük bir gururla astı. Bunun üzerine Yunanistan hükümeti harekete geçerek, kaya parçasına Helenizm ruhuyla ikinci bir sefer düzenleyerek, tekrar Yunan bayrağını günderecekti.

24 Aralık seçim kampanyası sırasında "Kıbrıs'ı satıyorlar" diye yaygara yapan kimi feodal-burjuva parti temsilcileri bunun pek fazla prim yapmadığını gördü-

lardan, zalimlerden kahramanlar yaratan onursuz mehmetçik medya, bu kez de toprak fetihleri. Çanak-çömlek savaşında birbirine üstünlük sağlayamayan medya, Ege Denizi'ne açılarak tarihe geçmek istedi. Hürriyet Gazetesi Muhabiri Cesur Sevt ve Kanal D kameramanı Osman Korkmaz, geçtiğimiz günlerde Türkiye ile Yunanistan arasında sorun yaratan Kardak Kayaları'na çıkıp Türk bayrağını asarak ne kadar "vatan sever" olduklarını ispatladılar. Yunan balıkçılarının Kardak Kayaları'na diktiği 2.7X1.5 ebatındaki bayrağı indirip yerine Türk bayrağını asan "kahraman"larımız hem tarihe geç-

için, kitleleri bu düşmanlığa alet etmek istiyorlar.

Türkiye ile Yunanistan arasında yaşanan her gerginlik, esas olarak milli duyguların susturulmuş olarak kendi baskıcı, sömürücü düzenlerine devam etme istemlerinden kaynaklanıyor. Bu işten çıkarılan ABD emperyalizmidir. Çünkü emperyalizm her iki tarafı birbirine karşı kullanarak denetim altında tutmaya çalışıyor. Dolayısıyla emekçi halkların bu gerginlikte taraf olması beklenemez. Haksız savaşların ne tür sonuçlar doğurduğunu her iki ülkenin halkları yaşayarak görmüştür. Kaldı ki, Kardak Kayalığı sorunu, ciddi bir bunalım değil, her iki ülkenin hakim sınıflarının içinde bulunduğu bunalımı aşmak için başvurdukları iki-yüzlüce bir oyunun sonucudur. Bu suni bunalımın yine de her iki ülkenin emekçi halklarının zararına kullanılmasına izin verilmemelidir.

Adaların devletler hukuku ve uluslararası anlaşmalara göre statüsü olmasına karşın, kayalarla ilgili olarak herhangi bir kural yok. Yani kayalıkların ne yeraltı, ne yerüstü bir zenginliği, stratejik konumları olmadığı için, kayalar herhangi bir statüye tabi tutulmamışlardır. Bu uluslararası hukuku bilen her iki ülkenin yöneticileri, bilinçli olarak sorunu çarpıtmaya çalışıyorlar. Çünkü buna ihtiyaç duyuyorlar. Ama nefile! Bütün çarpıtmalar, şişmeler ve suni bunalımlar yaldaqan sonuçları engellemez.

Türk hükümetinin Ankara'da ve Yunan hükümetinin Atina'da gün boyunca sürdürdüğü toplantıların sonucunu açıklamadan çekindiler. Her iki ülkenin halkını bir kaldıran, bir oturtan bu suni savaş çığırtnıklığı, sabah (31. 01. 1996) Türk Komandolarının kardak kayalarına çıkmasıyla sona erdi. Türk medyasının savaş çığıldan atığı ve Kardak Kayaları'na Türk Komandolarının çıkmasından sonra, yeni bir arda kazandıklarına dair sevinç nidaları atıldı. Buna karşın bir Yunan vatandaşının söylediği şu sözler ibret vericiydi. "İki tarafın hükümeti para yemek için böyle bir oyuna baş vurdu. Bizi ilgilendirmez. Savaş ilanda çıkmaz". Olayın sessiz sedasız sona ermesi üzerine, bu kez de mehmetçik medyamız, Yunanların korkup kaçtığını söylemeye başladı. Kardak Kayaları'nın adı da bir anda Kardak Adası olarak değişti.

Yunan ve Türk hükümeti, Kardak Kayaları'nda yaratılan bayrak asma, bayrak indirme savaşının akabinde olağanüstü toplanarak, olayın ne kadar vahim olduğunu göstermeye çalıştılar. Fakat kamuoyu sorunu pek ciddiye almadı. Çünkü, özellikle, 1970'lerin sonlarından itibaren sürekli olarak işledikleri Ege sorununun için ne kadar boş olduğunu biliyorlar. Daha önce "Ege'de petrol var" denilerek, Hora 1 gemisi kiralanarak petrol arandı ve gözler Ege'ye çevrilmişken zamlar sağnak yağmuru gibi peş peşe gelmişti. Aynı zamanda kontrgerilla bir çok aydını, devrimciyi ve komunisti sokak ortasında katlediyordu. 12 mil, Fır hattı, karasuları ve Batı Trakya sorunlarında bu amaç doğrultusunda kullanıldı. Bugün ise ayı oyun bir kez daha telarlanmak isteniyor.

Biz bu filmi daha önce defalarca izledik. Bir kez daha izlemeye niyetimiz yok. Türkiye ve Yunanistan'ın çeşitli milliyetlenden emekçi halkı, bunları bu oyuna asla alet olmayacaktır. Her iki ülkenin halkları kültürel olarak birbirine yakın ve kardeş halklardır. Paylaşamayacakları birşey yoktur ortada. Her iki ülkenin emekçi halkları, "yaşasın proletarya enternasyonalizmi" şiarını yükselterek kan emici sömürücüleri sesini boğacaktır.

Kardak Kayalarını fetheden gazetecilerimiz!

lar. Bu yaygarayla milli duyguların harekete geçirilmediğini gören devlet, şimdiki kendi içindeki muhalefete nispet yaparçasına Kardak kayalarını öne çıkarmış bulunmaktadır.

Gerek Ankara ve gerekse de Atina hükümetinin Kardak kayalığında başlattığı bayrak indirme ve asma savaşının sahte gündem oluşturma manevrası olduğu ortadadır. Çünkü Yunanistan'ın içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz Türkiye'den geri sayılmaz. Dolayısıyla Yunanistan'ın da hem sahte gündeme ve hem de milli duyguların pompalanmasına ihtiyacı bulunmaktadır. Her ne kadar her iki taraf durmadan "Kardak'a ilk biz çıktık" ya da "onların bayrağını ilk biz indirip kendi bayrağımızı diktik" söyleminde bulunuyorsanız da, esas sorun, suni gündem oluşturma sorunudur. Bu olay toplumu bir kaç gün oyalayabilir. Ama sonrası... Sonrası malum... Tabii bunlar, bu tür oyunlarla kendi ömürlerini biraz daha uzatma manevrasına başvurmaktan kaçınmayacaklardır. Diğer yandan da bu hay huy içinde kitlelerin demokratik muhalefetini sahte gündemlerle boğmak ve devlet terörünü dizginsizce uygulamak istiyorlar. Diğer sahte gündemlerin şişirilmiş balon misali söndüğü gibi, Kardak Kayaları'na dikilen bayraklarla oluşturulan gündemde sürecektir. Bundan sonra faşist hakim sınıflar, kendine yeni bir oyuncak bulmaya çalışacaklardır.

**"VATAN SEVERLİĞİN" YENİ
ADRESİ KARDAK KAYALARI**

Türkiye'nin mehmetçik medyası bir ilke daha imza attı. Yıllardır yargılı-yargısız infazların savunucusu olan ve hatta mevziye girip "düşman" öldüren, zorba-

tiler ve hem de Türkiye'ye "yeni" bir toprak parçası kazandırdılar. Bunlar üzerine düşeni yaptılar, bundan sonrası Türk dışişleri yetkililerinin uluslararası diplomasinin inceliklerini sergileyerek, Kardak Kayaları'nın Türkiye'nin olduğunu ispatlamasına kalmıştır.

Sorun bununla da bitmiyor. Karasulara, kıta sahanlığı, firhattı, Kıbrıs, Batı Trakya gibi konular var. Bütün bunlar Kardak Kayaları'na eklendiğinde ortaya çıkan manzara bellidir. Mehmetçik medya ve devlet, aradığını sonunda bulmuştur. Kardak Kayaları sorunundan dolayı Türkiye'nin alarma geçmesi ve Yunanistan'ın Kardak Kayaları'na asker göndermesi oynamak istenen oyunu ortaya koymaktadır.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, "gerginlik, barışçıl yöntemlerle çözüldü" derken, Başbakan Tansu Çiller, "Yunanistan'ın Ege'deki iddiaları dayanaksızdır" ve Dışişleri Bakanı Deniz Baykal ise, "Türkiye, her alanda, her türlü olasılığa daima hazır"tır açıklamalarıyla ne kadar "vatan sever" olduklarını ortaya koydular.

NATO üyesi olan Türkiye ve Yunanistan, yıldızları başınıyan iki düşman kardeş gibidiler. Bu düşmanlık, Osmanlı İmparatorluğu'nun yayılmacılık döneminde Yunanistan topraklarını işgal etmesi ve Yunanistan'ın da Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşında Ege'yi işgal etmesi ve geri çekilmesi sırasında İzmir'i yakması düşmanlığın nedeni sayılmaktadır. Bu düşmanlık iki ülkenin hakim sınıfları arasındadır. Emekçi Türkiye halkıyla, emekçi Yunanistan halkı arasında herhangi bir düşmanlık sözkonusu değildir. İki tarafın hakim sınıfları, kendi çıkarları

Metin'e Karanfiller

Partizan Sesi/Gazi Mahallesi: Umraniye Cezaevi'ndeki özgür tutuklulara karşı yapılan saldırıda hayatını kaybeden üç devrimci tutukluun cenazelerine katılmak ve törenin haberini yapabilmek için günü Alibeyköy'de polis tarafından gözaltına alınarak işkence sonuna katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe, 27 Ocak günü Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda anıldı. Çeşitli demokratik kurumlardan ve halktan oluşan yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla yapılan tören, polis her zamanki gibi saldırıya hazır bir vaziyetle Polilerin tezgahlarından duyulan sözler, kin-sevki bölgeye sokmayıp, başımız ağrıdığı kadar ağrımadır, daha çok ağrımasın' şeklinde Aldıncı talimatı üzerine girişleri ısrarla engellemeye çalışan polis amirinde başarılı olmadı. Saat 15:30'da tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından söz alan İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar, "Gerçek basın özgür oluncaya kadar, yargısız infazlar, köllü tavay son bulana kadar, halklarımızın özgürlük mücadelesinde her türlü örgütlenmeye ve dayanışmaya kavuşana kadar mücadelemizi süreceğimize belirlenerek, sorunu sadece 10-15 kişinin yargı önüne çıkarılması değildir, sorunu devletten aşılayacağımıza inanıyoruz. Sorun halkın silah sokan, yasaklar getiren müstakim ortadın kaldırılması sorunudur," dedi. Ercan Kanar'ın ardından söz alan GHD İstanbul Şube Başkanı Levant Tüzel bir konuşma yaparak "Biz sadece Metin'i öldürmedik değil, Kenan Bilginler'i, kaybedenlerin, Hasan Özer'i katledenlerin ortaya çıkarılmasını istiyoruz. Hepinizi görev başına Metin'i ve diğer insanlarımızın katillerinden hesap sormaya çağırıyoruz," dedi.

Avrca Düğün Teslimin anısı söz alarak oğlunun 1 aydır polisler tarafından gözaltına alındığını ve oğlundan bir haber alamadığını söyleyen Düğünün annesi oğlu-

"Ben Metin Göktepe Gazeteciyim..." adlı bir fotoğraf sergisi açıldı.

Duyarlı basın mensuplarının yaklaşık 110 tesimle katıldığı sergi 29 Ocak Pazartesi günü Çarşıoğlu'nda bulunan Basın Mülzesinde TGC (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti) Başkanı Nail Gürelli tarafından yapılan bir konuşmayla saat 15:00'te açıldı. Nail Gürelli yaptığı konuşmada "Sergiye katıldığımız Metin'in böyle değerli bir şekilde katledilmesi sorunu derince ırkçıdır. Halkın devlet ve demokrasi istediği sürece bu cinayet devlet yetkilileri tarafından gerçekleştirilmeye çalışıldı. Fakat hem duyurularla, hem de halkımızın destekleriyle cinayeti kabul ettirmeye çalışılmadı. Böyle anılması bir sergi için tüm arkadaşlarımızı kutluyorum ve Metin'i bir kere daha sevgiyle anıyoruz" dedi. Konuşmanın ardından sergiye katılan 250 kişi hep beraber sergiyi gezdiler. Serginin girişimden sonra sanatçı Melike Demirag ve Selma Bağcı'nın bir dizi şiirler okudu. Resim Sergisi 9 Şubat gününe kadar açık kalacak ve isteyenler bu süre içinde sergiye girebilirler.

BEN METİN GÖKTEPE

GAZETEÇİYİM...

Faşist kuluk güçleri tarafından dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri Metin Göktepe'yi yaşatmak ve başka Metinler olmaması amacıyla OGD (Çalışan Gazeteciler Cemiyeti) öncülüğünde

Ben Metin Göktepe Gazeteciyim... adlı bir fotoğraf sergisi açıldı.

Avrca Düğün Teslimin anısı söz alarak oğlunun 1 aydır polisler tarafından gözaltına alındığını ve oğlundan bir haber alamadığını söyleyen Düğünün annesi oğlu-

Kirzi Şehitleri Anıldı

Partizan Sesi/Gazi Mahallesi: 1 Aralık 1994 tarihinde Devrimci Parti'nin Kirzi Ormanları'nda beyaz ordu güçleriyle kızıl ordu TİKKO arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker ölümlü ve yaralı oldu. Bunun yanında beyaz ordu güçlerinin hava bombardımanı sonucu Kemal GÜREL, Murat AKBABA, Fadime ÇELİK, Baydar KANBAY, Derya AKYOL, İsmet POLAT, Erdal DOĞAN, Metin BERTAS ve soyismini öğrenemediğimiz Orhan ve Suphi isimli 10 TKP(ML)-TİKKO gerillası ölümsüzler kervanına katılmışlardır.

Mazgirt Kirzi Ormanlarında şehit düşen Derya AKYOL, İsmet BULUT ve Metin BERTAS, 28 Ocak Pazartesi günü Gazi Mezarlığındaki mezarlarını başında anıldılar.

50 kişinin istisna ile katıldığı anma Derya AK-

YOL, İsmet POLAT, Metin BERTAS ve tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Anma sırasında, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Derya Ak Yol, İsmet Polat, Metin Bektaş Yoldaşlar Ölümsüzdür", TKP(ML)-TİKKO imzalı iki pankart açıldı. Yeşil şerh "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Kızıl Ordu TİKKO, TMLG" vs sloganları atıldı.

Ardından, TKP(ML) adına bir bildiri okundu.

Daha sonra, Derya Ak Yol, İsmet Polat ve Metin Bektaş'ın mezarlarına birer parti bayrağı asıldıktan sonra kitlelerin mezarlarındaki karanfilleri mezarlara bırakıldı.

Son olarak İsmet Polat'ın ağabeyi, kardeşi hakkında işsiz bir bilgi verdikten sonra kitle olarak bir şekilde dağıldı.

Odak Dergisi'ne Yanıt

17 Ocak 1996 tarihli Odak Dergisi'nin 50 sayısındaki "Esener'de Direniş Hareketinden Korsan Gösteri" başlıklı haberine açık yanıt.

1- 7 Ocak 1996 saat 19:15'te yapılan korsan gösteri Odak Dergisi'nde anlatıldığı gibi yalnızca Direniş Hareketinin insiyatili ve katılmaya yapılmıştır.

2- TİKKO Müessesesi yaradığı gibi korsan gösteriden hemen ayrılıp gitmiştir. Onun getirildiğinde bazı nedenlerden dolayı korsan gösteriyi katılmayacaklarını 5-6 saat önceden bildirmişlerdir. Buna rağmen, şahisi katılım yapılmıştır.

3- DHKC Müessesesi yaradığı gibi hiç bir vasıta bulunmamıştır. Yaradığı gibi katılım 4-5 kişi değil çok daha fazladır. Ki Direniş Hareketinin katılımından daha çok sayıdadır.

4- Direniş Hareketi, alınan ortak kararlarımıza devrimci kişilere yarar biçimde davranmamış, ortak pankart değil de kendi pankartlarını asmışlardır. Direniş Hareketi devrimci

dayanışma örneği göstermemiş, devrimci ahlaka aykırıdır.

Böyle yanlış haberler halkımızı yanıltmaktadır. Devrimci ahlaka sığmaz. Ve devrimci dayanışmayı zedeler. Bu yüzden böyle yanlış haberleri kayıret ve bu haberlerin araştırılıp düzeltilmesini istiyoruz.

"YASASIN DEVRİMCI DAYANİŞMA"
"YASASIN ÖZGÜR TUTUKLARIN ONURLU DİRENİŞİ"

Esenerler TKP(ML) TİKKO Ve DHKC Müessesesi

Özür ve Düzeltme

1-15 Ocak '96 tarihli 32. sayımızı bir sayfasında yayınlanan "TKP(ML)-TİKKO'dan oy yerine bomba" başlıklı haberde yanlış bilgilerin kaynağını, muhabirimizin ve haber merkezimizin yeterli duyarlılığı göstererek habesin doğruluğunu araştırmaması sonucunda İçişleri Bakanlığı ve İçişleri Genel Müdürlüğü, Şeref Ayşar, Yusuf Kışoğlu hakkında onları ihbarlık yapmakla suçlayan "İçişleri Bakanlığına Destek" arabasklı bir yazı yayınlamıştır. Bu haber gerçek değildir. Bu yüzden habere adı geçen kurum ve kişiler ile halkımızdan özür dileriz.

Şehitlerimiz En Büyük Öğretmenlerimizdir

A. Cebrail EKİCİ

Sınıf mücadelesinin deneyim ve tecrübeleri bize göstermiştir ki, altın çağ mücadelesini ona yaratanların bilimsel dünya görüşleri olmaksızın daha güçlü gelmek olası değildir. Bedenlerini, komünizmin kızıl güzergahında adeta örek, bütün zorlukları aşılması, anın, günün, zamanın devrimcileştirilmesi ve sınıf mücadelesinin en keskin, en şiddetli yönlerinin doğru tarzda kullanılması, stratejiyi taktik, taktiği güncel gelişmelerle birleştirilmesi, ideolojide tavizsiz olmayı, siyasette kararlı ve cesur olmayı, komünizmin aracı olan örgüt yaratmayı bize öğretmişler, öğretmeye devam ediyorlar.

Komünizmin ve devrim şehitlerini andığımız bu günlerde bilmeyen, usanmadan şehitlerimizden bilimsel tarzda öğrenmeyi, öğrendiğimizi güncel sınıf mücadelesinin pratiğine birleştirme prensip haline getirerek, bütün zamanımızı devrim, devrimin geliştirilmesi ve neticede sınıflı toplumların, sınırlı, sınırsızın olmadığı altın çağ dünyasını yaratma yürüyüşümüzü devam ettirmenin meselesi yapmalıyız.

Sınıf savaşının alevleri içinde şehit düşmüş, yaşadıkları koşullar içerisinde, her binası devrimde tartışılmaz büyük rollerinin ve tayin edici fonksiyonları oldukları, devrimin alacağı yönü belirledikleri ve halka, devrim, partiye sonsuz güven duydukları gibi, bedenlerini parçalarcasına, altın çağ dünyasını yaratma idealimizin doğruluğu ve haklılığından, onun gerçekleştirilebilirliğinden, bütün zorlukları aşılayacağından, en dolambaçlı yollardan geçerek ilerleyeceğine, dolaysız ve dolaylı bütün ayırtılmaları diyalektik iç bağını bütün bütünlüğünden, strateji ve taktiklerin birbirini tamamlamasından, ideoloji, siyaset ve örgütsel bütünlüğünden, ilkelere taviz vermeden siyasi esnekliğin sınıf mücadelesinin pratiğine uyarlanmasından, sınıflı toplumların süreçlerini, ara aşamalarını, amaçlarına ulaşmada hizmet edici tarzda; ayın edici özelliklerini ve bağını doğru temelde kullanılmasına önderlik edilmesinden zerrecek olsa kuyruğu düşmeden, cesaret ve kararlılıkla sınıf mücadelesine yüklenmişimizde şehitlerimizin çizdiği kızıl güzergahta yürümeyi hak etmişizdir.

Komünizmin ve devrim şehitlerinden bahsedip, sınıf savaşımındaki etkili ve önemli rollerini özümlemeyen, mücadele geleneklerinin ısrarı sürdürülmesi oluncadan, onların sınıf mücadelesinde geriye bıraktıkları komünizmin kızıl sancıya taşınmadan, o zamana ve güne hükmetmeden, onlara övgüler demek, olsa-olsa "şehit taciriği" olur.

Karanlık tarihin perdesini yıtan, Komünist Manifesto'nun çağrısını hazırlayan ve "Bütün Dikelerin İçleri Birleşsiniz" çağrıyla, bilimsel dünya görüşümüzün yaratıcıları, komünizmin ilk öğretmenlerinden, Marx ve Engels'i anarak, 1871 Paris Komünü'nün, Komünarların ilk şehitlerini kızıl klanıyla övdükleri ilk proletarya-iktidarından öğrenmek tarihi bir örnektir.

Paris Komünü'nden, Lenin yolunda önderliğindeki Ekim Devrimine, Çin devriminden, başkanı Mao'nun önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimine uzanan ve sınıfsız topluma kadar uzanacak olan devrim yürüyüşümüzün dünyayı değiştiren bilimsel tarzda donanarak, donukluk fetihine cesaretiyle sahip olmak, sınıf mücadelesinin alevleri içerisinde pişirmek, çelikleşerek, onlardan aldığımız güçle, kesintisiz devrim sürdürmek ancak şehitlerimize layık olabiliriz.

Önderliği, önder olmayı kendisinden menkul değer görmeden, yenilgi ve zaferlerimizde, sınıf mücadelesinin her keskinde ve her alanında, kitlelerin içerisinde ve onlardan biri olarak, sıradanlığı reddederek, militan çalışma tarzı ile kitlelere önderlik ederek, eğiten, değiştiren, dönüştüren, örgütleyici harekete geçiren, kolektifimizin kazanıcı gücünü konuşturan, bütün çalışma alanlarında ve özcesi, yaşamın bütün alanlarında tereddüt geçirmeden, sarsılmadan bilimsel inançtan kayıya düşmeden, ihanetin feleki idealizmin, kaçınılma, teslimiyetin nevaçta olduğu, davayı terkedilginin at başı gittiği, yabancılığa ve yozlaşmanın her türü yaşandığı koşullarda, halkın sönmeyen ümidini, halkın umut ve özlemlerini taşımak, zifiri karanlığı yıtan kızıl güneş olmakla şehitlerimizin yürüyüşünü devam ettirmenin gönül rahatlığı içinde olabiliriz.

Bilimsel dünya görüşümüzün, Maoizm'i kullanarak burjuva ideolojisinin bir külli yüzüne desire ederek, komünizmin beslek ideolojisi ile, burjuvazinin bütün saldırılarına karşı amansızca mücadele ederek, idealimizde, şehitlerimizin altın çağ mücadelesinde yarattığı değerlerimize, zarar verilmemesi adına ve asla mısalamahaka göstermeden, ilkelere taviz vermeden, komünizmin çıkarlarını her şart altında kişisel çıkarlarından önemsiz, kendisini davaya adanmış büyük toplumsal devrimlere en azami katkı sunarak, şehitlerimizin anısını mücadelemizde yaşatma erdemliğine kavuşmuş oluruz.

Dünden bugüne, Marx'tan-Mao Zedung'a, Dimitroff'tan-İbrahim Kaypaklıya'ya, Rosa Lüxemburg'tan Barbara Anna Kistler'e uzanan altın çağ mücadelesinin yaratıcıları, sınırsız, sınırsız, sınırsız bir dünya yaratmanın mücadelesinde şehit düşmüş komünizm ve devrimin önder kadrolarını, savaşçılarını andığımız bu günlerde, bütün çarpıtma ve tahrifatlara ve gerçeklerin küllendilmesi yönündeki, pragmatist mayfa hizibinin düşmanvari tutumları bütün burjuva entrikacıları ve küçük burjuva argümanlarını, öncünün sarsılmaz siyasi ve ideolojik birliğini bozmaya asla güçlerini yetmeyeceği ve "şehitler taciriği" yapararak, kendi çıkarlarını engelleyeceklerini bir kez daha belirtiyoruz.

Sınıf mücadelesinde, bizlere zengin deneyim, birikim ve tecrübe sunan komünizm ve devrim şehitlerimizin açtığı yol bellidir. **KOMÜNİZM!** Evet, komünizm yürüyüşümüzde bütün kararsızlıkları, yalpalamaları, ihanetleri, yalpalık ve tasfiyeciliği, burjuvazinin ölümlüde diktiği bütün engelleri aşarak, yeryüzüne bir daha çıkmamasına, engelleni leshedeceğimize söz veriyoruz. **Yol mesaketi, gelecek parlak, zafer bizindir!**

Antalya'da Halk Şöleni

Partizan Sesi/Antalya: Kapalı Spor Salonu'nda Demokrasi ve Halk Şöleni 30 Aralık 1995 Cumartesi günü saat 20.00 de coşkuya erdi. Gece açılış konuşmasıyla başlayan konuşmada "bağımsızlığa, haddi demokrasistne, sosyalizme ve altın çağa olan inançımızla hepimiz coşkuya gelmiyoruz. Hoş geldiniz. Analar, babalar, kardeşler, efler, yakınlarımız cesedini kını zaman bir zamanda kını zaman yol kenarlarında, kını zaman kıyısızlar mezarlığında buluyorlar. Ama asla susmuyorlar, çünkü biliyorlar ki susmak onaylamaktır. Susmak zulmün bir aracıdır, kandır ve gözyaşıdır" denildi. Konuşmanın ardından sahneye çıkan **Umut Altınçağ, Fevzi Kurtuluş, Alt Ekber Eren, Grup Munsur, Emver Çelik** kitleye birer müzik dinletisi sundular. Şölene kabilen bin büyük kitle, çoğunluğu "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Devrimci sanat sürdürülemez", "Yaşasın onurlu mücadeleimiz", "Halkız, haklıyız kazanacağız" sloganları atarak dile getirdi. Açılış konuşmasını içine sindiremeyen devletin kolluk güçleri sloganlarında artmasıyla önce acizleşerek 15 kişiyi gözaltına alarak ve bir kez daha ne kadar aciz ve çaresiz olduklarını gösterdiler. ■

Partizan Gençlik Toplatıldı

Partizan Gençlik Dergisinin Ocak 1996 tarihli 13. sayısında toplandı.

İstanbul 3 nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi toplantıya 4. sayfada ki "Türkiye Kürdistanında hak ihlalleri" başlıklı yazıda TC devletinin ülkesi ve milletini bölünmez bütünlüğünü bozması hedeflenen propagandaya yaptığı, 3. sayfada ki "Sünni tüm pusadları kuşanmanın zamanıdır." başlıklı yazıda eski işkenceciler yeni milletvekili olan Necdet Menzir ve Mehmet Ağarı terör örgütlerini hedef gösterdiği, 7. sayfada ki "Ovacıkta çatışma" başlıklı yazıda ve "Barbara Anna Kistler e" başlıklı arka kapakta TKP(ML)-TKKO örgütünün propagandası yapıldığı öce sülerek Partizan Gençlik toplandı. ■

Koşar Deri'de İşçi Kıyımı

Partizan Sesi/Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Koşar Deri Fabrikasında işveren tarafından, işçi faaliyetleri gerekçe gösterilerek, 22 Ocak'ta iki işçinin işten atılması üzerine aynı fabrikada çalışan toplam 29 işçi fabrikasının önünde direniş çarşısını kurarak, direnişe başladılar.

Konu üzerine görüşüğümüz işçiler işten atılmalarının asıl nedeninin 1992 yılında başlayan Kazlı Çeşme direnişinden sonra kazanılan sosyal hakların bir bölüm olan, tazminatların işveren tarafından ödenmemesi olduğunu ifade ederek "İşveren 1992 yılında hakkı direnişimiz karşısında geri adım atıp sosyal haklarını vermeyişti. Bugün protokolle belirtildiğine rağmen tazminatlarımızı vermiyor. Bu da yetmiyormuş gibi işçi faaliyetini bahane göstererek iki arkadaşımızı işten aldı. Tazminatlarımızı işverene bırakmaya niyetiniz yoktur. Bu böyle bilene. Tazminatlarımızı ve iki arkadaşımızı tekrar işbaşı yapana kadar direnişimizi devam ettirmekte kararlıyız." dediler. Aynı konu üzerine görüşlerini belirten Tuzla Deri İş Şube Sekreteri Cemal Taşkın'da fabrika sahibinin işçileri sosyal haklarını ve tazminatlarını ödememek için fabrikayı uğru FETTA KOŞAR'a devrettiğini belirterek:

"Her işçinin 150-200 milyon arasında alacakları olmasına rağmen işvereni işçilere sadece 50 milyon TL ödeyeceğini ve ayrıca herhangi bir protokol imzalamayacağını söyledi." dedi. ■

Zindanların Kızıl Karanfilleri Yeniden Açlık Grevine Yattılar

Ünramiye katliamında, militan ruhlarıyla direnişe geçerek, bir çok cezaevinde müdürleri ve gardiyanları rehin alarak devleti, kendi mekânında yenilgiye uğratan devrimci tutsaklar, Buca ve Ünramiye katliamının sorumlularının ve Metin Göktepe'nin katillerinin açılarak yargılanması amacıyla yeniden açlık grevine başladılar.

Devlet bu saldırılarıyla kendi terörünü artık gizleyememiş Buca ve Ünramiye katliamları devlet terörünü tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Tıpkı Metin Göktepe katliamı olduğu gibi.

"Genelde emekçi halkın tüm kesimleri üzerinde özellikle cezaevlerinde özgür tutsaklara yönelik katliamların hesabını sorduk soracağız" diyen Sağmalcılar Cezaevi'nde: TKP(ML), TIKKO, TDKP, THKP-C, HDÖ, TDP, TEKEP, TKP/ML, Devrimci

Yol, Direniş Hareketi, MLKP, Ekim, HKG, TKEP/Leninist, DHKP-C tutsakları, 24 Ocak'ta Sakarya Cezaevi'nde: TKP(ML) TIKB, TDP, TKP/ML, DHKP-C davası tutsakları,

Buca Cezaevi'nde: TKP(ML) TIKKO, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TDKP, Ekim TIKB ve YRNEK

Çanakkale Cezaevi'nde: TKP(ML), MLKP,

TEKP/L, TIKB, Devrimci Yol, DHKP-C davası tutsakları.

"Cezaevlerine yönelik baskı ve katliamların politikalarına son!"

"Buca-Ünramiye ve Metin'in katillerini açığa çıkarılıp yargılasın!"

"Türkiye ve TKürdistan'daki infazların, katliamların sorumluları devlettir. Hesabını soracağız" açıklamasını yaparak 30 Ocak'tan itibaren üçer günlük döngüde açlık grevine başladılar. Tutsaklar tüm ileri kamuoyunu, dayarı olmaya çağırıyorlar.

Manisa Kırkaçak Cezaevi'nde bulunan TKP(ML)-TIKKO davası Ramazan Şen ve DHKP-C, dava tutsağı Hüseyin Baber cezaevindeki koşulların iyileştirilmesi ve yayınların kendilerine ulaştırılması için süresiz açlık grevine başladıklarını açıkladılar ve tüm ileri kamuoyunu dayarı olmaya çağırıyorlar. ■

Özgürlük tutsakları Ünramiye, Buca Katliamının ve Göktepe'nin katillerini yargılanması için açlık grevine başladılar.

Devlet Terörüne Karşı, Omuz Omuza

Partizan Sesi/İzmir: Devrimci-sosyalist basın yönelik saldırılara hergün bir yenisi eklenmektedir. Hakim sınıflar öldürmekle daha susurcu madığı devrimci-yurtsever, sosyalist basın elemanlarına karşı her türden düzmece oyunlarla birer daha saldırmakta, gözaltına kaybetmekte, yargısız infazlarını yoğunlaştırmaktadır. En son Göktepe'nin ardından 3 Ocak 1996 tarihinde düzenli kurtarıcıları olarak devletin bölünmez bütünlüğünü koruma görevini üstlenen faşist Türk polisi, Kurtuluş Gazetesi Sivas Temsilciliği'ne baskın düzenleyerek, gazetesinin Sivas temsilcisi Hülya Dağı, muhabirleri Zekeriya Ot ve bir okurlarına ağzına saldırdıkları başlıca adı. Bu olayı protesto etmek amacıyla Sivas CHP İl Binasını işgal eden 20'ye yakın kişi, faşist polis tarafından göz yasurcu bombaları kullanılarak gözaltına alındılar. Bu kişilerin gözaltına alınmasıyla Mehmetçik basını da boğdurulmuş ve haberlerine "DHKP-C Operasyonu" olarak geçtiler. Mehmetçik basını ve faşist kolluk güçlerinin her zamanki eylem birliği Hülya Dağı ve Kurtuluş muhabirleriyle birlikte 5 kişi tutuklanmaya diğer insanlar serbest bırakılmışlardır. Devrimci-sosyalist-yurtsever basına yönelik saldırılar bunlarla bitmiyor. Bu süre içerisinde aralarında gazetecimiz Partizan Sesi ve Partizan Gençlik Dergisinin de bulunduğu bir çok devrimci-sosyalist yayın toplandı. 3 Ocak günü Kurtuluş Gazetesi'nin Bursa Temsilciliği basıldı ve büro temsilcisi, çar-

ışın ve bir çok ösürü gözaltına alındı.

9 Ocak 1996 tarihinde DHKP-C tarafından ölümlü cezalardan halk düşmanı olan Sabancı ailesinin fertlerinden Özdemir Sabancı ve Sabancı Holding'in iki çalışanının intikamını almak amacıyla, birçok yere baskın düzenleyen ve bir çok kişiyi gözaltına alan bununda da yetinmeyen faşist Türk devleti İzmir'de de 18 Ocak 1996 günü akşamı saat 22.30'da bir eve baskın düzenleyerek evde bulunan Ercan Özçeken adlı devrimciyi katletti. Halkın adaletiinden haberdar olmayan İzmir Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu zafer narazları atarak "DHKC'yi bitirdik" derken birçok kurum ve eve baskın düzenledi. Bu katliamın ardından devlet terörünü, kültür merkezlerine ve gazete bürolarına yöneltiliyor. Kurtuluş Gazetesi'nin bürosu uzun süre işgal edilip telefonları dinleme ve telefonlara cevap verince katar vardandan bir terör estirildi. 18.01.1996 tarihinde 91 kişi gözaltına alındı. Polis, Özçeken'in naşını, ailesinin tüm itirazlarına rağmen morgdan alarak Örnektepe Mezarlığı'na göndü.

Ercan Özçeken'in katliamının ardından Ege Kültür Merkezi ile Kurtuluş Gazetesi Temsilciliği'ne giden Av. Mehmet Gürsoy, polisin ardından iki gün geçmesine rağmen gazete bürosuna karakol kurmaya devam ettiğini ve gelen insanların gözaltına almak için tertibat kurdu-

ğunu gözlemlediğini ve polisleri bu kurulan terketmelerini söylediğini ve çıkan tartışma sonucu, polisin her iki yeri de terkettiğini belirtti. Polis infaz yaptığı eve giden Av. Gürsoy, evin bulunduğu (İzmir-Buca'da) sokaktan tutulmuş olduğunu ve o sokakta otururlar hariç, kimsenin içeriye alınmadığını gördü. Bu yüzden de gerekli olan incelemeyi yapamadı. Görgü tanıklarının ifadesi ile İzmir İHD'den edinilen bilgiye göre, infaz için gelen polislerin önünden ve hiçbir uyarı yapmaksızın evin içine gaz bombalarını attıkları, dumandan rahatsız olan Ercan Özçeken'in kapıyı açıp dışarıya çıktığı sırada ise ateş açılarak katledildiğini belirttiler.

Ancak Ercan Özçeken'in yanında silah olup olmadığı ve karşılık verip vermediği konusunda tam bir kesinlik elde edilemedi. Bunun nedeni, polisleri aramaya yapmak isteyenleri engellemesidir. Polis bu çabasını, Av. Mehmet Gürsoy, CHP İzmir İl Yöneticisi ve DSK Yöneticisi ile katledilen Ercan Özçeken'in İzmir Çığır'da bulunan ailesini ziyaret edip bilgi edinmek isterken de sürdürmüştür. Heyetin bindiği özel oto Bornova yolu üzerinde jandarmaya tarafından kesilerek, "Henüz ortalık karışık, sizi buradan geçiremeyiz, geri döün" dediği ve heyetin bütün çabalarına rağmen aile ile görüşme isteği yine devlet teröründen nasibini aldığı belirtildi. ■

Gazi Duruşmasında Gazi Halkıyla Dayanışmaya

Çoğunluğu 12-15 Mart tarihinde Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen katliamda yaralanan ve vakalarını katledilenlerin oluşturduğu yüzlerce kişi hakkında açılan davalar, yeniden Gazi Osmanpaşa Adliyesinde görülmeye. Bilindiği gibi 91 kişi hakkında GOP, Savcılığı tarafından Gazi Osmanpaşa 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştı. Mahkeme olayda toplu ızzar seçti değil Türkiye Cumhuriyeti Kanununun 149. maddesinin (HALKI TOPLU İSYANA TEŞVİK) ihlal edildiği görüşüyle görevsizlik kararı vermişti. İDGM ise olayda TCK. 149. maddesinin ihlalinin söz konusu olmadığını karar vererek dosyayı yargıtaya göndermişti. GOP 2 Asliye Ceza Mahkemesinde görülecek davanın şu günlerde tenisi yapılarak duruşma günü belli olacaktır.

Yine GOP Savcılığınca, 100 kişi hakkında

2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüşleri kanununa mütahafetince GOP 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde 25.8.1995'te ilk duruşma yapılmış Mahkeme 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasasının 8. maddesinden yargılanmaları gerektiği görüşüyle görevsizlik kararı vererek dosyayı İDGM Mahkemesi'ne göndermişti. İDGM ise TMY'nin 8. maddesinin ihlalinin söz konusu olmadığını belirterek görevsizlik kararı vererek dosyayı yargıtaya göndermişti.

Yargıtay dosya içinde GOP 1. Asliye Ceza Mahkemesinin görevli olduğuna karar vermiştir. GOP 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki (Dosya no 1993) 1390 davanın ilk duruşması 29.1.1995 tarihinde yapıldı.

Ancak dikkat çeken bir nokta, sanıkların bu

yük çoğunluğu ile sanık avukatlarına tebligat çıkarılmamıştı. Bu nedenle sanık avukatları duruşmaya katılmaması, duruşmaya gelen bazı sanıklarda avukatlarına tebligat yapılmadığından ifade vermeyi reddederet, "Komisyonu olarak bu durumu protesto ediyoruz." dediler.

Bu katliamda katiller ortaya çıkarılıp yargılanmazken, bazı polisler aleyhine açılan göstermelik davalar süruncemede bırakılarak, Gazi halkı cezalandırılmaya çalışılmakta, davalar kamuoyu gündeminden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Gazi katliamının sorumlularının ortaya çıkarılıp cezalandırılması için, yeni katliamlara dur demek için herkesi Gazi Iraklı ile dayanışmaya çağırıyoruz. Dayarı olan herkes 15 Mart 1996 saat 9.30'da GOP 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya. ■

"Evimizi Siz Bir Yıkarsınız; Biz Bin Yaparız!"

Partizan Sesi/izmir: Faşist diktatörlüğün, yürüttüğü haksız savaş sonucu zulme ve yoksulluğa maruz bıraktığı halk, T.Kürdistan'dan büyük kentlerin varoşlarına sığınır. Fakat faşist diktatörlük, emekçi halkımızı buralar da rahat bırakmıyor.

Bütün olumsuz koşullara rağmen varınıyoğunu tefeciye-tüccara kapıran ve büyük umutlarla olmasa da yaşayabilmek için göçmek zorunda kalan ve geldikleri yerlerde yine tefeci-tüccardan, soygundan, soygunculardan kurtulamayanlar ve elindeki bir kaç kuruşla kendilerini karsal bölgelerine, halkımızın tabiriyle geçekonda bölgelerine yaptıkları tek katlı, tek odalı evlerde oturmaya mahkum edilen, hatta buralarda bile rahat yüzü görme-yen hep aynı insanlarımız. Bu insanlarımızın faşist diktatörlük ve kolluk güçleri tarafından uygulanan baskılar da farklı değil. Buralarda da evleri başlarına yıkılıyor, buralardan da göçmenleri için baskı ve zulme uğruyorlar.

Bu saldırıların bir benzeri de, 29 Ocak 2001 sa-
bah saat 7.30'da İzmir Buca'da gerçekleşti.

Buca'da daha öncede böyleleri büyük yıkımlar gerçekleştirilen faşist büyük şehir belediyesi, son olarak Gediz Mahallesi'nde de, daha insanlar yıkılmadan uyumadığı saatlerde evlerini üstlerine yıktı. İki saat içinde mahalleyi yerle bir etti.

Polis, jandarma ve belediye yıkım ekiplerinden oluşan yaklaşık 1500 kişilik yıkım ekibi, bir yandan mahalleyi yerle bir ederken, bir yandan da evleri yıkılan, evsiz-barksız kalanlara bu yıkıma tepki göstermesini, coplu, dipçikli saldırıyla karşıladı. Saldırı sonucunda 8 kişi yaralandı. Yaralıların durumu ağır olan Rüstem GÖRİŞANLI kişi Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Diğer yaralılar ise ayakta tedavi edildi.

Yıkım sırasında, olay yerine sosyalist, devrimci, yurtsever basınçı yanısıra birçok burjuva basını da alınmadı, sadece birkaç burjuva basını olay yerine alındı.

Ertesi gün burjuva basınında çıkan haberlerde, her zamanki gibi olayın gerçek sorumlusunu gözardı edilmişti. "Belediye boş evleri yıktı", "Belediye boş evleri yıkarken, yıkım ekiplerine saldırılar, iki polisli yaralandı", türünden asılsız iddialar burjuva gazete sayfalarında yer aldı.

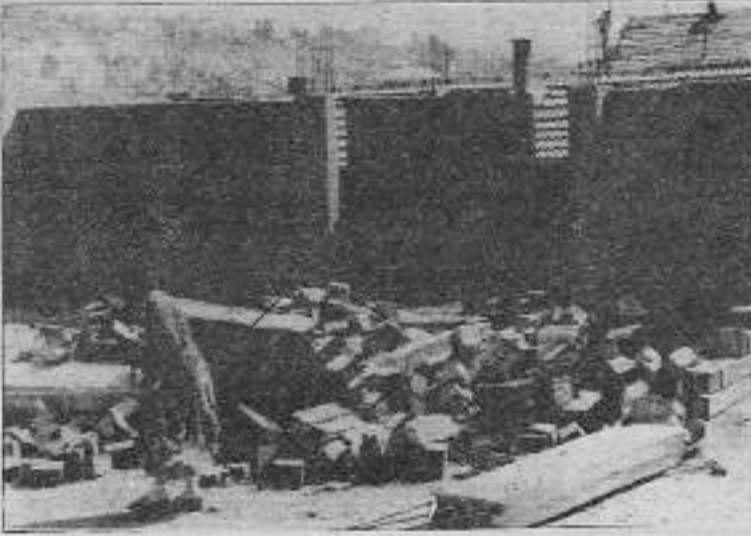
Hatta burjuva basını evleri yıkılan kişilere "terörist" damgasını bile vurdu. Onlara göre haksızlığa uğrayan, hakları için mücadele eden herkes "terörist"ti.

Adatepe Mahallesi sakinleri, geçeyi yıkılmasının yanında geçirirken, aynı akşam mahalle sakinleri tarafından temsilci olarak seçilen bir kaç kişi, Buca Belediye Başkanı Cemil ŞEBOY'la görüşmek üzere Buca'ya gittiler. Temsilciler, Cemil Şeboy ve Büyük Şehir Belediye Başkanı Dr. Burhan ÖZFATURA ile yardımçıları, Hırsanağa Çay Bahçesi'nde zevki sefa

çinde iftar açırken buldular. Belediye başkanlarının her ikisi de halka ev vereceğini, onları evsiz bırakmaya caklarını ve yarın (30 Ocak) yıkım yerine geleceklerini halkın sorunlarına çözüm bulacaklarını söylemelerine rağmen, söylenenler yine lafta kaldı.

30 Ocak günü yıkım yerine yetkili bir kimsenin gelmemesi halkın sabrını taşırdı.

30 Ocak günü sabah erken saatlerde yıkım yerinde toplanan halk, bir yandan belediye başkanlarını veya bir yetkili kişiyi beklerken, bir yandan da yıkılan evlerini onarmaya çalışıyorlar.

"Bizleri, evlerimizi yıkarak yıldıramazsınız."

Yıkılan evler 7,8,9 senelik evlerdi. Bir çoğunun tapusu, ruhsatı vardı ve hatta 'çöp vergisi' bile ödenmişlerdi.

İzmir Büyük Şehir Belediyesi ve Buca Belediyesi'nin ortaklaşa aldığı kararın yıkılacak ev sayısının 320 olarak tespit edildiği ve 29 Ocak'ta bunlardan 100 tanesinin yıkıldığı, geriye kalan 220 evin ise bir ay içerisinde yıkılacağı yetkililer tarafından belirtildi. Bu açıklamaları duyan halk "Bize ya başımızı sokacak yer versinler ya da evlerimizi yıktırınmayız. Yoksa burayı da Gazi'ye çeviririz!" dedi.

Yıkım sırasında ve sonrasında polisler evlerinin yıkılmasına müdahale etmeye çalışan ve yıkım ekibine karşı koyan ve olayı protesto eden 28 kişiyi gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlardan birçoğu serbest bırakılırken, gözaltında tutulan 7 kişi önce Buca Polis Karakolu'na oradan da Bozaya'ya götürüldü. Gözaltına alınmanın ertesi gün savcılığa çıkarılması gerekirken halen savcılığa çıkartılmadılar.

Gözaltına alınan ve daha sonra Buca Polis Karakolu'ndan serbest bırakılan A.O ve R.D yaptıkları açıklamada polis tarafından karakola götürülürken yolda sık sık dövüldüklerini ve kalabalık insan topluluklarına yaklaşıtlarında ise polislerin hemen kafalarına vurarak yere doğru eğdindiklerini ve sık sık "indirin lan kafaları nızı, yardımınıza sizin gibi bölücüler mi gelecek?" dediklerini söylediler. Ayrıca Buca Polis Karakolu'nda da kaha dayak, bükür ve psikolojik işkenceye maruz kaldıklarını belirttiler.

Adatepe halkı komşuyla ilgili olarak kendileriyle görüşen muhabirlerimize: "Bize er ya da çocuklarımızı bırakmamız için bir yer vermezlerse camımız palatasına da olsa, biz yine burda ellerimizi tekrar yapacağız."

Evleri yıkılan biz yoksul insanların çoğu Kürdistan'ın birçok bölgesinde süren savaştan ve yapılan katliamlardan dolayı büyük metropol kentlerine göç etmek zorunda bırakıldık. Ancak buralarda da yine aynı şekilde zulüm ve baskılara maruz kaldık. Biz Türk vatandaşları, nasıl ki bazı kesimlere hak tanıyorsa bizlere de bu kesimlere tanınan hakların hepsi olmasa dahi bir kısmını tanıyınlar. Bizimle çocuklarımızı barındırmak için bir evimiz olsun istiyoruz. Aksi takdirde bu mahalleyi, Gazi'ye çeviririz. Büyük Şehir Belediyesi önünde himmlerimizi yokacağız. Bizler Türk vatandaşları olmaktan ve bu bayrak altında yaşamaktan utlanıp duruyoruz. Madem buralarda yaşamıyoruz, o zaman Yunanistan'a göçelim ve Yunan bayrağı altında yaşayalım. Çünkü onlar müslümanlık ve din arkasına sığınarak insanlarına zulüm ve katliam yapıyorlar. Bizler, bize uygulanan bu katliamı Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na kadar duyuracağız. Çünkü bu katliamlar bizlere yıllardır yapıyor. Özellikle Kürt halkına daha farklı katliam yöntemleri uyguluyorlar.

1995 Aralık seçimlerinde mahallemize Buca Belediyesi Başkanı Cemil Şeboy sık sık geldi ve bizden oy istedi. Bizler biliyoruz ki; artık onlar bizlere bir hizmet ya da yarar getirmeyecekler. 24 Aralık Seçimleri'nde birçoğumuz sandık başına gitmedik, gidenler de zaten boş oy kullandılar. İzmir Büyük Şehir Belediye Başkanı Durhan Özfatura'nın DYP'li olması, öle yandan Buca Belediye Başkanı Cemil Şeboy'un DSP'li olması nedeniyle bu kez seçim döneminde birbirleriyle anlaşamadılar. Anlaşmazmaların sebebi bizim oylarımızdır. Seçimden sonra Özfatura; bizim oylarımızı Cemil Şeboy'a verdiğimizizi düşünerek; "Ben Adatepe'lilerin oturdukları evleri başlarına yıkacağım" demiştir. Bizze verilcek konuların ne şekilde verileceğini öğrenmek istiyoruz. Adatepe'de evleri yıkılan halkın sorunlarına en kısa sürede kim tarafından ve nasıl çözümlenecekse bunu öğrenmek istiyoruz. Daha önce bizlere, dere kenarında bulunan boş evleri yıkacaklarını söylediler. Oysa bugün çocuklarımızla içinde oturduğumuz evleri başımıza yıkıyorlar. Bütün eşyalarımızı kırdılar, talan ettiler. Bizler bu insan katillerinden bu katliamın hesabının sorulmasını istiyoruz. Tek suçumuz insan olmaktır. Bizler de onlar gibi çalışarak, bugün bizim de ABD'de yaşadığımız, köşkerimiz olurdu. Ama bizler bunu kendimize layık görmüyoruz, onurlu yaşamak istiyoruz. Onurlu yaşamak için sonuna kadar elimizden geleni gücümüzle ortaya yapacağız." dediler.

SIKLI YOL

Onur DERSİM

Savaş Ve Barış

Her zamanki gibi Savaş ve Barış, toplumun tüm kesimleri tarafından önemle üzerinde durulan konulardan biri durumundadır. Sorun, Maoistlerin gündemine, PKK'nın "ateskes" ilanı ile birlikte girmemiştir. Temel meselelerden biri olan bu konu; diğerleri gibi, Maoistlerce açık-seçik cevaplandırılmıştır. Dünya görüşlerinin yanlışlığından ötürü gelişmelere bağlı olarak savrulmaları, politika yapma adına, ilke tanımayanlara, kendiliğinden nitelikleri itibarıyla şu veya bu gelişme karşısında alfabullak olanlara kapıldıkları rüzgarı göstermek için, öteden beri işaret ettiğimiz gerçeklere bir kez daha vurgu yapmak istiyoruz.

Savaşın, siyasetin sürdürülmesinin bir aracı olduğu, bazılarınınca kavranmasa da herkesçe sözde kabul edilir. Sözde diyoruz. Çünkü, gözü-kara tarzda, kimin ne için savaştığı ve hangi politikanın ifadesi olduğuna bakılmaksızın, "barış" adına yapılan genel bir savaş aleyhtarlığı "sosyalistlik" maskesiyle pazarlanmaktadır. Maoistler her zaman ki gibi, devrimci kitlelere bu lafı yenilemez demektedirler. Zira; savaş tarihsel bir olgudur. Keyfi değil, insanlığın ezenle-ezilenler biçiminde bölündüğü özel mülk dünyasının ürünüdür. Savaşlara yol açan bu tarihsel koşullar devam ettikçe, seslendirilen "barış" söylemleri birer aldatmacadan öteye gidemez. Savaşın faturasını büyük acılarla ödeyen yığınların duygularını istismar etmek, bilinçsizliklerini avantaj görüp geriliklerine seslenerek güç olma politikası, pragmatist felsefenin yönlendirdiği revizyonizmdir. Yığınlara gerçekleri açık-seçik anlatmalıyız. Savaş istemiyor musunuz? Oyleyse savaşlara yol açan toplumsal sebepleri ortadan kaldırmalısınız. Bu toplumsal sebeplerin kaynağı özel mülk dünyasıdır. Onu süpürmelisiniz.

Burjuva pasifistler iktisadi-siyasi-tarihsel nedenleri umursamadan "kahrolsun savaş" sloganları ile yığınları sözümona tavlamaya çalışmaktadırlar.

Burjuva-pasifist ütopyacılar "savaş delilleri" olarak suçlayıp, ısrarla anlamak istemeselerde, haklı savaşlar, savaşların kaynağı olan barbarlık dünyasının tek alternatifidir. Genel anti savaş çizgisiyle, revizyonist ve liberal ütopyacılar aslında savaşın dünyasının savunucuları durumundadırlar. Bu dünyayı yıkmayan onu savunuyor demektir. Savaşlar dünyasının sahte barışçıların aksine Maoistler, haklı savaşlarla kazanılacak gerçek barış dünyasının savaşçılarıdır. Proletarya devrimi her tür sosyalist ortadan kaldırmamı yoludur. "Silahlara elveda" çağrısı havir, Maoistler, "silahları çöplüğe göndermek için devrime sarıl, silah başı yap" çağrısını ısrarla yükseltmeye devam edeceklerdir. İnsanlığın sorunlarının hiç istemediğimiz silahlarla çözümlünü ve her devrimin temel sorunu olan siyasal iktidarı devrimci zorla ele geçirilmesini dayatan karşı devrim dünyasının bizzat kendisidir. İnsanlığı ezenle-ezilenler biçiminde bölen, eşitsizliklerin kaynağı olan kim? Oyleyse onları ortadan kaldırma savaşı, meşru-yasal-kutsaldır. Ezilenlerin boyunlarının borcudur. Karşı devrim dünyasının sözde barışı, cani-kıyıcı mezbahayı daha iyi işletebilmek için bir nefes alma merhalesidir. Gerici sistemin devamı üzerinde yükselen bir barış, gerici barıştır. İnsanlığın ilerlemesinin önüne örülmüş, gerici bir barıktır. Lenin'in dediği gibi: "Savaş ya gerektiği gibi yapılmalı, ya da hiç yapılmamalıdır. Bunun ortası yoktur." Proletaryanın savaşı, basit bir husumet değil, ezilenler kanlı iktidarları altında kölece yaşamayı dayatan gerici iktidarları alaşağı etme politikasının yürütülüş biçimidir. Meseleyi düzen içi bazı tavizlerin koparılması zeminine endeksleyenler, devrimci savaşla oynamamaya çağırma bilmelidirler. "Ateş (kes)"le oynamayın diyen dostlarımız söylemek istediklerini şudur; her sınıf bildiği gibi savaşmaktadır. Devrimci proletarya tüm ezilen sınıf ve tabakalardan elbette sorumluluk duyar. Bunun gereği olarak onları doğru temellerde seferber etmeyi ihmal etmez. Büyük ve "çaplı politika" adına bulandırılmak istenen haklı-haksız savaşlar gerçeğini anlatmaya devam edeceğiz. Bugüne kadar olduğu gibi, politikalarını ne kimselere endeksledik, nede icazet aldık. Yapacağımız yine budur. Her zamanki gibi yine, emeğin-ezilenlerin sözcüğü-zalimlere, örneğin Kürt ulusunun Türk hakim sınıflarına karşı savaşlarının haklı olduğunu haykırarak kalmayacak, Maoistler aynı zamanda devrimci savaşın örgütleyicisi ve sürdürücüsü olacaklardır. Kaldı ki, "Ateşkes", bizzat ifade edildiği gibi diplomasi ya da "taktik" bir sorun olarak değil, Kürt sorununun "barışçıl-demokratik" çözümünde stratejik bir yönelim olarak ele alınmaktadır. Taktik olarak hatalı olması bir yana, sözcükünü perspektifle işin vehameti daha da artmaktadır. Yığınlar Türk hakim sınıflar hakkında ham hayallere, boş beklentilere sevk edilmektedirler. Yaşanan pratik, egemenlerin şu veya bu kılığa bağlanan sözde umutları tekrar tekrar boş çıkarmaktadır.

"Dogmatizm" diye sözümona alaya alınsada, MLM insanlığın kazanacağı geleceğin rehberi, devrimci savaş bu rehberlik altında her tür savaşı ortadan kaldırmanın vazgeçilemez silahıdır. Pasifist "anti militarist" parolalar, tepeden-ırnağa silahlı olan, savaş olan eskinin dünyasına karşı emekçileri silahsızlandırmaya hizmet etmektedir.

Maoizm'in işaret ettiği yolda yürümekten başka çare yoktur. Evet biz tüm suçlamalara rağmen bir kez daha açıkça ilan ediyoruz ki; "Devrimci savaş herşeye kadirdir". Yeterki sürdürmesini bilelim.

YÇKM Şöleni Coşkuyla Gerçekleşti!

Partizan Sesi/Kartal: Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi tarafından düzenlenen "Dünden Bugüne, Bugünden Yarınlar Hep Birlikte Sanat Şöleni" 28.1.1996 Pazar günü saat 19.00'da Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezinde, ikibinli üstünde kitlenin katılımıyla gerçekleşti.

Grup MÜNZÜR'ün üyeleriyle çoğunlukla kitle kalabalığına rağmen büyük bir coşkuyla kitle kalabalığı çekti. YÇKM Babil Halk Sahnesi'nin sergilediği TANYA oyunu kitle tarafından beğeniletilendi. Ardından Glasor sürüyle büyük ilgi toplayan münik Özgecan'ın gecenin yıldızı olurken, kitle sevgisini "Partizan seninle gurur duyuyor" sloganıyla dile getirdi. Şölen sırasında kitle sık sık "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Gençler dağlara partizan iktidara", "Tutsaklara özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypaklıya", "Faşistlerden hesap lafla sorulmaz, bizde hesapları namular sorar" sloganları atılırken, bir grup insanın "Parti ve Devrim şehitleri ölümsüzdür TKP(ML)TKK-KO", imzalı pankartı salonda doluşturmaları alkışlarla karşılandı. Şölenin Öncü Partizan, Partizan Sesi ve Partizan Gençlik adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmaya "Kültür sanat cephesinde bir merkez olarak faaliyet yürüten ve feodal-burjuva kültür hegemonyası altında proletaryanın kültür temsilcisi olan Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi, Grup Münzur ve Babil Halk Sahnesi oyuncularının düzenlenmiş olduğu 'Hep Birlikte Şölen'i düzenleyen, emeği geçen ve bu şenliğe katılıp onurlandıranları proletaryanın şifalıca ruhıyla selamlıyoruz", denilerek başlandı.

Konuşmanın devamında "Bu şenliği Ocak ayının son haftasına denk gelmesi, bir çok açıdan önem taşımaktadır. Ocak ayı Türkiye ve dünya proletaryası için, onların kararlılıklarını ve zalimlerin secdetlediği bir aydır. Ama Altıncağ'ın darasına sorduk olunduk, acıyı bu'ı eyleyip, kararlılığı aydınlatma çabalarını bilecek bir önce ve cesaretle sahiptikler. Onun için düşmanlarımız boşa

na sevinmesinler. Düşmanlarımızın bizden koparıp aldığı yoldaşlarımızı koğamızın şafaklarında bayraklarımız kıvrıldığında ve gerilimimizi özgürlük marşlarımızda yaşıyoruz", dedi ve Ocak ayının son haftasının "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olmasının anlam ve önemi anlatıldı.

"Altıncağ yolunda bayraklanan şehitlerimiz anarken bir kez daha söz veriyoruz.

Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya yaratma mücadelemiz devam edecektir. Kızıl bayraklarımız kıvrıldığında kadar ilkelbet dalgalanacaktır. Tutsaklarımız dilden dile söylenerek, şifalılarımız eiden eli geçecek ve ada susmayacaklardır. Uzun yürüyüşümüz Altıncağ'ı yaratıncaya kadar devam edecektir" denilen konuşma.

"Parti Şehitleri Ölümsüzdür, Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Devleti, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi, Özgür Basın Susturulamaz, Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla noktalandı. Daha sonra şölen olaysız bir şekilde sona erdi.

Öte yandan, Eisenler Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde 28.1.1996 Pazar günü yaklaşık 200 kişinin katıldığı Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nin Tiyatro Grubu (Babil Halk Sahnesi)'nin Tanya oyunu sergilendi. Tiyatronun ardından söz alan derneğin başkanı Fazlı Eycan, bundan sonra ayda bir kez halka açık ücretsiz muayene günleri düzenleyeceklerini söyledi ■

Kargo İşçileriyle Dayanışma Ve Bir Tavrı

Partizan Sesi/İstanbul-15 Haziran 1995 tarihinden itibaren Aras Kargo işçilerinin Alibeyköy Aktarma Merkezinde grev yaptığını öğrenildikten bu yana direniş sürüyor. Kargo işçileri, yalınlık, bezginlik ve umutsuzluğa kapılmadan DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikası önderliğinde grevi sürdürüyorlar.

Aras Kargo işçileri, bu direnişle, Türkiye işçi sınıfına yeni tecrübeler kazandırırken polislin, jandarmaların ve işverenin provokatif saldırılarına karşı işçi sınıfının üfleden gelen gücüne dayanarak düşmanlarını şaşkına çeviriyorlar. Burjuva basını ve yayını bu grev-direniş zaaf ve sekteye uğratmak için her türlü yolu denedi ve hatta çeşitli zamanlar da polislin ve jandarmaların saldırılarına zemin hazırladı.

Yaratıkları artı değeri gaspederek her gün sınırlardan yüz milyonlar kazandıran işçilerin insan saymayan, onları bir yük taşıyana ve cansız, ruhsuz robot olarak gören Aras kargo patronu Celal Aras ve bir dönemin "sol"cusu, bugünün örneği, işverenin saldırganlığı Aslan Kut, işçilerin Nakliyat-İş sendikasına üye olmasıyla birlikte savaş ilan etmişti. Ancak kargo işçileri, bu savaşı kabullenerek mücadelelerini aralıksız olarak sürdürdüler.

İşçi sınıfı için savaşın, mücadelesinin bir ön koşulu olan grevli dan etmeleri de birlik te, artık saldırmışlardır. Aras Kargo işçileri savaş okulunda (grev çadırında) sınıf düşmanlarına karşı savaşı yaşayarak öğreniyorlar. Bu savaş onları zilere güncelendirir. Hiç kuşkusuz, Aras Kargo işçilerinin kendi ekonomik-demokratik ve sosyal hakları için grev savaşına sarılması çok önemli bir noktadır. Ancak bu tek başına yeterli değildir. Bu grev savaşını Proletarya Partisi'nin siyasi iktidarı alma mücadelesiyle birleştirdikleri durumda kendi gerçek anlamını bulacaktır. Bu meyanda, bu greve katıldığımızda, grevci işçilerin, daha kendi sınıf partisiyle buluşmadığını ve bitinleşmediğini görüyoruz. Bu sorun, sadece grevdeki işçilerin sorunu değil, Proletarya Partisi'nin de işçilerle bitinleşme sorunluğuna ve fonksiyonunu yerine getirmemesi önemli bir eksikliktir.

Aras Kargo işçilerinin, bütün olumsuz koşullara karşı, tutarlı ve fedakarlık üzerinde yükselen grevi sürüyor. Sürdürdükleri bu grevi, 27 Ocak 1996 tarihinde Bahçelievler Zafer Sineması'nda düzenledikleri "Aras Kargo İşçileriyle Dayanışma Gecesi"yle taçlandırdılar. Gecenin saat 18'de başlaması

sa programdan oluştu. Fakat, proletarya adına hareket etdiklerini söyleyen, söylemlerinde Marksizm-Leninizmi aşkılarından dışarıya kaçık-burjuva bir grubun kendisinden ayrılan bir başka gruba saldırması, gecenin programını alt üst etti. İşçilerle dayanışma gecesinde, sınıfın temsilcisi olduğunu iddia eden grupların, işçilerin önünde tekme-tokat kavga etmesi düşündürüktür. Bunların bu tavrını proletaryaya usal edilemez. Bu tavrı küçük-burjuvazinin grupça, benmerkezci anlayışının bir ürünüdür.

"BURAYI EYÜP SPOR SALONU'NA ÇEVİRMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?"

Gecenin sunumculuğunu yapan sanatçı Orhan Aydın'ın kavga ya tutuşan Atılım Gazetesi ve Proleter Halkın Birliği Gazetesi'nin okuyucularına yönelik olarak, "Burayı Eyüp Spor Salonu'na çevirmek mi istiyorsunuz" çağrısı havada kaldı. Çünkü gözlerimize grupçuluk hursu bürünmüş ve kendinden başka kimselere karşı haklı olmayan, Atılım Gazetesi okuru arkadaşlar saldırılarına devam ettiler.

Sol içi çatışmaya taraflı olmayan, bu konuda tavrı alan Atılım Gazetesi çevresinin kendisinden ayrılan (ayrılmamış doğrudanlığı, yanlışlığı bir yana) bir gruba yaşam hakkı tanımaması, sorunu hangi politik pencereden baktığını ortaya koyuyordu. Ayrıllıkla, sapmalara karşı siyasi-ideolojik mücadele yaratma yerine, şiddete yönelmeleri, sorunun çözümü değildir. Bunların ideolojik-siyasi mücadeleyi bir yana bırakıp şiddete yönelmek devrimin meselelerinde doğru bir siyasi çizgiye, harrak ideolojik hatta, doğru temellerde oluşturulmuş örgütsel yapılanmaya sahip olmamalarından ileri geliyor. Pragmatizm, örgütsel çıkarları belirlediğinden, ilkeleri yani devrimin temel değer yargılarını "kibirlik", "tekkecilik" ve "kendisinden başka doğru yok" sevdasına kurban ettiklerinden, "biz her şeyi yaparız, kimse bize karşı çıkamaz" anlayışını güttüklerinden, örgüt içi karışıklıklarda "korkuya", "paniğe" kapıldıklarından, "örgüt eleştirilemez", "ajan", "kontrgerilla" hobisi taşıdıklarından, "tanrı, kul, beyefendi" ilişkiler istendiğinden, "kariyer çıkarları" zedelediklerinden, "örgüt içi otoriteleri" düşüşünden, devrimi kamuyunda buluk-burjuva bencil "maskeleri" açığa çıkışından dolayı saldırıyorlar ve daha çok saldıracıktır.

Yok saymakta, saldırmakta, dedikodu furçasıyla, yalan-bacalama ve çarpıtma ile geçeceği ortadan kaldıramazsınız. Olan (Proleter Halkın Birliği) ortadan kaldırmak, yanlışlarıyla başbaşa bırakmak, ancak ve ancak ideolojik-siyasi mücadeleyle olur. Bunun dışındaki her yöntem, devrimine hizmet değil, zarar getirecektir. Tıpkı Aras Kargo Gecesinde konuşma yapan bir işçinin söyledikleri gibi, işçi oyle demisti. "Ben buraya bir arkadaşım ile geldim. Arkadaşım bana, 'sizin için hep böyle mi yapacağız' dedi. 'Bu olay beni son derece üzdü.'"

Evet arkadaşlar, ne yapmak istiyorsunuz? Hem sınıfın temsilcisi olduğunuzu söyleyeceksiniz ve hem de sınıfı dayanışma gecesinde olay çıkıp saldıracaksınız. Bu ikisi bir arada olmaz!

"Aras Kargo İşçileriyle Dayanışma Gecesi" tüm olumsuzluk ve sabotaj etme girişmelerine karşı sanatçıların kitleyle birlikte söyledikleri marşlar ve kitlenin kavga karşı haykırış sloganları, kavgaçı çıkartmaları boğuştur ■

Fotoğrafların Konuşturduğu Diller!

Ezen ulus-burokrat burjuvazisi geleneksel ulusal inkarcılık politikasının ısrarlı bir şekilde katliamlarla ve zoraki özümlemeyle sürdürülmeye devam etmektedir.

İlhakçı yok sayma, reddetme politikasını bugün açılan savaşın yanında kontra eylemlerle güçlendirmeye çalışıyor. Türk ezen ulus bürokrat burjuvazisinin, ezilen ve bağımlı hale getirilen Kürt ulusu üzerindeki asimilasyoncu, ilhakçı politikasına karşı ulusal baş kaldırıyla cevaplanınca çürümüş, köhnemiş düzenlerini korumak ve daha uzun bir sürecek yaymak için Osmanlı oyunlarını yeni bir şekilde devreye sokuyorlar. Ve bunun adı kontra eylem tarzlarıdır.

İlhakçı Türk komprador burjuvazisi ve iktidar ortağı feodal ağaların sovenist-ırkçı ordusu diğer gerici ordularda olduğu gibi (savaş hukukumu) katliamcı, tecavüzcu, işkenceci, yakıp-yakılmaları, göçerten, zulüm uygulayan orduların başında gelir. Öyleki, bu ordunun sivil hayli kabanktır. Milyonlara varan Kürt mazlum halkının ve Türk emekçilerinin bir numaralı katilidir ve bugüne o katliamcı, tecavüzcu, talancı, yağmacı ve yakıp-yıkıcı özünü koruyor. Bununla birlikte pervasızlığını daha da artırmıştır. Çünkü onunda bir parçası olduğu gerici düzen gelişen ulusal baş kaldırış ve sosyal kurtuluş savaşına karşında çözülmüş, çöküntü içindedir. Yıkılmaya mahkum olmuştur. Daha da pervasızlaşması buradan geliyor. Ve bu düzen, onun en güçlü temel dayanağı soven-ırkçı ordusuna doğru devrimi olan "Kemalist devrim" in 100. doğum yılını kutlayamayacaktır.

Kısa bir süre önce hatlılık European dergisinde, soven-ırkçı TÜRK ordusu komandolarınca 1995 Mart ayında yürütülen gerillayı "ezme" serisi sıradan gerillalarla çıkan çatışmalar sonrası ölü olarak ele geçirdikleri ARCK gerillalarına ait kesik başlarda "zafer" pozları verdikleri resimler yayınlandı. Avrupa basınının büyük ilgi gösterdiği bu "vahşet fotoğrafları" nı sırasıyla basın şu ifadelerle kamuoyuna sundu.

14 Ocak '96 tarihli Katimerini gazetesi "Kanlı fotoğraflar için tepki" başlığını kullanarak olayı Yunanistan kamuoyuna duyurdu. Ayrıca Politikaniski Pantisi temsilcisi Nosis Martales'in "Bu fotoğraflar bu günkü Türkiye gerçekliğini ifade ediyor. Türkiye uluslararası hakları hiçe sayıyor. İnsan haklarının kanda boğulduğu bir ülke, barbarlığına kültür ve demokrasi ya dağı olan Avrupalılara!! ithaf ediyor. Bu fotoğraflar çağımızın yüz karasıdır" açıklamasını Katimerini gazetesi büyük puntolarla verdi. Ta Nea gazetesi de haberi "Kürtlere Türk askerlerinin üretici mezalimine karşı uluslararası infial" ve "şok ve nefret" başlığıyla verdi. Yine Katimerini gazetesine demeç veren Basın Bakanı Tiliemahos Hitiş'in "Bu fotoğrafların kendisi konuşuyor..." açıklaması çarpıcıdır. İngiliz basınının önde gelen gazeteleri arasında yer alan Sunday Times, "Ordu kasıplarının vahşi resimleri, Türkiye'nin AB ümitlerini mahvediyor" diye bir başlık kullandı. Jon Swain'in imzasıyla yayınlanan bu yazıda devamla "Gururlu katiller: Türk askerleri fotoğraflara kurbanlarının kesilmiş kafasıyla poz veriyor" denildi. Yine Yunan Gazetelerinden Ethnos gazetesi fotoğraflarda "NATO silahlarıyla Kürtleri boğazlıyor" başlığını kullandı. Fotoğrafların altına düşüğü notta "Kürt özgürlükçülerine karşı Türk ordusunun canavarlıklarını bu fotoğraflar ortaya çıkarıyor. 11 yılda 18 bin 500 kişi hayatını yitirdi..." açıklamasında bulundu. Eleftherotipia gazetesi ise, "Vahşet-

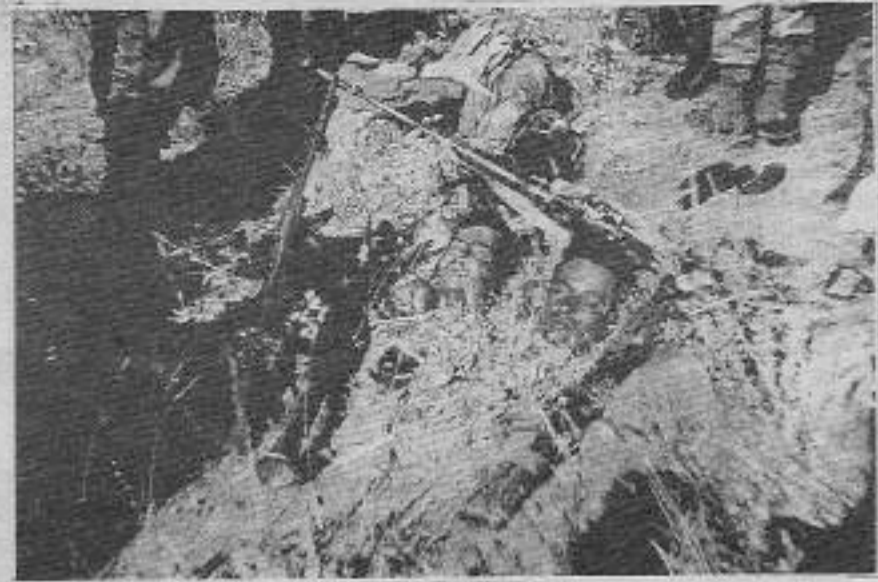
ten skandal" olarak verdi. Yunanistan'ın en çok izlenen kanalları arasında gelen Kanal Star "LÜTFEN ÇOCUKLARINIZI BİR SURE EKRANDAN UZAK TUTUN" anonsundan sonra kesik baş fotoğrafları yayınladı.

Bu fotoğrafların kaynağı bir askerinin "vicdani rahatsızlık" duyarak DEM haber ajansına durumu açıklamasıyla ortaya çıkmış ve tüm Avrupa basınına dağıtılmıştır.

Bütün bunların karşısında soven-ırkçı Türk ordusunun katliamlarına, koy yakıp-yakılmalarına sessiz kalan lal diller bir anda konuşmaya başladı. Bazı çevreler olumlu yönde konuşurken, özellikle Türk Genel Kurmay Başkanlığı ve Çankaya bu durumu yalanlamaya çalışarak olumsuz yönde konuşmaya başladı. Öyle konuşular ki, peşinden 11 mazlum Kürt köylüsü hunharca kurşuna dizildi.

Genel Kurmay Başkanlığı bu fotoğrafların Avrupa'da varlığını ekibi ve oluşturduğu kamuoyunu yanıltmak ve Türk ordusunun sarsılan prestijini yeniden ayakları üzerine dikmek için, fotoğrafların foto-montaj olduğunu iddia ederek durumu kurtarmaya ve ordunun vahşetçi, katliamcı yönünü gizlemeye çalıştı. Hatta öyle ideri gitti ki "Bu teröristler asker kıyafeti giyerek ve eline G3 piyade tüfeğini alarak bu tür canavarlıklarını askerimizin üzerine atıyorlar..." bile diyebildi.

European dergisi, Türk Genel Kurmay Başkanlığının sayesinde bu iddialarını boşa çıkarmak için fotoğrafları KODAK firmasına incelemeye aldı. Ve fotoğrafların foto-montaj olmadığını açıkladı. Bir anda Türk Genel Kurmaylığıyla Avrupa basını karşı karşıya kıyasıyla diplomatik savaşta girişimler ve kazanan Avrupa basını oldu. Genel Kurmaylığı, "terörün örgüt" tanım-

İşte faşizmin vahşeti

Oruç ve Ali Yunus Taşkonak karakolunca gözaltına alınmışlardı. Daha sonra yani 15 Ocak'ta Bizena (Kocyardı) köyündeki oturan minibüs şoförü Beşir Nas karakola çağılarak gözaltındaki 6 kişi teslim edildi. Beşir Nas'ın köyünden Abdullah Yılmaz, Lokman Üzdemir ve Mehmet İnan'la birlikte Taşkonak jandarma taburundan asker eşliğinde Kocyardı köyüne doğru minibüs hareket etti. Minibüs, Derpemis mevkiine geldiğinde askerler tarafından kurşun yağmuruna tutularak içerdeki 11 kişi hunharca katledildi. Ve daha sonra herhangi bir izim geride kalmaması için minibüs içerdeki cesetlerle birlikte yakıldı. Yakılmanın bir diğer yönünde vahşetli daha da trajik hale sokmaktır. Bu biçimiyle daha da çok toplu almacağı düşünüldükçe planlanan kontra eylemi gerçekleştirildi.

Özellikle korucuların içinde bulunduğu minibüsü boylesine hedef seçmeleri tesadüf değil, bilinçli seçilmiş ve özenle hedeflenmiş bir komplodur. Böylesine itina ile seçilen eylem PKK'ye mal edilmeye çalışıldı. Tek neden Avrupa basınında çıkan fotoğraflardır. Bu fotoğraflar şahsında bir dizi neden daha ortaya çıkarmak mümkündür. Ancak böylesi bir eylem, "PKK'ye mal edilerek, adeta batı kamuoyundaki soven-ırkçı Türk ordusuna karşı

Güçlükönak'ta devletin katlettiği köylüler

lamasında yetersiz kaldı. Çünkü bir kere bu fotoğrafların kamuoyuna yansımaları sonucu Türk devletinin prestij düşmüştü. Evet faşist Türk ordusunun bu kadar açık bir şekilde vahşi ve katliamcı durumuna somut tanıklarıyla ortaya çıkıyordu. Ve bu durumu alt edecek bir komplonun hemen üretilmesi ve hayata geçirilmesi gerekiyordu. Öyle bir komplonun ki, bu PKK'ye mal olmalıydı. Bu plan 15 Ocak'ta faşist ordu güçlerince pratiğe geçirildi. 5 Ocak günü körcülerden Şimək'in Güçlükönak ilçesine bağlı Xara (Yatağankay) köyünden Ahmet Kaya, Habib Kaya, Sevidye (Gümüşyazı) köyünden Abdullah İhan ve Nevvullah İhan, Gevre (Çevrimli) köyünden Ramazan

gelişen tepkiyi boşa çıkarmak ve tepkiyi PKK'nin üzerine "çekerek hedef şaşırtma" planıydı. Buna bağlı olarak PKK önderliğinin ateşkes çağrısının bir aldatmaca olduğunu ispatlamak içinde bir atkı yaratacağı düşünüldükçe yapılmıştı. Çünkü Avrupa parlamentosunda PKK'nin ateşkes çağrısının yarattığı olumlu bir hava vardı. İşte bu hava Türk ordusu içindeki savaş ağalarının çıkarlarına gelmiyordu. Bu ağalar savaşta muazzam karlar elde ederek palazlanan kesimi temsil ediyorlardı. Bu yönüyle ateşkesin bitirilmesi yada bozulması içinde bir provokasyon amaçlıydı. Yapılan bu kontra tertipli eylem bu meselelerin sonucuydu.

Olayı görüntülemek üzere başta yabancı basın olmak üzere tüm medya kuruluşları eylemin gerçekleştirildiği yere özel araçlarla götürülerek olay görüntülendi.

Yine bu eylemin tartışılmasını sağlayan en önemli etkenin ordu içindeki iki farklı kamplaşmanın sonucu olduğunu da belirtmekte yarar vardır. Bu kamplardan bugün orduda hakim olan ve şahinler kampı olarak bilinen kampın özellikle silahlı savaşımdan yana oldukları biliniyor ve savaş nedeniyle büyük vurgunlar elde ettikleri de açıkça ortadadır. Bu çıkarlarını güçlendirmek için eylem bir ileri hamle planıydı. Bu plana göre, yabancı basının da desteğiyle deşet verici tablo uluslararası kamuoyuna sunulacak, böylelikle de PKK'nin teşhiri kolaylaşmış olacaktı. Bu teşhir sayesinde Avrupa basını merkezli gelişen Türk gerici ordusunun teşhiri boşa çıkartılacak, psikolojik bir savaş propagandasıyla da bu durum güçlendirilecekti. Yine Avrupa basınında çıkan resimler satın alınan resin uzmanları tarafından foto-montaj olarak ilan edilecek, dünya kamuoyuna bu foto-montaj denetimsiz yayılacak, doğal olarak soven-ırkçı Türk ordusu "aklanmış" olacaktı. Çünkü PKK'nin uluslararası kamuoyunda Türk gerici ordusuna yönelik teşhiri sözkonusuydu. En iyi yol budur diye düşünülmüştü.

Albay Kalemlili yabancı basın ve Türk medyası önünde, olayın geliştiği yerde bir briefing vererek "Hani bu terör örgütü siyasi çözüm diyor, Hani ateşkes ilan etmişti..." diye PKK'yi teşhir etme kampanyasını güçlendirmeye çalışıyordu. Tabii hep PKK'yi teşhir noktasına çakılıp kalmak, diğer meseleleri unutmak anlamına geliyordu. Ve şahinler kanadı, ordu içinde hala savaşın sürmesini ve savaş ağalığını devam ettirmeyi, giderek palazlanmayı hedefliyor. Bunun için büyük çıkarları uğruna Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yok saymayı sürdürüyor. İlhakçı geleneğin, asimilasyoncu, jenositçi geleceğin devamından yanadır. Mazlum Kürt halkının ve paralelinde Türk işçi-köylüsünün kanının akmasından yanadır. Bu kanat esas olarak savaş içinde büyük çıkarlar elde ediyor. Planladığı bu kontra eylemi bir yanıyla ateşkes karşı ve Avrupa parlamentosundaki olumlu havaya karşı provokasyonken, bir yanıyla da savaş içindeki vahşetini gizlemek ve savaşın daha uzun sürmesi için önünü açmak amacıyla yapılmış komplocu bir eylemdir. Tek suçlusu yoktur. Kontra devletin başı S. Demirel'den başlanarak tüm şahinler cephesidir. Bu cephe-Türkiye'de en azgın ve en katliamcı faşist cepheidir.

Bu iğrenç düzenin tüm provokasyonları, komploları, ilhakçı, katliamcı, devrimci muhalefet üzerindeki sindirme-ezme politikası bu onu adım adım tarihin çöplüğüne götürecek kurtaramayacaktır. Ege-men düzen ve onun tüm militarist gücü çökmüştür, illas etmiştir. Devrimci savaş karşısında daha fazla dayanması zordur. Ömrü kısıyor. Bu kısıma onun mirasçısı olduğu "Kemalist Devrimin" 100. yılını aşmayacaktır. Ve bütün bunlar bu ülkede hızla veni demokratik iktidarları kaçınılmaz olarak doğuracaktır. ■

Proletarya Partisinin şehitlerini, Marksizm, Leninizm, Maoizmin ruhıyla selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; MLM'nin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı coğrafyasının somut gerçekliğine ilk kez ayarlayan Mustafa Suphi ve onun öğrencisi ve mirasçısı olarak TKP(ML)'nin ilk genel sekreteri ve TIKKO'nun Başkomutanı olan İbrahim Kaypak'ın öğrencileri olma bilinciyle selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; MLM'nin bilimsel rahberliği altında ancak emperyalizm, komprador kapitalizm, feodalizm ve tüm gericiğin altedilip oradan da Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm ve nihai hedefimiz olan bütün sınıfları, sınıfları ortadan kalkacağı, her kesim bir dil ve bayrak altında birleşmesinin ve de "herkesten yeteneğine herkesin ihtiyacına göre" ilkesinin yazıldığı bayrağın somut ifadesi olan Komünizme varılacağına bilinciyle selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; ehtemasyonel proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kadeflik ruhıyla selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; Toplumsal ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde bugüne dek dağda, şehirde, köyde, fabrikada, sokakta, evde, zindanda, işkencehanelerde, meydanlarda ve darağaçlarında düşmana karşı dış savasarak aramızdan bedenen ayrılan devrim şehitlerinin bilinci, cesareti ve fedakarlık ruhıyla selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; içinde bulunduğumuz ocak ayının son haftası içerisinde bir kez daha engin ufukları fethetmenin teminatı, onuru ve meşalesi olduklarının vurgusunu yaparak selamlıyoruz.

Parti şehitlerimizi; savaşımızın tarihçesi, kimliklerini kavgamızın kimliği, kanlarını

mirast partileri de, tamamıyla işçi sınıfı ve çeşitli sınıf ve kampanlardan ezilen emekçileri komünizme kadar götürmenin biricik aracı olarak ortaya çıktığı gibi, sınıfın bir ihtiyaçları ve kendisi de ortadan kalktığı

zaman sözkonusu KP'ler de ortadan kalkacaktır. Daha açık bir dille ifade edecek olursak, komünist partileri tarihin belli bir kesiminde nasırlı toplumsal bir ihtiyaç olarak ortaya çıkmışsa, böylece toplumsal ihtiyaç olarak ortadan kalktığı zamanda tarihsel olarak da ortadan kalkacaktır.

İşte işçi sınıfının ihtiyacı durumunda olan ve de günümüz koşullarında bütün dünyada devrimin toptan (bir anda) yapılmasının koşulları olmadığını, tek tek ülkelerde komünist partilerin ortaya çıkıp şekillenmesi de zorunluluktur. Daha açıkçası, koşullar, tek tek ülkelerde devrimlerin yapılmasını zorunlu kılmaktadır. Bundandır ki, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının biricik öncü önderleri olan 1928'den M. Suphi önderliğindeki TKP ve

onun devamı ve mirasçısı olan TKP(ML)'nin kurulması gerçekleşmiştir. Ülkenin ekonomik, siyasal ve kültürel yapısının yeni bir toplumsal yapıya (Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm ve Komünizm) taşınması için yığınlara öncülük edecek yeni kitlelerin zorunlu ihtiyacı olan gerçek özgürlüklerine kavuşmaları ve toplumu kendilerinin yönetecekleri güne kavuşmaları sağlayacak biricik güç olan TKP(ML)'de tarihin belli bir kesiminde toplumun ihtiyacı olarak ortaya çıktığı gibi, tarihin derin kesitlerinde de diğer KP'ler gibi ortadan kalkacaktır.

TKP(ML)'nin kuruluşu nasıl ki toplumsal olarak tarihsel bir anlam ve değer ifade ediyor, kurulduktan sonra TKP(ML), sınıf mücadelesi içerisinde, kavgamız her aşamasında öncüler bugüne, bugünden yarına toplumsal ve tarihsel değeri olan gelişmelere dalgasını vurmuş ve vuracaktır.

Bir KP'ni diğer parti ve sınıflardan ayıran temel faktörlerden birisi de, hiç kuşkusuz ki, toplumsal değer taşıyan tarihsel olayları, gelişmeleri doğru tesbit etmek olduğu gibi, hedefe varmak için ona hizmet eden veya edecek olan daha doğrusu stratejiyi besleyip geliştirecek taktik politikaları da doğru ve bilimsel bir şekilde belirlemesiyle kendisini gösterir. Bu, sadece günü gütmeye takak politika belirlemek olarak algılanmamalıdır; bu, devrim hizmet edecek tüm yöntem ve araçların uygulanması demektir. Diğer ülkelerin komünist partilerinin tarihi içerisinde de, olsun, TKP(ML)'nin kuruluşundan bugüne dek geçen tarihsel süreç içerisinde olsun toplumsal ve tarihsel öneme sahip, yani toplumsal mücadeleyi ilerletmeye götüreceği günler, haftalar ve aylar mevcuttur.

Elbetteki tarihin motor gücü halktır. Devrimi başarıya götüreceği ana güçte halk yığınlarının kendisidir. Ancak bu bi-

Şehitlerimizle il

Mustafa SUPHI

kişüsenemeyeceği gibi, TKP(ML) tarihinde de onun kurucusu İbrahim Kaypak'ın düşmana esir düşmesi, Mustafa Suphi ve 15 yoldaşının Kemaliler tarafından katledilmesi, TIKKO'nun ilk komutanlarından Ali Haydar Yıldız'ın faşist diktatörlük tarafından katledilmesi milliyetlerden emekçi halkımız için önemli bir kayıptır.

Bunun aynı zamanda toplumsal değere sahip olduğunu da gözmezlikten gelmeyen ve de bu kayıpları TKP(ML) için önemli tarihsel dönüm noktası oluşturduğu bilinciyle Proletarya Partisi 1978 yılının Şubatında gerçekleşirmiş olduğu 1-2 Konferansında ocak ayının son haftasını (24-31 Ocak arası) "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmiştir.

Partimiz TKP(ML)'nin sözkonusu haftayı "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmesinin sebebi, aynı hafta içerisinde başta TKP'nin kurucusu M. Suphi olmak üzere 15 komünist önder kadronun (çoğunluğu MK üyesi) faşist diktatörlük tarafından kiralık katilleri aracılığıyla, Karadöniz'de, Sinop yakınlarında boğularak katledilmesi, TKP(ML)'nin ilk kurucu önderi İbrahim Kaypak'ın 29 Ocak 1973'te Dersim'de feodal-faşist diktatörlüğün köllük kuvveti beyaz ordu tarafından çatırma sınıması yaralı olarak esir alınması; TIKKO'nun ilk komutanlarından ve TKP(ML)'nin değerli önder kadrolarından Ali Haydar Yıldız'ın yine aynı güçler tarafından 24 Ocak günü aynı mekanda katledilmesi, ayrıca TKP(ML)'nin değerli kadrolarından ilk kadın şehidi olan Meral Yakar'ın 22 Ocak günü (73) İstanbul'da katledilmesidir.

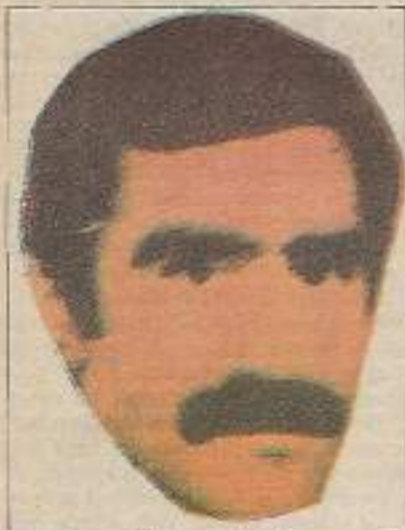
Nereden bakılırsa bakılırsa bu hafta içerisinde şehit düşerek bedenen aramızdan ayrılanlar gerek TKP(ML), gerek Türkiye halkı, gerekse devrim için önemli bir kayıp olduğu gibi, bu aynı zamanda toplum için ayın deteceede tarihsel bir öneme de sahiptir.

Bu tarihsel ve toplumsal öneme sahip kayıpların devrimimiz üzerinde yaratmış olduğu olumsuz etkiyi burada ayıntılı olarak tartışmayacağız. Burada parmak basmak istediğimiz asıl konu toplumsal kurtuluş

mücadeleleri üzerinde kişilerin önemli deteceede etkisinin olduğu gerçekliğini kavramak olmalıdır. Bu, artık İbrahim'ler, Suphi'ler, Ali Haydar'lar, Meral'ler bir daha çıkmaz-çıkmayacak diye yorumlanamaz. Bu halk, bu devrim doğurduğu. Yeterki, biz, bu halkın yaratıcı pınarından kopmayalım, onun kurtuluşu için üzerimize düşen her türlü görev ve sorumluluğu yerine getirelim. Ancak her kadronun da öylesine kısacık sürede yeni dolduracağı beklentisi ve anlayışı içerisinde de olmamalıyız. Daha doğrusu, bir kadro ve partinin üzerine düşen misyon nasıl ki aynı değilse, her kadro da aynı keteeye konulamaz. Keza devrimin önderleri arasında da fark vardır.

Yeni gelmişken bir hatırlatma yapmakta fayda var, son yıllarda bu haftada, parti şehitlerinin yanına bir de devrim şehitlerinin eklenmesi tamamıyla bilgisizlik ve kavrayışsızlıktan kaynaklanıyor. Bu haftanın içeriği, yukarıda da açıkladığımız gibi, TKP ve TKP(ML) parti şehitlerini anmak içindir. Yoksa ülkedeki ve diğer ülkelerdeki devrim şehitlerini anma ayı olarak belirlediğini bir kez daha hatırlatalım. Bundan böyle gerek yazılı gerekse sözlü olarak sözkonusu haftanın önemi ve içeriği bu şekilde doldurulmalı ve yorumlanmalıdır.

Biz burada TKP(ML)'nin kuruluşundan bugüne dek bu sınıflar kavgasında bedenen aramızdan ayrılanların isimlerini tek tek sıralamayacağız. Yalnız şunu da ifade edelim ki, TKP(ML) kurulduğundan (24 Nisan 1972) günümüze dek onlaıca önder kadro

Süleyman ÇİHAN

ise direnişimizin gücü olarak dönden bugüne, bugünden yarına ve oradan da gelecek kuşakların zâterleri elde etmesinin dilden dile, gönülden gönütle bayraklaşarak anılacaklarını bilinciyle selamlıyoruz.

Şehitlerimizi; "Parti Şehitleri Haftasında" partili olma bilinci ve cesaretiyle yeni yeni mevziler kazanmak ve onların dalgalandırdıkları kızıl kanla bezenmiş bayrakları daha yükseklere çekmek için savasacağı miza ilah and içerek selamlıyoruz.

Neden "Parti Şehitleri Haftası"? Marks'ın dediği gibi, "tarihi yaratan biricik güç kitlelerin kendisiyse", aynı şekilde tarihin biricik öcü gücü de sınıf mücadelesinin kendisidir. Bu, toplumlar ve sınıfların varlığından günümüze dek devam edegelen sınıf mücadelesinin tarihsel olarak önemli toplumsal olaylarda ifadesini bulmaktadır. Yani en özlü ifadeyle, her toplumsal olay sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı gibi, bu, aynı zamanda bir tarihsel anlam ve değer de taşımaktadır. Dahası her toplumsal olayın bir tarihsel geçmişi ve adı vardır.

Buradan hareketle şunu diyebiliriz, her toplumsal olay hangi tarihsel dönmeye ve süreçte meydana gelirse gelsin, gerek ezenler gerekse ezilenler açısından olsun bir ihtiyaç sonucu ortaya çıkmıştır. İşte 19'yun ortalarına doğru Marx ve Engels tarafından işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü olarak ortaya çıkıp şekillenen ve bu ideolojik şekillenmiş altında zamanla ortaya çıkan ko-

İbrahim KAYPAKAYA

Ali Haydar YILDIZ

Kazım ÇELİK

parti üyesi, yüzlerce sempatizan ve savasçı bu savashta şehit vermiştir; bundan böyle de verecektir. Bu sınıf savaşımının doğal kanunudur. Çünkü sınıf savaşımı zordur, çetindir, engelbelidir ve bedel ödemeyi emreder. Kuruluşundan bugüne kadar başta İ. Kaypak'ın olmak üzere Süleyman Çihan ve Kazım Çelik'le birlikte üç genel sekreteri olan savasın kuzgun ateşinde yitirenler, onun üzerinde MK üyesi de devrimin kuzl kervanı içerisinde alın hallele isimlerini yazdırarak aramızdan ayrılmıştır; dersek, bu TKP(ML)'nin ve onun kadrolarının halkına ve devlime bağlılığını açık teminatıdır. Bir-bir, üç-üç, beş-beş, on-on şehit düşen kızıl partizanların her birisinin de devrim içerisinde yeni ve anlamlı lüyüktür. İşte bugün hala ayakta isek ve Köylü Gerilla Savasını yürütüyorsak, bunda şehitlerimizin payı büyüktür. Bugün onar onar şehit vererek devrimin bereketli topraklarını sulayıp besliyorsak, yarı yüz-yüz ve daha ileride ise bin-bin şehit verememiz kaçınılmazdır.

"Parti Şehitlerini Anma Haftası" sessiz geçişimlemez. Proletarya Partisi bu haftayı sadece bildiri, afiş yapay-dışımak veya gecele düzenlemek için ilan etmemiştir. Bu haftada amaçlanan asıl nokta, sözkonusu haftayı devrim hizmetine, hem de ona yeni katmak için her türlü etniklik ve silyon biçimleriyle askeri eylemler burada daha da öne çıkarılmaldır) düşmana güçlü vuruşlar yapmak, yani kaygayı daha bir ıslendirmenin politik aracı olarak öneme göre olarak koymuştur. Şu gerçekliği gömmeliyiz ve kavramalıyız ki, bu haftanın adına

Ölümüne Yürüyoruz

Yıllık bir şekilde anıldığını ne yazık ki söyleyemeyiz. Bizler ezbeteki hiç bir eylem biçimini ilke olarak reddetmeyiz. Ancak eylem biçimleri arasındaki farkları da görmek zorundayız. Daha doğrusu düşmanı zayıflatarak eylem biçimleriyle onu zayıflatan yada çok az zayıflatan eylem biçimleri arasında fark vardır. Hem de büyük fark vardır. Diyelim ki bir silahlı mücadele devrimimiz üzerindeki etkisiyle, bir bildiri dağıtma veya bir gece düzenlememin devrimimizi geliştirip-güçlendirmedeki etkinliği aynı olabilir mi? Hayır, olmaz. Çünkü bizimki gibi ülkelerde faşist diktatörlüğün yıkılması için aradan yüzyıl da geçse bildiri, afiş dağıtma yeterli olmadığı gibi, bu yöntemlerle yıkılamaz. Burada asıl mücadele biçimi silahlı olmak zorunda olan, diğer mücadele biçimi ve araçları da bunun hizmetine sokulmak zorundadır. Bugünkü örgütlerde ise bütün mücadele araçları ve yöntemleri Köylü Gerilla Savaşını daha bir boyutlandırmak için onun hizmetine sunulmak zorundadır. Yoksa genel politikadan sapılmış olur ve büyüklük de sağa-sola sapılır.

Şehitlerimize Sahip Çıkmanın Yolu Onlar Gibi Ölmesini Bilmek Olmalıdır.

Devrim bedelleri ödenerek yapılır. Hiç bir hak bedel ödenmeden alınmayacağı gibi, hele hele devrim gibi zor bir görevi yerine getirmek içinse çok bedeller ödemelidir. Bu bedelleri ödenen, her şehit düşen bedenimizden, ceset simürüsü yaparak veya şehitlerimizi dahlağınarak bir yerlere varamayız. Onlara yaşarlı tavir onların ces-

etmesini bilmek. A. Maharem Çiçek ve Komutanı Mete gibi son kurşununa ve parmağı tetik çekinceye kadar silah elde savaşmak, daha sonra ise silahı kormak demektir.

Ölmesini bilmek, Alplerden Munzurlara kadar Barbara'yı getiren enternasyonalist ruh ve cesaretle emperyalizme ve onun aşaklanma karşı savaşmak demektir.

Ölmesini bilmek, devrim için ölenlerin "Tay Dağı kadar yüce" olduğunu bilmek, Behzat Fink gibi gerilla yoldaşlarının kaldıkları yer ve barınağı vermemek için bedenini faşist diktatörlüğün yakığı ateş çensinde tedarik etmesini bilmek demektir.

Ölmesini bilmek, yaşamak için direnmektir, savaşmaktır oradan da yeni yeni zaferler elde etmesini bilmek demektir.

Proletarya Partisi şehitleri onurumuzdur!

İşçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluşu yolunda şehit düşenler, ülke ve dünya halklarının tenezi gerçek kurtuluşu kavuşmalarını, yani kendilerine yalancı olan bir dünyadan kurtulup kendi dünyalarını yarama kavgasını verenler, o halkların onur abideleri olarak tarihte yerini alanlar onun öcünü avlatırlar.

Kendi kurtuluşlarında savaşını onurlu kalan en temel faktörlerden birisi de şehitlerinin olmasıdır. Çünkü bir savaşın onurlu yani toplumun çıkarları için savaşmak ve ölmektir. Savaşmak değişime ve dönüşüme köklü ifadesiyse, bu uğurda ölmek de sembolleşen onurlu kişiliklerin kendisidir.

Eğer bugün bu sanlı kavgayı onurlu ve alni açık bir şekilde sürdürüyorsak, hiç kuşkusuz ki bunun temel taşlarından birisi de şehitlerin olmasıdır.

Tarihi kanla yazılmayan hiç bir devrim görülmediği gibi, o tarihi onure eden ve gelecek kuşaklara armağan eden de devrim yolunda şehit düşenlerdir. Çünkü bütünün kurtuluşu için parçanın olmazsa olmaz bir şekilde tedarik edilmesi şarttır. O nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bir ülke halkını emperyalizm ve onun aşaklan durumundaki sınıf ve bu sınıfların egemenliğinden kurtarmak için kavgaya varmanın adıdır onur.

Onur, insanın yarattığı değerlere sahip çıkması ve bu değerlerde yeni yeni değerler yaratmanın kendisidir. Zulme ve sömürüye baş kaldıran bilinçli taçlandırılmasıdır.

Ülkenin Dersim coğrafyasında silah elde savaşılıyor ve düşmanın askeri güçlerine karşı gerilla saldırıları sürdürülüyorsa, bu şehitlerimizin urada ve ülkenin diğer yerlerinde devrim tarlasını kanlarıyla sulamaları ve onurlu bir kavgaya gireneğin takipçileri olmalarıdır.

Dersim'in her deri, her tepesi, her köyü-

Meral YAKAR

Ölmesini bilmek, yaşamak için direnmektir, savaşmaktır oradan da yeni yeni zaferler elde etmesini bilmek demektir.

Şehitleri anma haftasının adı, Köylü Gerilla Savaşını daha da yükseltmektir.

Feodal-faşist diktatörlük her yandan çatır çatır sallanmaktadır. Sallandıkça komünistlere, devrimcilere ve halka karşı saldırıları daha da pervasızlaşmaktadır. Bu ülke, faşist diktatörlük tarafından bir kan deryası ve esirler kampına dönüştürülmüştür. Tüm bu zulüm ve esarete karşı mücadele hiç durmadan devam ediyor. Ancak şimdi de söyleyelim ki toplumun muhalefet tüpüyle devrim lehine gelişirken, buna karşılık bu muhalefetin yeterli bir örgütlülük (komünist) ve önderlikten yoksun olduğu da maalesef ki bir gerçektir. Bu örgütsel zaaf ve eksikler günümüzün Proletarya Partisinin önünde duran en önemli görevlerinden birisi olduğuna bir anlık dahi olsa bilinçlerden çıkarmamalıyız. Bunun için, her-

İsmail ORAL

kesin üzerine çok büyük görevler düştüğünü unutmamalıyız.

Bilinmelidir ki, bir komünist partisi ne kadar kendi örgütsel eksik ve zaaflarını aşarına indirirse sınıfa ve devrime önderlik emede de o denli başarılı olur.

Bugün atacağımız her adım, partinin iç birliği ve birliğinin daha bir pekişmesini sağlamak için olmak zorundadır. Bu hatırayı anlama haftasının yolu da buradan geçer.

Köylü Gerilla Savaşını boyutlandırmanın, zaferden zaferle koşarak kalıcı başarılar elde etmenin teminatı ancak ve ancak iç birliğini ve birliği sağlamış bir komünist partinin öncülüğünde olur. Bu nedenle her partili, sempoizant ve tarlatır partinin iç birliğini zayıflatan ve onu parçalamaya çalışan gerek dış düşmanlara karşı, gerekse iç düşmanlara karşı MLM'nin şaşmaz ışığı altında her yönde mücadelede daha da uyanık ve amanlız olmak zorundadır.

Barbara

Ölmesini bilmek, yaşamak için direnmektir, savaşmaktır oradan da yeni yeni zaferler elde etmesini bilmek demektir.

mezrası, onuru ve kömü şehitlerin kartlarıyla kahramanlık tükelleri olarak bugün halkımızın dilinde ve yüreğinde bayraklaşmışsa, bu, dağ kartallarının destansı direnişler yaratması ve onurla dalgalandıkları kavgaya geleneklerine sahip çıkılarak sürdürülmesidir.

Onur kavgayı, kavganın onuru doğurur. Tarihi ileri götürmek için onun önünde engel olan gerici güçlere karşı savaşmak zorunludur. Bu görevi yerine getirmeyenler onurla tanışık olmayanlardır.

Onur savaşmakla, savaş ise onurla gelişir ve ardında zaferler elde edinceye dek bu böyle devam eder. Taki emperyalizm ve tüm gericilik dünya topraklarından silininceye dek bu yasa devam edecektir. Onursuzca yaşamak, onurlu yaşamak ve bu şekilde ölme-

nin temel marifeti de budur zaten.

Şehitleri anma haftasının adı, Köylü Gerilla Savaşını daha da yükseltmektir.

Feodal-faşist diktatörlük her yandan çatır çatır sallanmaktadır. Sallandıkça komünistlere, devrimcilere ve halka karşı saldırıları daha da pervasızlaşmaktadır. Bu ülke, faşist diktatörlük tarafından bir kan deryası ve esirler kampına dönüştürülmüştür. Tüm bu zulüm ve esarete karşı mücadele hiç durmadan devam ediyor. Ancak şimdi de söyleyelim ki toplumun muhalefet tüpüyle devrim lehine gelişirken, buna karşılık bu muhalefetin yeterli bir örgütlülük (komünist) ve önderlikten yoksun olduğu da maalesef ki bir gerçektir. Bu örgütsel zaaf ve eksikler günümüzün Proletarya Partisinin önünde duran en önemli görevlerinden birisi olduğuna bir anlık dahi olsa bilinçlerden çıkarmamalıyız. Bunun için, her-

kesin üzerine çok büyük görevler düştüğünü unutmamalıyız.

Bilinmelidir ki, bir komünist partisi ne kadar kendi örgütsel eksik ve zaaflarını aşarına indirirse sınıfa ve devrime önderlik emede de o denli başarılı olur.

Bugün atacağımız her adım, partinin iç birliği ve birliğinin daha bir pekişmesini sağlamak için olmak zorundadır. Bu hatırayı anlama haftasının yolu da buradan geçer.

Köylü Gerilla Savaşını boyutlandırmanın, zaferden zaferle koşarak kalıcı başarılar elde etmenin teminatı ancak ve ancak iç birliğini ve birliği sağlamış bir komünist partinin öncülüğünde olur. Bu nedenle her partili, sempoizant ve tarlatır partinin iç birliğini zayıflatan ve onu parçalamaya çalışan gerek dış düşmanlara karşı, gerekse iç düşmanlara karşı MLM'nin şaşmaz ışığı altında her yönde mücadelede daha da uyanık ve amanlız olmak zorundadır.

Sınıf mücadelelerinin tarihsel deneyimlerini göstermiştir ki, her komünist partisi bu mücadelede yenilgiler de almıştır. Bundan habersizce dön yenilgilerle karşılaşabileceğimizi aklından çıkarmamalıyız. Ancak bu yenilgiler ve zayıflıklar karşısında hiç bir zaman umutsuzluğa ve karamsarlığa kapılmamakta yine komünistlerin kavraması gereken temel görevler içersindedir.

Ölmesini bilmek, yaşamak için direnmektir, savaşmaktır oradan da yeni yeni zaferler elde etmesini bilmek demektir.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Bu nedendir ki, zulüm ve sömürü cenderesinin sahiplerine karşı mücadele etmeyenler onursuz olarak adlandırılmaktadırlar.

Özür ve Düzeltme

16-31 Ocak 1996 tarihli 33. sayımızın 13. sayısının 4. paragrafında yer alan "Çan kendisi gerilla savaşına yureğince, bilincine barınma gönüdü" ibaresi tamamen yanlış hatırandan kaynaklanmıştır. Doğrusu, "Çan kendini köylü gerilla savaşına yureğince, bilincine, bedenine katna gönüdü" şeklindedir. Anlam değişikliğine neden olan bu eksikliğimizden dolayı yazarmız ve okuyucularımızdan özür dileriz.

Özür ve Düzeltme

Özür ve Düzeltme

Zindan Direnişleri Ve *PKK Gerçeği*

Bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm yolunda savaşanlar... Yılmadan, usanmadan, ısrarla, karadillikle kavgayı can bedelli sürdürenler... Sonuna kadar devrim, zafere kadar savaş şiarıyla, kızıl kanlarıyla toprağı sulayıp ölümsüzleşenler... Katledilen, "**kaybedilen**", ancak buldukları her alanı, adım attıkları her karış toprağı savaşta bir mevzi bilip direnen, savaş yükseltmeler... Evet, devrimciler ve komünistler, halkın kurtuluş mücadelesinin en önünde yürüyenler, düşmanın ilk hedefleri ödülleri hep. Faşist diktatörlük, halkın boğundan çıkan, halkın içinde ve önünde, zulme, sömürüye, katliamlara karşı, devrim yolundan şaşmayan devrim savaşçıları katletmeyi, zindanlara tıkımayı çözüm zannetti, halkın tüketemeyeceğini, boğundan nice öncüler çıkaracağını, faşizmin zindanların devrim ve komünizm savaşçıları engelleyemeyeceğini, yıldıramayacağını bilmedi.

Binlerce özgür tutsakla dolu taş zindanlar. Ülkemiz halklar hapisanesine çevrildi. Ancak direniş ve savaş genilemek bir yana, daha da yükseldi. Kavganın alevi daha da harlandı. Devrimci dalga yükseldi; başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere ülkenin her alanında katliam ve terör politikalarına hız veren ve saldırılarını boyutlandıran faşist diktatörlük, bu genel saldırıların bir parçası olarak zindanlardaki özgür tutsaklara da daha bir şiddetle yöneldi.

İnsani ve siyasi kimliğinden arındırma, "**rehabilitate**" etme, kimliksizleştirme, itirafçılaştırma çabaları, faşizmin zindanlara yönelik temel politikasını oluştururken; saldırılara, işkencelere, hak gasplarına, sürgün-sevki, tecrit, "**tabutluk**" politikalarına, özgür tutsakların cevabı hep direniş oldu.

Faşizmin zindanlardaki onurlu direnişlerde çitli örgütlerden devrimci tutsaklar, devrimci dostluğu ve dayanışmanın en güzel örneklerini sergilediler. Ölüm oruçlarında, süresiz açık grevlerinde, saldırılara karşı oluşturulan barikatlarda, zindanları delip özgürlüğe uzanan özgürlük eylemlerinde elele, omuz omuzaydılar. Devrimci eylem birlikleri; topyekun saldırılara karşılık devrimci tutsakların bir olup topyekun direnişlere geçmesi, düşmana indirilen ağır bir darbe olmuş, faşist diktatörlüğü daha da acze düşürmüştür.

En son Buca Cezaevi'ndeki katliamla, faşist devlet, zindanlardaki devrimci tutsaklara artık imha amaçlı yönelceğinin ilk pratik mesajını verdi. Devletin bu genel saldırısı, 23 cezaevindeki binikiyüz devrimci tutsağın genel direnişle puskurtuldu; ancak bunu sindiremeyen devletin daha boyutlu katliamlarla yeniden saldırıya geçeceği öngörülebiliyordu. Umraniye Cezaevi'ndeki katliam provasından yirmi gün sonra, Umraniye kan gölüne çevrildi. Akan devrimci kanı direniş ruhunu sokaklara, alanlara taşıyarak faşizmi döküğü kanda boğmaya yeminli kenetlenmiş yumruklara dönüştü. Zindanların alevi sokaklara taşdı ve sokaklar alev alev oldu. Devrimci halk hareketliliğindeki bu yükseliş, bu alevler; devrimci-demokrat ve komünistlerin, yaşamın hiçbir cephesinde teslim alınmazlığının bir meşalesi oluyordu gene.

Zulme karşı direnenleri zindanlara tıkımayı ve hatta katletmeyi, çöktüklerini engelleyecek bir çözüm zannedenler, boyutlanarak ve yayılarak devam eden direnişin sokakları, alanları sardığını;

halkın cenazeleri nasıl da anti-faşist gösterilere ve intikam vebini törenlerine çevirmeye kararlı olduğunu gördüklerinde, yine saldırmaya ve gözaltılarla sindirme nafile çabasına ginyorlardı. İsyan ateşi, cenaze törenlerine, suç duyurularına katılmak, katliamı protesto etmek isteyen binlerce devrimci, demokrat, duyurlu, aydın insanı sarmışken; halkı bir değil, yüzlerce stadyumun telleri arasında hapseden trajikomedyanın, nasıl bir acızlığın iladesi olduğu açıktır. Arjantin'de, Şil'de olduğu gibi, yine binlerin stadyumlarında toplu katliamlara maruz kaldığı günler, ülkemizde de yaşanacak, ancak bu da faşist diktatörlük için çözüm olmayacaktır.

Sınıf savaşımının her alanında, direnişte ve kavgada ısrar, mutlaka faşist diktatörlüğe diz çöktürecek ve aldığı her darbeye yeniden sarsılan "**üç büyük dağ**", er geç yıkılıp gidecektir. Zindanlarda direniş yükseltme; faşizmin kaleleri sandığı dört duvar arasındaki, güçlülüğünü haklılığından ve doğruluğundan alan devrim ve komünizm savaşçıların; önderlerinden devraldığı onurlu bir gelenek, zafere inanç ve can bedeli kararlılığın göstergesi; faşizmi kendi kalelerinde yememenin adı, devrimci bir görev ve sorumluluktur. Düşmanın halkı ve devrimci savaşı bölüp zayıflatmayı, devrimci tutsakları da birbirinden tecrit edip güçlerini bölerek teker teker teslim almayı amaçladığı açık bir gerçekken, bu devrimci geleneği ve görevi tek bir yumruk olup omuzlamak, düşmanı ininde, devrimci dayanışma içerisinde alt etmek çok daha anlamlı olmaktadır.

Katliamların yaşandığı, devrimci tutsakların planlı ve heder belirlenerek katledildiği; bedenlerini sımsıkı birbirlerine kenetleyip ölüme yattığı, direnişlere geçtiği ve birlikte düşmana ve ölüme, "**biz ölmeye de öldürmeye de hazırız; cesaretiniz varsa gelin**" diye haykındığı koşullarda; ilericiyim, aydınım, demokratım-insanım diyen herkesin sessiz kalamayacağı bu koşullarda; ülkenin zindanlardan sokaklara taşığı, anaların, çocukların, her yaştan kesimden halkımızın sloganlarla, molozlarla alev topu olup isyan ateşine atıldığı bu koşullarda, başta PKK olmak üzere kimi dost devrimci çevrelerin, barikat eylem birliğine dahil olmayı, yer yer "**çıt**" bile çıkarmayacak denli sessiz, suskun ve duyarsız kalması/kalabilmesi anlaşılır, kabullenilir gibi değildir.

PKK, ulusal devrimci savaşımında, bugüne kadar binlerce şehit vermiş, vermektedir. Türkiye Kürdistanı toprakları, yurtseverlerin, devrimcilerin kanlarıyla sulanmış; Kürt ulusu, ulusal kurtuluş savaşında önemli mevziler edinmiş, silahlı mücadelesiyle faşist diktatörlüğü acze düşürmüştür. PKK'nin silahlı mücadeleyi "**siyasi çözüm**" diye tabir ettiği barışçıl, masabaşı "**çözüm**" için yarı düzenin sınırları içerisinde hapsederek, hakim sınıflarla bir uzlaşma için araç edindiği ve evrildiği rotanın reformizm olduğu açıktır.

Komünistler, Türkiye Kürdistanı'nda devrimci eylem birlikleri gerçekleştirdikleri, omuz omuza savaşçıları ARGK gerillalarını; tutsaklık koşullarında "**savaş esiri**" edebiyatıyla, "**düşmanın elindeyiz, provokasyonlarla kendimizi katlettiğimiz**" gibi düpedüz teslimiyetçi söylemlerle karşılarında bulmaktan son derece derin bir üzüntü duymaktadırlar. Açık ki Kürt yurtseverlerinin şehidatlarını, yükselen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmanın

araçlarından birini de yurtseverleri zindanlara tıkıp kimliksizleştirmekte bulan faşist Türk devletine verececek cevap, "**biz esir düştük, faşizm düşmandır, ne yapsa veridir**" deyip statükocu bir tarzda teslim olmak değil; "**mesele esir düşmekte değil teslim olmamakta bütün mesele**" şiarıyla mücadeleyi bugünlere taşıyan ölümsüzleşmiş yurtsever devrimcilerin anılarına layık olmak; Kürt-ulusal kurtuluş savaşında; zindan direnişlerinde, özellikle Diyarbakır zindanlarında, ölüm oruçlarında isimlerini tarihe yazanların mirasını omuzlamak; Newrozlarda bedenlerini alevlendirip devrimin müjdecileri olan yurtseverlerin ateşlerini harlandırmak; yakılan, yıkılan köylen ile Türkiye Kürdistanı'nda katliamlarla dökülen kanları yerde bırakmamak; Kürt anaların ağularını, gözyaşlarını faşist diktatörlüğe yönelmiş çelikten yumruklara dönüştürmek olmalıdır.

PKK, Zindan Konferansı ile savaşımının zindan cephesini kapatmış; savaşta kaçınılmaz duraklardan biri olan tutsaklığı, teslimiyete dönüştürmüştür. Silahlı reformizminin uzlaşma arayışları, bugün öyle bir noktaya gelmiştir ki, masaya oturma çağrılarını yaptığı faşist Türk devletine zindanlardaki yaklaşımı adeta kendinin ne kadar "**barışçıl**" olduğunu, ne kadar "**uyumlu**" olduğunu kanıtlaya yansı ve kendini hoş gösterme çabasına dönüşmüştür. En insanlık dışı uygulamalar, hak gaspları karşısında dahi en fazla dönüşümü açık grevi gibi son derece pasif direnişlerde yetinmekte; uygulamalar ve sonuçlarına sessiz kalmaktadır. Sürgün-sevki politikaları, tutsakların hücrelere atılması vb. uygulamaların karşısındaki tavır, sessizce arkadavaları ilareye teslim etmek olmaktadır. Askerin, polislin planlı hedef gözetilen saldırılarının son derece açık olduğu koşullarda dahi PKK; "**katliamları için zemin olur**", "**provokasyon olur**" demojösiyle, direniş, barikatlar kurup (birakalım devrimciliği, insanın en doğal hakkı olan) yaşamını savunma hakkını kullanmasını dahi reddetmektedir. PKK'nin bu politikası, onu öyle bir noktaya getirmiştir ki, barikatlar kurup savunmaya, direniş geçmek isteyen devrimci tutsakları, "**barikat kurarsanız, gelir barikatımızı yıkarız, engelleriz**" vb. tehditlerle sindirme şeklindeki acınası pratiklere dahi girmektedir artık.

Bunun en son örneği, Umraniye Cezaevi'ndeki katliam provasında yaşanmıştır. Barikat kurmayı reddeden PKK önderliğinin bu politikası, saldırıyı hiç hazırlıksız bedenleriyle karşılamak zorunda bıraktığı yurtseverlerin onlarcasının ağır yaralanması ile sonuçlanması ve devamında yine Umraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliam karşısında tüm cezaevlerindeki PKK'lilerin pratiginde somutlanan; PKK önderliğinin tutumudur.

İnsanım diyenin bile sessiz kalamayacağı Umraniye katliamına karşılık pek çok cezaevlerinde barikatlar kurulu, hemen tüm devrimci örgütlerin eylem birliği şeklinde gerçekleştirilen direnişler yaşanırken; PKK'li tutsakların, başta Sağmalcılar Cezaevi olmak üzere pek çok cezaevinde tek bir slogan dahi atmamış olması, ustelik bunu "**övünülecek**" bir şeymiş gibi faşist devletin bürokratlarına "**bakın biz nasıl da barışçılız**" dercesine olduğu gibi yansıtması, silahlı reformizmin gittiği hat açısından doğal ve sınıf karakterine uygun olsa da akil alır gibi değildir.

PKK, Umraniye katliamının olduğu gün, bir çok cezaevinde direnişler başlandı, sokaklar alev alev yanarken; örneğin Sağmalcılar Cezaevi'nde malta işgaline dahi karşı çıkmış, gardiyanların rehlin alınmaması noktasında TKP(ML) ve diğer devrimci örgütlerin oluşturduğu konseye baskı yapmaya çalışmış ve devamında gerek idare ile görüşmelerinde, gerek basın açıklamalarında, direnişle ve gardiyanların rehlin alınması ile bir ilgisi olmadığını sürekli bir şekilde vurgulamaya ihtiyacı duymuştur. Bu süreçte PKK'nin bu tavır, faşist Türk devleti ile uzlaşma çabalarının ve silahlı reformizm ile şekillenen politikalarının ve zindanlara ilişkin merkezi politikasını belirleyen Zindan Konferansının doğal bir sonucudur. Ateşkes sürecinde, PKK "**direnişçi**" yani devletin açtık karşısında bir tutum almak isteme kaygısıyla, sokaktaki, sadece insan hakları ihallerini protesto etmek amacıyla ayaklanan sıradan halkın çok daha gerisinde olmakla kalmamış; barikata ilişkin tehditleriyle ve konsyodaki, reformizme meyilli devrimci örgütleri, kendi politikasının peşine takma amaçlı manevralarıyla; oluşturulan devrimci eylem birliğini bozma, bölme ve eylemi kırma çabalarına da girmiştir.

Sağmalcılar Cezaevi'nde PKK'nin "**bu direniş bırakın, birlikte açık grevine gidelim**" önerileri, isyanın sokaklara taşıdığı koşullarda, son derece gerici bir tarzda direniş bölme, yumuşatma ve giderek pasifize edip etkisizleştirme manevrasından başka bir şey değildir. Buca katliamının ardından da yavınlamada katliamı lanetlemek yerine, devrimci tutsakları "**provokator**" ilan ederek karalamayı tercih eden PKK'nin, Umraniye katliamının ardından başına, "**Sağmalcılar'daki rehlinlerin bizimle bir ilgisi yoktur. Biz koşullarımızda mahsur kalan gardiyanları vermek istedik idare almadı**" diye kendini "**aklama**" açıklamalarında bulunmuş olması da, PKK'nin vardığı nokta açısından ibret vericidir.

Merak ediyoruz, PKK önderliği acaba tabanına, direnişlerde, Newroz ateşleriyle büyümüş Kürt çocuklarına, yurtseverlerine; böylesi bir katliam karşısında suskunluğunu; katliamı lanetleyen tek bir slogan dahi atmamış, parmağını dahi kimildatmamış olduğunu nasıl açıklayacaktır? Ulusal devrimci önderlik, birakalım "**devrimci**" adına layık olmayı; herhangi bir duyurlu insanın sorgulayacağı pratigin dahi gerisinde kalmış olmasının hesabını tarih karşısında nasıl verecektir?

PKK, bu durumunun ciddi bir iç hesaplaşmasını yapmalı ve bunun ulusal kurtuluş mücadelesinde verdiği şehitlerin anısına; bugün hala savaşan ARGK gerillalarına; kendisini önder bilip politikalarının ardı sıra hareket eden yigit Kürt yurtseverlerine saygısızlık olduğunu da bilmelidir.

Faşizmin zindanları, kavganın sınıf savaşımının birer mevzisi olarak, daha çok direnişlere tank olacaktırlar. PKK, ancak devrimci, dost, radikal güçlerle faşizmin zindanlarında da aynı saflarda yer almak ve onlara yakınlaşmakla bu direnişlerin birer parçası haline gelecek ve devrimciliğinin gereğini yerine getirmiş olacaktır. PKK, 90 öncesindeki zindan pratigine sahip çıkmalı ve uzlaşma politikalarından uzaklaşmalıdır. Komünistlerin ve inanıyoruz ki, Kürt yurtseverleri dahil ezilen emekçi halkımızın, PKK'den beklediği budur ■

Toplumsal Muhalefet, Devlet Terörü ve İşçi Sınıfının Sınıf Tavrı Üzerine

Ülkemiz hakim sınıfları, bugün dönüştürülmeyen bir yola girmiş bulunmaktalar. Rayından çıkmış ekonomi "istikrar" paketi ve ekonomik "önelimlere" karşı frenlenemiyor. IMF'nin "çözüm" reçeteleri, daha vadesini doldurmadan, hüsrana sonuçlanıp rafa kaldırılıyor. Ekonomik bunalımın yanında, var olan siyasi krize yapılan son seçimler de çare olmadı. Kuşkusuz ki: hakim sınıfların "çözüm" diye başvurduğu bu "önelimlerin" ülkemizin içinde bulunduğu çıkmazı çözemeyeceğini biliyoruz. Çünkü, yarı-feodal, yarı-sömürge diye formüle ettiğimiz sosyo-ekonomik yapıya sahip bir ülkemiz. Bunun kısaca açıklanması yapacak olursak, yarı-feodal olan geri bir üretim tarzının hakimiyeti ve emperyalizme göbelen bağlılık olarak karşımıza çıkar. Bu yapının kendi içindeki krizlerin sürekli olması, emperyalizmin içinde bulunduğu bunalımların sirtlaması, meselerin vahametini anlatmamıza yeterlidir. Bu objektif durumdan hareketle, "istikrar" ve ekonomik "önelimler" adı altında uygulanan safatafalar kendi içinde yeni yeni krizler yaratmaktan başka bir anlam ifade etmezler. Ezilen sınıf ve katmanların sömürülmelemlerinin jermanları olan bu "önelimler", kitlelerin kabaran etkisi ve direnişleri karşısında hakim sınıfları yeni "tedbirlere" imkedir. Bu yeni "tedbirlerin" özünü oluşturan baskı, şiddet, öldürme, kasacısı devlet terörüdür.

Fazla geçmişe gitmeden, yalnızca son süreci bir iddelemek, ülkemizin çeşitli eylemleri ve olaylara sahne olduğunu görmekteyiz. Toplum içinde çeşitli biçimlerde yoğunlaşarak cereyan eden bu olaylar, geçmişten beri süregelen sınıf mücadelesinin pratikteki ifadesidir. Ülkemiz ezen sınıf komprador-feodallerle, ezilen sınıf ve katmanları arasındaki bu savaş kızıştıkça, özellikle devrimci cephehin lehine geliştiği, hakim sınıflar daha da tedirginlenmektedirler. Bu tedirginlik ezilen sınıf ve katmanların üzerine kat ve ölüm olup yağmaktadır. Varlığının gidasını başka ve şiddetle halkımızı sömürerek alan hakim sınıfların estirdikleri bu terör, geçmişten beri devam ettirmek istedikleri kendi dünyalarının temelini oluşturmaktadır.

Bu terör ülkemizin topraklarını kasıp kavurmaktadır. Türkiye Kürdistanı üzerindeki baskı her gün yeni boyutlar alarak sürmektedir. T.Kürdistanı'nda taş taş üstünde bırakılmamaktadır. Özellikle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi için verilen gerilla savaşı karşısındaki acızlardan, gerilla faaliyet alanlarındaki yoksul halkın azgın devlet terörü biçimini almaktadır. Yakıp-yıkılan köyler, göç etmiş insanlar, zorla köylerinden kovularak insanca yaşamın nüvelerinden söz edemeyeceğimiz çadır kamplardaki insanların dramı, tahrip edilmiş doğa, gözetilme alındıktan sonra kuşuna dizileri mesafeler, gıda ambargoları, yağ başlarında yürüten halk evlatlarının cesetlerine yapılan işgüç hakaretleri, devletin gerilla bölgesinde içine düştüğü çıkmazdan dolayı estirdiği terörün bilançosudur.

Siyasi iktidar sahiplerinin baskısı ve şiddeti tabiki yalnızca yukarıda belirttiğimiz, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi için gerilla mücadelesinin verildiği alanlarla sınırlı değildir. Bu pervasızca saldırı bir avuç hakim sınıf ve onların kurumları dışındaki tüm toplumu içine alarak her geçen gün daha boyutlanmaktadır. En ufak bir kitle muhalefetine, en basit demokratik ve ekonomik hak aramanın karşısına devletin ordusu, polisi ve gizli örgütleri dikilmekte, şiddetli her biçimle bu hareketler sindirilmeye çalışılmaktadır. En ufak bir muhalefete dahi tahammül edemeyenler esas kaynağı ise, artık yönetemeyeceklerini gören halk katmanlarını zorla denetim altında tutma çabasıdır. Toplumda ezilen sınıf ve katmanların en

basit biçimdeki örgütlülük haklarına müsaade edilmemektedir. En basit ekonomik ve demokratik mücadele, kriminal hareket kategorisinde değerlendirilerek "suç" kapsamında görülmektedir.

Memurun sendikalaşma hakkı, ülkemizdeki yasaklarla, yasaklar zincirine dahil edilmiştir. Araştırmak, bilimle tanışmak, geleceğin bilimsel dünyası olmak amacıyla okula giden öğrencinin tüm demokratik ve akademik hakları elinden alınmıştır. Öğrenci bilimle tanışmanın yerine, egemen olan ideoloji tarafından hapsedilmektedir. Okullar bilgi ve araştırma yuvası değil, askeri kışla ve dini eğitim veren medreselere dönüştürülmüştür. Bu tür uygulamaları protesto için verilen en ufak bir mücadelede, polis copu öğrencilerin ölüm fermanını imzalamaktadır.

Köylünün üretimine, tefeci-tüccar ağı ve devlet kuruluşlarının materyali, çarpık kurumlardan tarafından el konulmaktadır. Sömürü ve şiddetin söpüsü köylünün tüm yaşamsal haklarını gaspetmiştir. Destek olarak köylüye verilen kredi, uygulanan faizlerle tekrar sömürücülerin cebine almaktadır. Var olan çeşitli kooperatifler ve tefeci-tüccar ağıyla satın alınan köylünün ürettiği ürünler, düşük ücretle alındığı gibi, ücretleri yıllarca ödenmeyip enflasyon karşısında erimmektedir. Köylü örgütlenme hakkından yoksun olduğu gibi, koyacağı en basit hak arama eyleminin cevabı, baskıdır, katliamdır, şiddettir.

İşçi sınıfı da, toplumun ezilen kesimi üzerindeki sömürü ve baskıdan esas anlamda etkilenen ve varolan sömürüyü en etkin biçimde yaşayan kesimdir. Hakim güçlerin, kendi denetiminde kurumsallaştırdığı ülkemiz mevcut sendikaları içinde örgütlenmesi dahi engellenmektedir. İşyerlerinde tüm yasal olanaklar işyerinin lehine düzenlenmiştir. Toplumun ölümlü bir dinamizi olan ülkemiz işçi sınıfı her taraftan kelepçelenmiştir. Tüm yaşamsal hakları gaspedildiği gibi, yaşamsal hak arama mücadelesi de, icazet oranda müsaade edilse de, esasta yasaklanmıştır. En basit bir ücret zammı talebi, sosyal hak, işyerindeki çalışma koşullarını düzeltme mücadelesi "terör" kapsamında görülerek, sınıf üzerinde terör estirmektedir. Özeleşimle yaratılan işsizlik, uygulanan sifr zammı politikası, var olan sendikal örgütlülüğün dağıtılması, işyerlerindeki sosyal hak (sigorta, yemek, ikramiye) gaspı, işçi sınıfının günlük yaşamını belirleyen olgulardır.

Toplum içinde her gün bir yenisi eklenerek meydana gelen ve yaşamla iç içe geçmiş siyasi iktidarı terörünü ifade eden, cezaevleri cephesini unutmamak gerekir. Özellikle son dönemlerde açık katliamlara daha da boyutlanan cezaevlerine yönelik saldırılara güçsüzlüğü ve önemi bakımından daha da dikkat çekilmesi gerekir. Cezaevlerine yapılan saldırıların belirlenmeden önce, bir noktaya işaret etmekte yarar vardır. Siyasi iktidar temsilcileri, sömürerek üzerlerinde dünyalarını kurdukları halka saldırdıkları, çeşitli medya araçlarıyla yoğun ideolojik saldırıları da ihmal etmezler. Siyasi olarak vozlama, toplum içindeki sorunlara karşı duyarsızlaşmış, örgütsüz, apolitik ve çabul bir toplum yaratma, amaçlarından bir tanesidir.

Geçmişten beri var olan ve son dönemlerde daha da boyutlanan cezaevlerine saldırı da, toplum içindeki tüm dinamikleri yok etme ve sindirme operasyonlarının bir parçasıdır. Egemenliklerine devam edebilmeleri için toplumun tüm dinamiklerine saldıran siyasi iktidarı, cezaevleri de bu toplumsal dinamiklerin önemli bir bölümü olduklarından onları her zaman rahatsız etmiştir. Öyleki, 12 Eylül AFC'si döneminde dışarda devrimci hareketi önemli bir oranda söndüren hakim sınıflar, bu konuda cezaevlerine basarsız olmuşlardır. Devrimci tutsaklar, faşizmin en açık ve azgınca uygulandığı dönemlerde, bilinclerini ve yüreklerini birer silah haline getirerek

doğmanın inatını direnişin kalelerine çevirebilmişlerdir. Böylece bir acı deneyime sahip olan hakim sınıflar, özellikle 12 Eylül AFC'si ve sonrası dönemlerde cezaevlerini hedef tahtası olarak seçmiştir. Devrimci tutsakları siyasi olarak kimsizleştirme, davalarına olan inançlarından caydırma ve kişisizleştirme çabaları, saldırılar ve şiddetle katliamlara dönüştürülmüştür. En son Buca ve Umranıye cezaevlerine yapılan saldırıyla katledilen 7 devrimci tutsak ve yüzlerce yaralı ulaşamayacakları bu emellerinin canlı pratiğidir.

Toparlayacak olursak Türkiye ilkel, batık, çirkef ve çıkmazda olan bir sistemle yönetiliyor. Maden ocakları, fabrikalar, tarlalar, okullar, dağlar ve sokaklar her gün yeni yeni kurbanlar yaratıyor. Bütün bunlara ilave olarak devletin resmi, yarı-resmi ve illegal cinayet şebekeleri her gün politik cinayetler işliyor. Cezaevlerinde devrimci tutsakları, sokaklarda ve dağlarda halkın devrimci evlatlarını, ileri aydın ve yurtsever gazetecileri, okullarda devrimci öğrencileri, komünistleri içince tezgahlarından geçiriyor, kurşunlara hedef seçerek katlediyor. En ufak kitle hareketi için, demokratik ve ekonomik talebi karşı bastırıyor. Toplumun büyük bir kesimini etkisine alan bu faşist kasırgı her gün daha da boyutlanarak devam etmektedir. Bütün bu uygulamalara karşı verilen mücadele, dağlarda ve şehir varoşlarında her gün yeni boyutlar kazanarak karşı-devrimin faşist uygulamalarına karşı gelişmektedir.

Bu yazımızın esas konusu olan, toplum üstündeki bu faşist devlet terörüne işçi sınıfının tavrı, daha net bir ifadeyle, sınıf bilinçli işçilerin tavrı ne olmalıdır.

Basta şu bilince çıkarılmalıdır: Ülkemiz toprakları üzerinde, işçi sınıfının tüm yaşamsal, sosyal, siyasal ve demokratik haklarını gaspeden, köylünün emeğini, üretimini sömüren, öğrencinin eğitimini coplarına gölgesinde yürüten, memura örgütlenme hakkı tanımayan, cezaevlerinde devrimci tutsakları katleden ve içince tezgahından geçirdikten sonra cezaevlerine tükken veya devrimci yurtsever insanları katleden sınıf, emperyalizmin ülkemizdeki költük değneği olan hakim sınıf komprador-feodaller sınıfıdır. Ve bu sınıf, ülkemiz ezilen sınıf ve katmanlarının ortak düşmanıdır.

Bu gerçeklikle, bugün işçi sınıfı, örgütlülüğünü ve eylemlerini toplumun bütün ezilen katmanlarıyla bütünleşecek şekilde biçimlendirmelidir.

Bugün ülkemiz işçi sınıfı içine musallat olmuş, düzenin temsilcisi konumundaki sendikalar, reformist ve revizyonist çizgiler vardır. Yine siyasal iktidarı işçi sınıfının eylemlerini toplumunda soyutlamak, mağnuluğunun için boşaltmak için başvurduğu binlerce yöntem ve araç vardır. İşçi sınıfının çıkarlarıyla bütünleşmeyen ve işçi sınıfının pratiği ve siyaseti olmayan bu bakış açısını biraz daha açarsak:

Bu anlayış sahipleri, iktisadi mücadeleyle politik mücadeleyi birbirinden ayırarak işçi sınıfının mücadelesinin politik yönünü rafa kaldırmaktadır. Sınıf mücadelesinde bir taraf olan ülkemiz hakim sınıflarını tarafsız göstererek gelişen işçi eylemlerinin siyasal iktidara yönelmesinin önünü tıkamaktadır. Devleti sınıflar üstü bir kurum gibi göstererek sürekliliğini ve mutlaklığını beainsenmektedirler. İşçi sınıfının gelişen eylemlerinin politik yönünü gözardı edenler, toplum içinde siyasal iktidara yönelmiş veya o iktidarı sarsan, zayıflatan hareketliliklerin dışında tutmanın özel çabası içindedirler. Önemli üstünde durulması gereken bir diğer nokta da, işçi sınıfının asıl görevini siyasal iktidarı yıkmak değil, onun kendilerini olumsuz gördükleri bazı yönlerini törpüleyip, onunla beraber yaşamaktır. Bu anlayış sahipleri işçi sınıfının mücadelesini düzen sınıfları içinde boğmaktadır.

Ekonomizmin, anarko-sendikacılığın ve

reformizmin danskası olan bu anlayış işçi sınıfının dünya görüşüyle taban tabana zıttır. Ve işçi sınıfının bu doğrultuda hareket etmesi düşünülemez. Aksine kendi mücadelesini yürütürken önünde barikat oluşturan bu anlayışları parçalamak acil görevlerinden bir tanesidir.

Kuşkusuz ki, iktisadi mücadelenin önemi vardır. Ama biz iktisadi mücadele adı altında onu politikamızla bütünleştirilmediği, iktisadi mücadelenin politik mücadeleyle olan bağıyı görmezsek tarihsel başarıya düşmüş oluruz. Keza en ufak bir işlemede dahi verilen bir iktisadi mücadele, hakim üretim tarzını büyük bir oranda etkiliyor ve varolan düzenleyişini sarstırıyor, bu iktisadi mücadelenin politik yanını görmemiz için yeterli bir örnektir.

İşçi sınıfı yeni yeni mevziler elde etmek veya alınmış haklarının gaspı maksadıyla genel saldırıları geri püskürtmek, mevzilerini korumak için çeşitli eylemler düzenlenmesi gerekli olan bir diğer eylemlilik biçimini de unutmamak gerekir. Bu eylemlilere dayanışma eylemlikleri adını vermektediriz. Dayanışma eylemlikleri, bulunduğumuz işletmenin dışındaki işçilerin eylemlerini destekleme maksatlı olacağı gibi, toplum içinde diğer katmanların yürüttüğü mücadelelere destek amacıyla da taşınmaktadır. Bunun önemini beş yararlı biçimde kavramalıyız. **Birincisi:** Olası bir işçi eyleminin diğer halk katmanları tarafından sahiplenmesinin zeminini yaratır. Ve işçi sınıfı bunu ajitasyon/propagandayla güçlendirdiği zaman halkla olan bağları pekiştirir. **İkincisi:** Kaleyle yani diğer ezilen sınıf ve katmanlarla kurulan bu birliktelik sayesinde ortak düşmana karşı, ortak hareket etmenin zorunluluğu kavranır. **Üçüncüsü:** İşçi sınıfının eylemlerini döneminde, ülkemizdeki işsiz potansiyelin, işverenler tarafından eylemlerinin için boşaltılmak maksadıyla çalıştırılmasının önlenimi büyük oranda almış olur. **Dördüncüsü:** Bu tür eylemler kararsız, bilinçsiz olan kesimleri büyük bir oranda harekete geçirir. **Beşincisi:** Karşı-devrimin panzehiri olan proleter devrimci önderlik altında halk muhalefetinin ortak hareket etmesinde önemli bir rol oynar.

Bu genel doğruları son dönemde yaşanan olumlu bir eylemlilikle örnekledirecek olursak, cezaevlerine yapılan saldırılar sonucu devrimci tutsakların katledilmesini gazeteci M.Göktepe'nin gözaltında katledilmesini ve bunlara tepki duyanlara devletin varolan uygulamalarını protesto etmek için Tuzla Organize Deri Sanayi İşçilerinin şartel indirip yürüyüşe geçmesi yanında bir eylem olduğu kadar, devrimci hareketlere verdiği sinyal ve kazanımları da n kadar önemlidir. Yağınların sokağa döktüğü bir ortamda işçi sınıfının buna kayıtsız kalması düşünülemez. Tuzla Organize Deri Sanayi İşçileri de bu bilinçle hareket ederek, koyması gereken sınıfsal tavrını sergilemiştir. Özellikle yürüyüş esnasında atılan sloganlar işçi sınıfının hareket tarzını ve gerçek hedefini göstermesi açısından öğreticidir. Sorun bu tür eylemlerini yaygınlaştırmak ve işçi sınıfının bu tür eylemlere hazırlayabilmektedir.

Sınıf bilinçli işçiler, tarihsel olarak asıl görevlerinin siyasal iktidarı yıkmak olduğunu unutmamalıdır. Ülkemiz işçi sınıfı, devrimci mücadele içindeki vazgeçilmez rolünden hareketle, siyasal iktidarı sarsan bütün eylemliliklere gereken desteği sunmalıdır. Destek sunmaktan çok, toplum içinde esen devlet terörüne ilk acil tavri kendisinin koyacağını bilincinden çıkarılmamalıdır. Bu, proletaryanın çağımızın en ilerici sınıfı olma ve devrimlerin onun omuzlarında yükseleceği gerçekliğini zorunlu karanıdır. Öndendir ki, toplumun ezilen katmanlarının çıkarlarını kendi çıkarlarıyla bütünleştirip, proletaryanın bilimsel dünya görüşü doğrultusunda şekillendirip, hareket ettiği oranda, kendi sınıfsal gerçekliğine uygun davranmış olur.

Hedefe Ulaşmak İçin Yoğunlaşmak Şarttır

Her hangi bir hedefe ulaşmak istiyorsak, bu hedefe ulaşmanın yol ve yöntemleri üzerinde yoğunlaşmak şarttır. Bu hedef uzun erimli olan stratejik hedefler olabileceği gibi, kısa erimli olan taktik hedeflerde olabilir, hiç farketmez. Önemli olan hedefin bilinmesi, hedefe ilişkin zamanın tespit edilmesi ve bu hedefe ilişkin özgün politikaların üretilerek pratiğe geçirilmesidir. Bu kapsamla ele alınan faaliyetleri kampanya faaliyetleri olarak adlandırabiliriz. Ki, kampanya faaliyetleri yoğun bir tarzda ele alınması gereken önemli, önemli olduğu kadar da zorunlu faaliyetlerdir.

Mesela bir x kampanyasını ele alalım. İlk soracağımız soru şudur; bu kampanyanın amacı nedir? Bu sorunun cevabı olarak amaç tespit edildikten sonra, bu amaca ulaşmak için gerekli olan kanallar nelerdir sorusunu sormak gerekecektir. Bunun cevabı da yeni bir soruyu doğuracaktır. Bu kanalları kullanabilecek örgütlenmeler hangi örgütlenmelerdir, bu örgütlenmelerde kimler yer almalıdır?

Daha da anlaşılması açısından şu somut örnek üzerinde duralım. Hemen hepimiz hatırlarız, geçen yıllarda Dersim'e yönelik olarak "alan hakimiyeti" adı altında uzun süreli bir operasyon gerçekleştirildi. (Bu arada "demir hareketi" adı altında Sivas bölgesine yönelik yeni bir operasyonun başlatılmış olduğunu hatırlatalım.) Devlet bu operasyonlar sırasında da köy ve orman yakmalarından tutalım da toplu öldürmelere varan bir dizi rezillikler sergiledi. Yapılanlar öyle bir boyuta vardı ki, devletin milletvekilleri dahi operasyon sahasına giremiyorlardı.

Bu somut duruma ilişkin olarak karşı bir politika geliştirildi. Yoğun süren bu operasyona karşı yoğun bir kampanya başlatıldı. Kampanyanın hedefi belliydi; devlet katliamlarının teşhir edilmesi ve geniş halk yığınlarına kavratılması. Her ne kadar bu kampanyada operasyonların sona erdirilmesi ileri sürülmüşse de, bu, biçimde olan bir şeydi. Çünkü var olan devlet mekanizmasını ve gelişen politikayı değerlendirdiğimizde buna pek ihtimal verilmiyordu, bu yüzden esas amaç katliamların teşhir edilmesiydi. Bu amaç doğrultusunda kanallar tespit edildi. En başta katliamlara karşı çıkmak demokratik bir olay olduğu için, demokratik kamuoyunun harekete geçirilmesi gerekiyordu. Bunun için bir komite; Dersim Halkıyla Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Bu komitenin inisiyatifinde yerel ve özel komiteler oluşturularak açık grevleri örgütlemek, dayanışma geceleri ve yürüyüşleri düzenlemek, konuya ilişkin açıklama metinleri ve bildirimler çıkarmak, dünya kamuoyuna duyurmak için çeşitli çeviriler yapmak ve çeşitli televizyon ve radyo kurumlarıyla ilişkiler geliştirmek gibi etkinlikler geliştirildi. Bu etkinliklerin verimli olabilmesi için uygun insanlar tespit edildi. Bu o kadar önemli midir? Önemlidir. Örneğin yabancı dil bilmeyen insanı, çeviri komitesine verirken ya da girişkenliği olmayan ve iki lafı bir araya getiremeyip konuyu açıklayamayan birini, kurum ve kuruluşlarla ilişki geliştirmeye verirken, ne kadar başarılı olabilirsiniz? Sorunun cevabı olumsuz olacaktır. Sorun böyle bir şeyi önemsememekte amaca ulaşmama niyetini taşımakla eşanlamalıdır.

Bu kampanya sürecinde taktik politikamızı uygularken ayrıca şöyle bir amaçta taşınır: Yığınları iktidar mücadelesiyle bütünleştirmek. Çünkü bizim stratejik anlamda Demokratik Halk Devrimi gibi bir hedefimizde söz konusudur. Bu hedef, gözden kaçırılmaması gereken ana halka olduğu için zaten taktik hedeflerimiz bu-

na hizmet etmek zorundadır. Yukarıdaki örnek üzerinden açıklarsak, tok başına devleti teşhir etmek, hizmet noktasını unutan bir kampanya olmuş olur ve halk alternatifsiz bırakılır. Oysa devletin teşhiri yapılırken Demokratik Halk Devriminin de çözüm olarak sunulması ve halk savaşına, bugünkü biçimiyle Köylü Gerilla Savaşına vurgu yapılması şarttır. Yani şöyle demek yanlış olmaz: Taktik anlamda belirlenen amaçlar, aynı zamanda stratejik anlamda belirlediğimiz amaçların araçlarıdır.

Tüm bu açıklamalara neden gerek duyduk? Gerek duyduk, çünkü içinde bulunduğumuz şu süreçte, devletin cezaevlerine yönelik olarak başlatıldığı ve devam ettirdiği "ciddi" politikaları söz konusudur. Devlet cezaevlerine yönelik olarak Buca

şimlara düşmemeye özen gösterirken başkalarının da düşmesine izin vermemek gerekir. Yapılacak tüm etkinliklerin, eylem birliğine giren her kesimin katılımıyla olması çok daha etkili olacaktır gibi, kampanyanın ruhuna da en uygun düşer. Elbeteki her kesimin kendi ajitasyon ve propagandasını yapma özgürlüğü vardır. Zaten, bu özgürlük, eylem birliklerinin doğasında olan bir şeydir. Ancak eylem birliği komitelerinin belirlemiş olduğu ortak noktalarda bulunduğundan, her kesimin, kampanyanın iç disiplini gereği ortak noktalar üzerinde propaganda yapması da bir zorunluluktur.

Bu kampanyanın bir boyutu da tutuklularla ilgili olduğu için DETUDAP (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu) için merkezine oturmaktır. DETU-

zenlenmesini!

Tek tek kişilerin yanında, kurum ya da örgüt olarak yardımcı olabilecek devrimci-demokrat çevreler de vardır. Bunlarda harekete geçirilebilir. Mesela, bir gün boyunca tutuklu devrimci sanatçılar için açık olan radyolar, şehitler ve tutsaklar içinde açılabilir. Daha önce dayarlı davranıp, tepki gösteren sanat çevreleri, yeniden tepki gösterebilir. Kendisine demokratik misyonu yükleyen tüm kurum ve örgütler çeşitli ziyaretler ve basın açıklamaları için kullanılabilir. Ya bu kampanya sürecinde demokratik görevlerini yerine getirirler, ya da sözde demokratlar olarak teşhir olurlar. Bizler açısından hiç bir kayıp söz konusu olamayacağı gibi, onlar açısından tercih edilmesi gereken iki şıktan biri olacaktır.

Demokratik alanda yürütülen bu faaliyetlerin yanında, devrimci örgütlerin kendi bağımsız politikaları ve eylemlilikleri de olabilir. Bunun yapılması, devrimci örgütlerin kendilerine yükledikleri misyonları gerektirir. Maoistleri ele alalım: Bunlar da konuya ilişkin olarak bağımsız eylemlilikler gerçekleştireceklerdir. Çünkü kendilerini Türkiye halklarının öncü örgütü ve iktidara alternatif olarak görmekte-dirler. Bu yüzden devletin gerçekleştirmiş olduğu katliamlara karşı çıkmayı, bu çerçevede devleti teşhir etmeyi ve geniş emekçi yığınları Demokratik Halk Devrimine seferber etmeyi kendilerine görev olarak tespit etmek zorundadırlar. Yani burada bu yapılanma kendisine iki görev tespit etmiş oluyor.

Birincisi: Cezaevleri ve katliamlar boyutuyla bir kez daha devleti teşhir etmek.

İkincisi: Bu süre içerisinde yapacağı ajitasyon ve propaganda faaliyetleriyle katliamları Demokratik Halk Devrimi yolunda Halk Savaşına, bugünkü biçimiyle Köylü Gerilla Savaşına seferber etmek.

Kendisine bu görevleri tespit eden bir parti, doğal olarak harekete geçmek zorundadır. Bu amaçları doğrultusunda kor-san gösterilerden tutalım da askeri eylemlere kadar, işgallerden tutalım da yol kesip araç yakmalara kadar bir dizi eylemlilikler gerçekleştirmek zorundadır. Bu yapının komünist partisiz olduğunu da gözönünde bulundurursak, komplike bir şekilde, yani çeşitli alanlarda aynı anda ve kampanya süresince harekete geçmesi kaçınılmazdır. Gerçekleştirilmesi gereken bu faaliyetlere, daha önce gözaltındaki kayıplara karşı yürütülen kampanyayı örnek gösterebiliriz.

Bu tarzda ele alınacak olan bir kampanyanın hedefine ulaşamayacağını kimse söyleyemez. Önemli olan tüm potansiyelin motive olmuş bir tarzda harekete geçmesidir. Daha önce yürütülmüş olan kampanyalar ve sonuçları ortadadır. Başarıya ulaşan bu kampanyalarda en büyük faktör coşkulu bir tarzda yoğunlaşmaktır. Kaldı ki kampanyanın ruhu yoğunlaşmadır. Bu yoğunlaşmayı sağlamak için de her şey mevcuttur.

Sonuç olarak şunu hatırlatmak isteriz: Bir kampanyada yapılması gereken en son şeyde kampanyanın değerlendirilmesi ve çeşitli sentezlerin elde edilmesidir. Bunu yapmakta kampanyaların örgütlenmelerini yapmak kadar önemlidir. Çünkü zorlu sınıf mücadelesi bize yeni yeni kampanyaları örgütlememizi kaçınılmaz kılacaktır. Ve biz, bu yeni kampanyalarda başarılar elde etmek istiyorsak, geçmiş kampanyaların değerlendirmelerini yapmak ve tecrübelerini aktarmak zorundayız.

Unutmayalım, hedefe ulaşmak için yoğunlaşmak şarttır. ■

katliamıyla başlatıldığı senaryosunu Ömraniye katliamı ve Metin Göktepe'nin katledilmesiyle boyutlandırırken tecrit, sürgün ve yeni cezaevleri tartışmalarıyla senaryonun devamını getirmeye çalışmaktadır. Adeta yamalı bohça haline dönen faşist devlet mekanizması her gün bir anda patlak vermektedir. Önceki gün Dersim'de, dün Gazi'de bugün ise cezaevlerinde patlak veren yamalı bohça, bakalım yarın nerede patlak verecektir. Gerilla kurşunlarıyla her taraf delinen devlet bohçasının yarın nerede patlak vereceği bilinmemekle birlikte; bugün cezaevlerinde patlak verdiği bir gerçektir. İşte devlet bu patlakları da vamaşabilmek için dışarda yürüttüğü katliam politikalarını cezaevlerine taşımış bulunuyor.

Bu politikaları püskürtmek ve halka gerçekleri anlatmak, başta komünistler olmak üzere tüm devrimcilere düşen bir görevdir. Bu görev bilinciyle hareket eden devrimciler, eylem birlikteliği içinde (devrimci hareketlerin) son dönemlerde yakaladığı önemli bir noktadır) bir kampanya başlatmış durumdadırlar. Bu kampanyaların nasıl yürütülmesi gerektiğine geçmeden önce, bizler açısından amacını belirtelim: Bizler açısından amaç, faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü, bir kez daha, görmeyen gözlerle gözüne batarcasına göstermek ve duyurmak. Bunu yaparken de alternatifimizi sunarak iktidar mücadelesini propaganda etmektir. Esas amaç buyken kampanyaya özgü özel tespitler ve açılımlarda mevcuttur. Ancak bu konular gazetemizin başka sayfalarında yer aldığı için biz burada kampanyanın yürütülüş yöntemi üzerine duracağız.

En başta belirtelim ki bu kampanya eylem birliktelikleri çerçevesinde ele alınmaktadır. Bu yüzden dar grupçu yakla-

DAP cezaevlerine yönelik saldırılar sonucunda ihtiyaç olarak oluşturulmuş bir platformdur. Bu ihtiyaç halen devam ettiğinden ötürü, DETUDAP'ın kendisini devam ettirmesi ve geliştirmesi de doğusu kadar zorunlu bir ihtiyaçtır. Bu kampanya geniş kapsamlı olarak ele alındığından yaygın bir tarzda yürütülmesi gereken bir kampanyadır. Yaygın faaliyetinde koordineli bir tarzda yürüyebilmesi için DETUDAP'ın yerel ve özel komitelerde oluşturması şarttır. Yerel komitelerin ne olduğu çok açıktır. Ancak özel komitelerin ne olabileceğine örnekler verilebilir. Mesela, gerekli basın açıklamalarını yapabilmek için, basın-yayın kurumlarıyla ilişki geliştirecek bir basın sözcülüğü şarttır. Uluslararası kuruluşlarla ilişki geliştirmek için, özel bir komite oluşturmak şarttır. Ki, bu komitenin yurtdışında oluşturulması ve yabancı dil bilen ve nispeten çevresi olan ya da çevre oluşturabilecek kapasitede olan insanlardan oluşturulması en uygundur vs. vs.

Bu kampanya demokratik alanda yürütülen bir kampanya olduğu için tüm demokratik kurum ve kuruluşların harekete geçirilmesi şarttır. Başta İHD olmak üzere bir çok kurum harekete geçebilecek kurumlar arasındadır. Yurtdışında bunun imkanları çok daha fazla olacaktır. Bu çevreler aracılığı ile imza kampanyaları, toplu dilekçeler ve telgraflar, çeşitli yetkili mercilerin toplu ziyaretleri gibi etkinlikler yapılabilir. Bunun yanında geniş aydın kesimlerini duyarlı kılmak için, devrimci-demokrat kimi aydın ve sanatçılarla ilişki geliştirebiliriz. Bu aydın ve sanatçı çevreleri ile dayanışma geceleri düzenlenebilir. Mesela, Dersim Halkıyla Dayanışma Komitesinin düzenlemiş olduğu bir gece vardır, bir çok devrimci demokrat aydın ve sanatçı katılmıştır. Yurtdışında düzenlenen bu gece neden ülkede dü-

Muzaffer ORUÇOĞLU

Deccal Gözü

Tarihe ve felsefeye ilgi duymalıyız. İleri kadroların kafaları bu konularda dolu değil. Kafa dolu olmayanca şeyler arasındaki ve şeyler içindeki ilişkileri iyi göremiyoruz. Siyasi çalışma, tüm çalışmaların can damarıdır. Ama felsefe siyasetin temelidir. Diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesi, komünist siyasetin temelidir. Nesnelere kolay kolay sığınmazlar. Komünist göz nesnelere içinde cereyan eden depremi, fiziksel, kimyasal, fizyolojik, değişimi, hercümence görür. Biz göremiyoruz. Bilgiyi, özümlemeyi, bilgileri ezberliyoruz. Bilginin lüzumunu yiyip özünü atıyoruz. Bu, çevizin kavuşunu yiyip içini atmaya benzer. Kendi gerçekliğimizi, kendi gerçekliğimizden fıskıran bilgilerle değiştirme, yenme yeteneğini gösteremiyoruz. Peygamberlerin, zamanında söyledikleri sözleri dayanıyor tüm vaazlarımız. Amcam Aıpaça bilmiyordu. "Allahı anlamıyoruz" diyordu. Hoca ise "Ezan ve Kuran'ın nağmesini yüreğinde duymak önemlidir, anlamak değil", diyordu. İlişkiler, bağlantılar, süreçler, nedenler, sonuçlar ilgilendiriyordu amcamı.

Cesur olmaktan başka çare yoktur. Bilimsel bilgi, esastır. Şeyler, zamanın birliği ve mücadelesinden ibaretlerdir. Şeyler, genişli-

ğine ve derinliğine, hem sonlu, hem de sonsuzdur. Sonsuzdur çünkü, olduğu gibi kalmazlar. Başlayan, biten değişim süreçlerinden geçerek, nicel ve nitel değişikliklere uğrarlar. Sonsuzdur çünkü, değişim ve varlık yok olmaz. Bu yasayı, ya kavrayamıyoruz ya da kavrayıp ama sindiremiyoruz. Tek bir bütün gibi görünür her şey aslında ikidir. Mao, felsefi planda, birin ikiye bölünmesini savundu. İkinin birleşip bir olmasına kasa çıktı. Bu söylemdeki içeriği ve inceliği kavrayamıyoruz. Bölünmeleşimimizde, Mao'ya yanlış anlamamızın ve de ona dogmatik yaklaşmamızın payı vardır.

İki zıt uçtan hep korktuk. İki zıt uç, hem bir aradadırlar hem de birbirlerinden ayrıldılar; bağları vardır, zıtlıkları vardır; çatışmalar, uzlaşılar. Bunlar birbirlerinin varlık şartıdır. Zıtlardan birini dışarının karşısında mutlak ilan etmek doğru değildir. Diyalektik ve tarihi materyalist değişim yasası, mutlaklık kavramından, değişmezliği, kalıcılığı çağrıştıran öğelerden pek hoşlanmaz. Birlik de, mücadele de, mutlak değildir. Bir birliğün ya da mücadelenin yerini, biçimi ve özü değişik, bambaşka bir mücadele ve birlik alır. Zıtlardan birinin, geçici, şarta bağlı, diğerinin ise mutlak ve şarta bağlı olmaması

fikri, metafiziki, tanı fikrini, şeylerin içine taşınmaz. Zıtlardan bir yanın temsilatıdır. Anizlik ve mutlaklık, geçicilik ve kalıcılık da bir zıttır. Ama gerçek anlamda, felsefi olarak, şarta bağlı olmayan, değişmeyen bir mutlaklıktan söz edemeyiz. Değişmezliği çağrıştıran her kavramı, görünür ya da görünmeyen bir temak kısıcama almak durumundayız.

Kapitalizmi bir 'şey' olarak düşünelim. Bu 'şey' içinde iki zıt uç vardır: Proletarya ve burjuvazi. Bunlar arasında hem anlaşma, hem de mücadele vardır. Zamana, yere ve şarta bağlı olarak, bazan anlaşma, bazan da mücadele ön plana geçer, ağırlik kazanır. İleri kapitalist ülkelerde, anlaşma ön plandadır. Krizli, geri ülkelerde ise mücadele daha çok hissettiriyor kendini. Uçlardan biri, diğerinin varlık şartıdır. Birinin değerine, burjuvazinin proletaryaya dönüşmesiyle her ikisi de ortadan kalkacaktır. Bu, sınıflıktan sınıfsızlığa geçiş, bambaşka bir süreç, komünizme geçiş demektir. Sosyalizm uzun erimli bir geçiş sürecidir, sınıflı toplumdur. İki zıt uçtan proletaryanın egemen uç durumuna geliştirdi. Lenin'in deyişiyle, "Sosyalizm, bütün halka hizmet eden kapitalist devlet tekelinden başka bir şey değildir." Değer, iş bölümü ve ücret gibi uç sacayağına oturan sınıflı bir sistemdir. Kapitalizmde iki temel mülkiyet biçimi vardır: Devlet ve özel Sosyalizmde de iki temel mülkiyet biçimi vardır: Devlet ve kolektif. Bu neyi gösterir? Sorun temel bir süreç değil, ara bir süreç, bir geçiş sürecine dönüştüğünü, iki zıt uçtan birininin egemen konumunu yitirdiğini, zıt-

ların da mizaçlarında o ölçüde değişimler olduğuna gösterir. İslamda, ağır bir sac aydın- yerek tanrının rahmetinden mahrum kalan bir kimsenin, "Berzah Alemi" denilen yerde, Cin'e dönüşmesi diye bir teori vardır. Konumu ve gücünü yitiren kapitalist, proletaryanın egemenliği altında, tabir caizse iyice cinleşir. İktidar mücadelesinde yeni, bilinmedik, taktiklele donanır, çok daha tehlikeli hale gelir. Özgürlük ve ciddiyet şartı.

Kapitalizmde de, Sosyalizmde de iki temel kavram vardır: Sınıflılık ve mülkiyet. Bazıları, insanlığın en son terk edeceği mülkiyet biçiminin, devlet mülkiyeti olduğunu sanıyor. Hayır. Ondan daha ileri bir biçim olan kolektif mülkiyettir, insanlığın terk edeceği en son mülkiyet biçimi. Devlet sınıfdan sonra da, insanlık, mülkiyet atmosferini, kafasında ve gönlünde, bir süre yaşatacaktır. Mülkiyet duygusunun yok olması, malın, servetin, eşyaya dönüşmesi, hava alkana girmesi, o kadar kolay bir iş değil.

Ben, tarih tekrardan ibaretir sözünü manırım. Yeter ki, tarihe önderlik edenler, felsefenin, Deccal gözü gibi-ışıldayan alımı görünce kussunlar, hazır reçetelere ve yağmurlara göre konuşsunlar. Bağlı kaldığım hiç bir değer, kelli feli hiç bir yasa yoktur. Hepsini, değişim uğruna, çelişkiler cehenneminin, çönelmesi uğruna, geminin bordasından atmaya hazırım. Devrimcilerin biraz daha delişmesi, felsefe denilen ateği dilberle ölçsüz sevişmesi gerekiyor. Algısı berrak, hayali geniş ve büyüklü bir yaşamı yakalamasının da ilk şartıdır bu ■

İbrahim Kaypakkaya'nın yaşamı ve mücadelesini konu olan müzikli bir oyun
"GÜNEŞTEN BİR PARÇA"!

Gazetemiz Yurdış Timsiliciliğinin organize ettiği "Güneşten Bir Parça" adlı müzikli oyun Avrupa'da on bir ayrı merkezde oynanarak tanıtıldı.

Zeki Güker'in, M.Oruçoğlu'na ait "Tuhum" adlı belgesel romandan yararlanarak hazırladığı oyunu, Ankara Birlik Tiyatrosu oyuncularını sahnelenildi. Müzikleri ise Grup Kızılmak yaptı. Böylece, aslında bir çok insanın kitaplarından, anlatımlardan bildiği bir tarih bu kez müzikli bir oyunla ve tiyatroyun kendine has yaratıcı anlatımıyla kitlelere taşınmış oldu.

Kısa bir tarih öykümü ile başlıyor "Güneşten Bir Parça" adlı oyun. Demokrat parti iktidarının ve "vatan cephesi" siyasetinin güncel politika yapma tarzı geliyor sahneye. Köylüler, burjuvazinin Tüneye'yi taşımaya düşlediği "Küçük Amerika" olma hedefi ekseninde, "siyaset" tartışıyorlar köy kahvesinde. Rahmetler ve ahimler okunurken Menderes'lerin, Bayar'ların gelişmelerine geçmişlerine, afacan bir çocuktan umulmadık bir itiraz geliyor cematin imamına. Fena halde bozuluyor bu itiraza iman efendi ve hemen ağzına götürüp islatığı işaret parmağıyla masadaki bir noktaya basıp teşhisini koyuyor. "Aha! yazıyorum buraya, demeyin ki demedi; bu çocuk büyüyünce bela olacak milletin başına"...!

Afacan çocuk, kendinden emin bir tavırla cevaplıyor hoca efendinin kendisi hakkındaki teşhisini. Hoca efendi, ökeyle yerinden kalkıp çıkmak istiyor kahveden. Son bir hamleyle adını sonuyor afacan çocuğa. "İbrahim, İbrahim Kaypakkaya hoca emmi" yanıtını alıyor.

ABT onamalı bir görevi yerine getiriyor bu oyunuyla. Grup Kızılmak o güzelim ezgileriyle katıyor bir görevin icrasına.

Sevinçleri, acıları, direnişleri, yenilgileriyle tanıtımdan kesitler sunuyor bize. Unutulmaya yüzumüş kimi dayanıklıktan sunuyor yeniden kitlelere.

68'li, 70'li yılların toplumsal mücadelesi, bu mücadelenin talepleri ve bugün atamızda olmayan kofiramanları, yani Sinan'lar, Mahir'ler, Deniz'ler, Yusuf'lar, Ulaş'lar idealleriyle, direnişleriyle bir kez daha kavraya çağrı oluyor. Oyunu izleyenler, güçlü bir "göçer", "konser" kültürünün etkisinde olmalarına rağmen, öfkeli, sevinçli, huzurlu, coşkulu duygularla, ama dikkatle izliyorlar oyunu. Oyun

süresince, öfke hüzün, coşku, sevinç yürekleri dalga dalga dövüyor.

12 Mart'ın o karanlık gününde direniş kıran samanya başlıyor. Kentlerin üzerinde 12 Mart'ın o kara terörü kol geziyor. İstanbul geniciliğin rahakkümü altındadır. 12 Mart'ın karanlık generalier çetesi semt semt, sokak sokak, ev ev devrimci avını sürdürmektedirler. Birlerce insan karanlık dehlizlerde kanlı işkencelerden geçirilmekte ve tutuklanmaktadır. Oyun, 12 Mart günlerini, faşist güçlerin pervasızca sürdürdüğü devrimci avını anlatırken adeta "İşte zulüm böyle gelişti, işte gözaltı kayıplarına, yargısız infazlara, işkencelere uzanan yol buralardan geçti" diye bağırıyor.

İbo, bir grup yoldaşıyla birlikte dağlardadır bu yıllarda. Son derece sınırlı olanaklara, faşizmin tüm yüklenmelerine rağmen umut emekleme, cesaret yaymaktadır yolculu köylüler arasında. Öğrenmek, yetkinleşmek, örgütlenmek ve ne olursa olsun direnmek, savaşmak gerekmektedir. Dönemin bu ihtiyacına tereddütsüz yanıt vermeye çalışır komünistler.

Her direniş bir bedeli olur. 12 Mart direnişinin de bir bedeli olacaktır. Nihayet, devrimcilerin ölüm haberleri ulaşmaya başladı dağıldikere. Sinan'lar vurulmuştu Nurbak'larda, sonra Mahir'ler vuruldular, Kızılder'e. Deniz'lerin idamı günleridir. Kara, kapıca bir zulüm hükmü sürmektedir ülkede. Genç, tecrübesiz ama sonuna kadar kararlı insanlar büyük bir cesaret ve ledekarlık örneği göstererek karşılamaktadırlar ölümünü. Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede bugün onur duyarak sahplendiğimiz direniş geleneğimizin adım adım örüldüğü yıllardır bu yıllar. Bir ilbarcının marifetiyle gerçekleşen Sinan'ların katlini dağda, barındıkları mağarada öğrenir İbo ve yoldaşları... Çok sevdiği Sinan'ın ölümü ince bir sızı gibi çöker yüreğine. Köylüler, Sinan'ın Mustafa Mordeniz adlı muhbirini yardım ve ihbarıyla öldürdüğünü saptayıp, bu hainin devrimciler tarafından mutlaka cezalandırılmasını istemektedirler. Muhbir hakettiği cezaya çarptırılır. Bölgede devrimcilerin varlığını bilen faşist güçler son derece huzursuzdur. Sıkıyönetim komutanlıkları üst üste bildiriler yayınlamakta, devrimcilerin, özellikle de İbo ve yoldaşlarının yakalanmalarına için bol miktarda ödülleri koymakta, yığınla muhbiri halkın arasına salmaktadır. İbo ve yoldaşları ise çok yönlü bir çalışma içindedir-

ler. Bir yandan faşizmin saldırılarına boşa çıkartıp, karşı saldırılar geliştirirken, bir yandan da, TKP/ML'nin ideolojik, siyasi, örgütsel inşası için çalışmaktadırlar. Çabalar ürününe vermeye başlamıştır. Önce parti ve onun önderliğinde devrimin silahlı gücünün kuruluşu ilan edilir. Bölge halkı üzerinde faşist güçlerin baskı ve terörleri alabildiğine yükselmesine rağmen, parti ve orduya halk desteği devam eder.

Halka en çok zulmeden, halktan en çok tecrit edilen hedefler, faşist güçlerin üstlendikleri karakollar devrimci siddetin ve saldırıların hedefi olurlar. Faşist güçler, bunca baskıyla, bunca muhbire, bunca denetime rağmen, devrimin saldırılarına uğramaları nodonile biraz şaşkın, ama daha çok saldırganlık içerisindeydiler. Fahmi Altınbilek komutasındaki faşist güçler halka yönelik baskı ve zulüm uygulamakta, devrimcileri imha edebilmek için yoğun bir çaba sarfetmektedir. Devletin ve faşist güçlerin imdadına muhbirler yetişirler. Ali Haydar Yıldız'ın vurup, İbo'nun yaralı yakalandığı çatışmada burada sözkonusu edilen, Azeroğlu (M.Oruçoğlu), S. Yeşil ve nöbetçi çatışma alanından uzaklaşmışlardır. Oldu şantılarak olduğu yerde bırakılan İbo, grup Kızılmak'ın seslendirdiği "İbrahim yoldaş" adlı marş eşliğinde ve yaralı olarak ayaga kalkıp, alanı terkeder. Kısa bir süre sonra yine bir muhbir marifetiyle, aylardır kendisini dağ taş arayan faşist güçlerin eline esir düşer. Diyarbakır sıkıyönetim savcısı Yaşar Değerli başta olmak üzere, faşist güçler sevinç içerisindeydiler. İbo onların sevinçlerini kursaklarında bırakmakta gecikmez.

Aylar süren işkenceli sorgular boyunca faşistler sorularına, çok iyi bildikleri bir gerçeğin tekrar tekrar yüzlerine vurulmasından başka bir cevap alamazlar. Evet İbo "bir devrimci"dir. O "bir komünisttir"! Sonuçta alıcaak katledeleler onu. Bu aslında faşist güçler için perihan ve sevil bir yenilgiden başka bir şey değildir. Dahası, çok önemli bir geleneğin yaratılmasının, yani düşmanı kendisini en güçlü sandığı zindanlarında rezil kezaire bir yenilgiye uğratma geleneğinin doğum müdesidir. İbo işkencehanede vahşice katledilmiş, yaşamına vahşice kast edilmiş, vücudu parçalarca edilmiştir, ama asil davayı o kazanmıştır. Faşist güçlerin elinde kalan kanlı bir bedenden başka bir şey değildir. Onlar davayı kaybetmişlerdir. Babası İbo'nun parçalanmış kanlı bedenini Diyarbakır'dan

alıp Corum'a, İbo'nun doğduğu Karakaya köyüne götürür. Oyunun bu final bölümünde çok daha yoğun, çok daha derin insani dayanıklıklar yaşanır. Oyunu izleyenler öfke, hinc ve hüzünlü yutulmaktadır. Oğulların tabutu başında acıyla sarılan, çevrelerine bakıp oğullarının, kurbanları için mücadele ettiği işçileri, köylüleri anayan bir anne ve baba vardır. Kendilerini teskin edecek, acılarını paylaşacak birilerini aramaktadırlar. Ellerinde kızıl bayrakla işçilerin, köylülerin, devrimcilerin sahneye giriş acıyı ve yalnızlık duygusunu bir anda sevince, coşkuyla ve mücadele azmine bırakır. Grup Kızılmak'ın seslendirdiği şarkılara bu kez salonda bulunan tüm kitle katılıyor. Dönüp sağınıza soluza baktığınızda, pek çok insanın kesik kesik soluk alışın ve nefli gözleriyle karşılaşıyorsunuz. Zeki Güker'in gur sesi bir kez daha yankılanıyor salonda. Salonu da bulanan herkes ayakta coşkuyla alkışlıyor oyunu, oyuncularını ve Grup Kızılmak'ı...

"Güneşten Bir Parça" adlı oyunda, da ha öncede belirttiğimiz gibi bir tarih anlatılıyor. Ama alışın olduğumuz tarihci gözüyle anlatılan bir tarih anlatımı değil bu. Tiyatronun kendisine has kolektif dil ve hareketiyle anlatılan canlı bir tarih. Bunları düşünürken, dünya edebiyatının ünlü klasiklerinden Tolstoy'un "Savaş ve Barış" adlı eserinin önsözünde yönüttüğü "tarihçi-edebiyatçı" tartışması geliyor aklımıza. Acaba diyoruz, aynı tartışmayı tarih dil-tiyatro dili bakımından sürdürmek tarihçilere haksızlık yapmak anlamına gelebilir mi? Kesinlikle hayır! Tolstoy'un dediği gibi "tarihçi, tarihte yaşanmış olayları bir düşünce dâhilinde sıralar, olay ve gelişmelerde tarafları tanıtır, yaşama dair ayrıntılar tarihciyi ilgilendirmeyiz." Peki tiyatro ne yapar? Tarihçi yalnızca kuru bir anlatımla yetinmez. Yaşama ve insana dair bütün ayrıntıları bir kez daha canlandırır. Tarihi bir kez daha yaşar-yasatır. "Güneşten Bir Parça"nın anlamı burada kendisini buluyor. Yoksa tarihimizi defalarca okumuş olan insanların bile, "Güneşten Bir Parça" oyunundan bu kadar etkilenmiş olmaları başka türlü nasıl izah edilebilir ki?

Umarız bu oyun Türkiye'de de emekçilerle buluşur. Bunu istemeli ve gerçekleştirmesi için üzerimize düşeni yapmalıyız. Bir kez daha tezekkürler Ankara Birlik Tiyatrosuna... Tezekkürler ABT emekçileri ve Grup Kızılmak ■

Emperyalizm-Çeçen Gerilla Savaşı Ve Bir Tavır(Sızlık) Örneği

Yüzümlerin son çeyreğinde emperyalizm ısgal politikalarını adeta güncelleştirerek sürdürülmüştü. Bu dönemin hatıralardan hiç silinmeyecek ilk ısgal kuşkusuz ABD emperyalistlerinin Vietnam ısgalıydı. Bu ısgal, ABD emperyalistlerine tarihin en ağır yenilgisini tattırdı. Emperyalistlere bu ağır darbeyi ilk planda kuşkusuz ki Vietnam halkı ve onunla bütünleşen ulusal kurtuluş önderliği indirmişti. Bu böyle olmakla birlikte yerkürenin dört bir yanındaki anti-emperyalist güçlerin de bu savaşta katkı edilmeyecek derecede rolü vardır.

ABD'nin Vietnam'da aldığı yenilginin bir benzerini RSE Afganistan topraklarında yaşayıp geri çekilmek zorunda kaldı. Vietnam halkı doğru önderlikle kurtuluşunu yaşarken, Afgan halkı böyle bir önderlikten yoksun olma itibarıyla büyük bir emperyalist gücü alt etmesine rağmen gerici önderliğin tayin edici karakterlik politikasının gıdabına sürüklenmiş ve bu gıdaptan da hala kurtulmuş değildir.

Emperyalizm giriştiği ısgallere her ne kadar üst tiste darbeler vermiş olsa da, bu darbeler onun ısgalci politikasından vazgeçmesinin gerekçeleri olamamaktadır. Keza bu geleneksel politikadan vazgeçmek onun varoluş temeliyle çelişir. Emperyalistlerin aldığı bu darbeler sonucu ısgal politikalarından vaz geçtiği veya geçeceği savını ileri sürmek, emperyalistlerin aklını değil olsa olsa kendi aklınızdır. Keza bu ısgallerin sonuçları bizi göstermiyor mu?

Emperyalizmin bu politikalarına karşı duracak güçler kim olacaklar? Ya da kim olmak zorundadır? Bu sorunun en kısa yanıtı şudur: Emperyalizm kime yöneliyorsa ve daha sonraki süreçte kimlere yönelme ihtimali varsa, onlar karşı durmak zorundadır. Ki bu doğal bir karşı koştur.

Bu doğru belirmeden yola çıkarak, günümüzde dünya kavgasında bir hayli yer tutan Rus emperyalistlerinin Çeçenistan ısgalı ve bu ısgale karşı yürütülen Çeçen gerilla savaşına dair takinması zorunlu tavrı üzerinde duralım. Bu tavrı ortaya çıkarmak için bazı kavramlar ve gerçeklerde öncelikle hem fikirliğin ortada çıkarılması gerekiyor. Bugün bu durumdaki yoksunluklardan ki ülkemiz (bençileri, devrimciler, Rus ısgalı karşısında net bir tavır geliştirmemişlerdir. Oysa bu tavrı geliştirmek için sayfalarca kitap karıştırmak, Marks'a, Engels'e, Lenin'e, Stalin'e, Mao'ya baş vurmak çokça gerekmiyor. Asgari oranda da olsa bu büyük ustaların fikirlerinden haberdar olmak ve bunun ışığında yaşadığımız çağın gömütlerini yakalamak, bu gömütleri iyi analiz etmek, tavrını belirlenmesinde bizi çok yararlı noktalara götürebilir. Aksi halde "somut olayların somut tahlili" bizde boy bir önerme olarak kalacaktır.

Gelelim bazı kavramlarda ve yaşanan gerçeklikte hem fikirliğin ortaya çıkarılması sorununa, evet, bugün Çeçenistan'da neler oluyor?

Rus emperyalistleri en ileri savaş teknolojisi eşliğinde Çeçen topraklarında bulunuyor. Kuşkusuz bu bir ısgaldır. Peki ama niçin yapılmıştır? Çeçen halkının rahatsız ve huzuru için mi, yoksa Rus emperyalistlerinin mutluluğu uğruna mı? Tarihte hiç bir ısgal, ısgal edilen halkların mutluluğu ve refahı için yapılmamıştır. Tam tersi bu ülke halklarına daha fazla zulüm, daha fazla katliam ve daha fazla gözyaşı getirmiştir. Bütün bunlar ne adın? Bir avuç emperyalist efendi ve onun işbirlikçilerinin mutluluğu ve refahı için yapılmıştır.

Durumu böylece ortaya koyduktan sonra şimdi bu ısgalı ve ısgalle gelişen savaşta taraflara gelelim. Bir yanda Rus emperyalistleri ve onları destekleyen bir avuç Çeçen işbirlikçisi. Öte yanda Çeçen ulusu ve bu ulusun temsilcisi olan gerici Çar Dudayev önderliği. Halihazırda, Çeçen halkının ve proletaryasının önderi konumunda olması gere-

ken Çeçen Komünist Partisi, objektif olarak var olsa da, subjektif gücü itibarıyla Çeçen halkı ve proletaryasına nutuk etmiş değildir. Bu konumundan kaynaklı olarak da Rus ısgalına karşı etkin bir varlık gösterememektedir.

Bu panorama içinde az sayıdaki Çeçen komünistlerinin ve devrimcilerinin tavrı ne olmalıdır? Bu tavrı ortaya koymak, diğer ülkelerin anti-emperyalist güçleri, komünistleri ve devrimcileri açısından belirleyici olacaktır. Burada herkes kendisini bir Çeçen komünisti yerine koyarak düşünmek zorundadır. Ne yapacağız? Rus emperyalistleri ve savaşta var olduğunu kanıtlanmış gerici burjuva önderliğe karşı mı savaşacağız, yoksa ısgalçılara karşı mı? Yoksa her ikisini reddederek, doğanın kabul edip öyle mi savaşacağız?

Ülkemizde pek çok insanın kafasında bu üçüncü şık geçmektedir. Ancak komünistler açısından böyle düşünmek bir yanlıdır. Her şeyden önce Çeçen komünistleri ve diğer devrimci güçleri, gerek Rus ısgalçılarını gerekse gerici Dudayev önderliğini karşısına alıp savaşacak yetkinlikte subjektif güce erişmiş değildir. Kaldı ki böyle bir yetkinliğe erişmiş olsalardı, zaten Dudayev önderliği kendi bağımsız politikasıyla hareket etmeye, Rus ısgalçılara karşı durduğu oranda, ulusal birleşik cepheye yerini alacak ve gerici olan yönümü bu cephe içinde etkisiz kılacaktır. Bu panorama içinde bir Çeçen komünistinin yapacağı ilk şey önce Rus ısgalına karşı çıkmak, karşı çıkmakla da kalmayıp savaşmaktır. Bu savaş içinde Rus ısgalçılara karşı birleşik cepheye yerini alacak ve gerici olan yönümü bu cephe içinde etkisiz kılacaktır. Bu panorama içinde bir Çeçen komünistinin yapacağı ilk şey önce Rus ısgalına karşı çıkmak, karşı çıkmakla da kalmayıp savaşmaktır. Bu savaş içinde Rus ısgalçılara karşı birleşik cepheye yerini alacak ve gerici olan yönümü bu cephe içinde etkisiz kılacaktır.

Pek çok kişi bu durumu gerici Dudayev önderliğine bütünleşmek olarak algılamak gibi bir yanlışlığa düşmektedir. Hayır, Komünistlerin Dudayev'le bütünleşeceği tek nokta, objektif olarak var olan emperyalist ısgale karşı anti-ısgalci karşı koştur. Burada Dudayev'in anti-emperyalistliği de tartışılabilir. Ancak şu unutulmalıdır ki neyler nasıl şekillenirse şekillenir, biz politikalarımızı neylerden ziyade objektif gerçeklere üzerine kıldığımızda zorundayız. Dudayev önderliğinde halihazırda yürütülen gerilla savaşının anti-emperyalist bir muhteva içermediğini kim söyleyebilir?

Bugünkü koşullarda Dudayev önderliğinde savaşın gerillalara karşı cephe açmak, neyet ne olursa olsun bir ulusun bağımsızlığına karşı koyuş ve hatta halka karşı koyuş olarak algılanmaktadır. Ve bu durum komünist partisiyle halk arasındaki çizgide olsa varolan bağları koparıp ulusun vesilesi olacaktır ki, bu sonuç nedeni olmak karşı devrimcilik.

Diyeyse bütün bu bocalamalar nedeni? Özetle diğer ülkelerin anti-emperyalist güçlerinin tavırsızlığına (ki aynı zamanda bu da bir tavidir. Ve halk adına, bençilik adına, komünistlik adına objektif olarak emperyalizme hizmet eden bir tavidir) ne demeli? Bunun "komünistler açısından" nedeni farklıdır. Diğer "anti-emperyalist" güçler açısından nedeni farklıdır.

Bunun için gündümüzde emperyalizmin taktik politikalarından tutun da, ulusal hareketlere, sosyal kurtuluş mücadelelerine ve bunlar arasındaki ilişki ve karşılıklara bakmak gerekir. Ki bu konuda muazzam bir kafa karşılığı mevcuttur. Burada bu kafa karşılığına yol açan yerkürenin siyasal konjonktürü içinde ceyayan eden olayları tüm boyutlarında, ilişkileri ve karşılıkları içinde ele almak bu yazının konusu içinde mümkün olmayacaktır. Ancak anlaşılması açısından kısa hatırlarıyla da olsa bir değinmeye ihtiyaç vardır.

Her yönüyle kirlenmiş olan anamalkı sistem, bu kirlenmiş ortam için bir makyaja ihtiyaç duyuyor. Kah Yeni Dünya Düzeni, kah post-modernizm ve kah post-kapitalizm makyajıyla her seferinde yeniden ve yeniden sahneye çıkıyor. Ancak onun bu makyajı en ufak bir sıcaklıkta ve fırtınada eriyip akmaya ve alttaki katmerli kirlenmiş kökülerinin çevreye yayılmasına engel olamıyor. Bu köküler daha çok sınırdışı ve yan-sınırdışılarda kendini ele veriyor. Buralarda gerek kendi eliyle gerekse işbirlikçileri aracılığıyla jostisele, katliamlara ve işkencelere girişiyor. Ve hatta bu politi-

kasını rahinen de olsa, kendi ülkelerinde bile devreye sokmaktan geri kalmıyor.

Yerküremizde yaşanan milyonlarca sorunun kaynağını arayacaksak, ne kadar miyop olursak olalım, bu miyopluk bile emperyalizmi karşımıza gömmeye engel olmayacaktır. Tek tek ülkelerin kendilerine özgü sorunları da olmakla birlikte, bu sorunların da yine bu ucu şu veya bu şekilde emperyalizme dayanmaktadır. Egemen sistemin olması itibarıyla bu böyledir.

Dünyadaki bu siyasal konjonktür, ezilen halklara çok şey anlamış ve baş çeliğinin emperyalizm ile ezilen ülke halkları arasındaki çeliğine olduğunu net bir şekilde kavratmıştır. İşte bu bilincinden haberdar olan emperyalizm, günün yüzünü değiştirme çabasına bu yüzden girmektedir. Bu makyajla birlikte kuşkusuz yeni taktik politikalara da ihtiyaç duymaktadır. Bir yandan etnik ve dini farklılıklar korularak halkları birbirine bağlamak yerine, bir yandan YDD (Yeni Dünya Düzeni) makyajıyla sınırları aşmış, bağımsızlığına gereksiz olduğu, emeğin eski önemini yitirdiği şeklindeki fikirlerin propagandasını yaparak halkları adeta emperyalizmin gönlü ve uysal köleleri haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Bugün emperyalist ısgallere karşı koyuşta gösterilen zaat, bir yandan gelişmenin esas ve tali yönünü görmekteki anlayış eksikliğinden, öte yandan emperyalizmin yeni taktik politikalarını stratejik bir değişiklik gibi algılamaya yanlısından kaynaklanmaktadır.

Bu özgülde Rus emperyalistlerinin Çeçenistan ısgalına ilişkin tavrını sorgulamaya yerinden dönersek; önce söz konusu ısgale diğer emperyalist ülkelerin tavrını ortaya koymak gerekir. Ülkemiz sol çevrelerinde Rus-Çeçen savaşına adeta ABD emperyalistleriyle Rus emperyalistleri arasındaki çelişimin varacağı gizli bir savaş olarak algılanmakta ve bu nedenle desteklenmesi gereken tarafın olmadığı, keza emperyalistler arası savaşta anti-emperyalistlerin taraf alınmasının söz konusu olmayaacağı fikriyle hareket edilerek, gerici Dudayev'i adeta ABD'nin balebir temsilcisi olarak görüldüklerinden bu savaşın emperyalistler arası haklı ve kâh bir savaş olduğu ileri sürülmektedir. Her ne kadar ABD ve diğer emperyalistlerin rolü bu savaşta inkar edilirse de, bugün Çeçen ulusu açısından baş düşmanı Rus emperyalistleri olduğu ve ivedilikle baş düşmana karşı savaşmanın zorunluluğunu her Marksist kabul etmek zorunda. Öte yandan daha savaşın başlangıcında, ABD emperyalistlerinin resmi görüşlerini "bu Rusya'nın iç sorunudur" şeklinde deklametmeleri, Rus emperyalistlerinin Çeçenistan'daki katliamlarına destek verdiklerinin açık kanıtı olarak dikkatindedir.

Kuşkusuz emperyalistler her savaşta yararlanacak bir yön bulmaya çalışacaklardır. Halihazırda Dudayev önderliğinin bu savaşta yürütülen herhangi bir emperyalist ulkeye yoslanması onun ulusal olma karakterini ortadan kaldırmaz. Yıllarca Şeyhsait ulusal ayaklanmasının "İngiliz emperyalistlerine dayanıyor" gerekçesiyle ulusal bir baskaldırı olmayaacağı ilirini savunan Türkiye sol hareketi, bu yanlışın bedelini ağır ödemekte birlikte, bu olaydan fazla bir ders çıkarmamış olacak ki bu gün ayrı ayrı yazılmakta Çeçenistan konusundaki duyarsızlığıyla göstermektedir. Çeçenistan'daki Rus emperyalistlerine karşı savaşan Dudayev önderliğinin faşist Türk devleti yetkilileriyle olan iyi ilişkileri de yine Türkiye sol hareketinin olaya duyarsızlığının bir başka nedenidir.

Ancak burjuva ulusal hareketlerin karakterleri iyi analiz edildiğinde görülecektir ki, ulusal hareketler baş düşmana karşı ne adına olursa olsun kendini destekleyen her güçte görürken eğilimine sahiptirler. Bugün faşist Türk devleti yetkililerinin Çeçen gerilla savaşına yaklaşımı nasılsa, Rus emperyalistlerinin de Kürt ulusal hareketine karşı yaklaşımı aynıdır. Nasıl ki Kürt ulusal hareketinin önemli organlarından olan sürgündeki Kürt parlamentosuna Dünya'nın kapılarını ardına kadar açması, bize T.Kürdistan'ında verilen savaş, Rus emperyalistleriyle faşist Türk devleti arasındaki savaşır deme hakkını vermiyorsa, Çeçen gerilla savaşına da diğer emperyalist güçlerle Rus emperyalistleri arasındaki savaşır deme saçralığına bizi düşürmemelidir. Ve bugün her kim ki

Kürt ulusal hareketini destekleyip aynı zamanda da Çeçen ulusal hareketine karşı kayıtsız kalıyorsa ve hatta o hareketin karşısına geçiyorsa o gerçek bir MLM değildir. İki yüzlüdür. Ne adına yapılsa yapılınsın iki yüzlü politikalar emperyalizme hizmet etmekten öte bir anlam ifade edemeyecektir.

Emperyalistler ve onun işbirlikçileri kendi yaptıkları katliamları görmeyen, bir başka emperyalist gücün varlığını katliamlara pekala timsah gözyaşları dökme becerisine sahiptirler. Keza emperyalizm hem trajedi yaratır hem de o trajedinin ticaretini yapar.

Bugün Çeçen gerilla savaşına karşısında yenilgi üstüne yenilgi alan Rus emperyalistleri, bu yenilginin acısını katliam yaparak geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Bu savaşta "her ilusinde Allah belasını versin" diyerek tavırsız mı kalacağız, yoksa okun sıvı ucunu Rus emperyalistlerine mi yönlendireceğiz? Ulusalın kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartlar mı savunacağız, yoksa o ulusun nasıl bir devlet kuracağı şartına bakarak mı savunacağız? Birakalım MLM olmayı, sırf demokrat olmak bile ulusalın kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartlar savunmak için yeterli bir nedendir. Şu bir gerçek ki, bugün Çeçen gerilla savaşının önderliğini yürüten Çar Dudayev her ne kadar gerici bir ideoloji ile yetkilennmiş olsa da ve ısgalden sonra gerici bir yönetimin başı olacağı şimdiden görülsede, sırf bundan hareketle onun önderliğinde yürütülen savaşın ulusal karakter taşımadığını söylemek olsa olsa körlük olur.

Çeçen komünistleri bugün kuşkusuz iki güçle mücadele etmek zorundadırlar. Okun sıvı ucunu Rus ısgalçılara yönelmenin bir zorunluluk olduğunu aynı zamanda Dudayev önderliğine karşı da bir savaşın verilmesi gerektiğini kimsesiz görmeyenlerdir. Ancak bu savaşın, gündümüzde silahlı bir savaşın değil, ideolojik bir savaşın olması gerektiğinin altını çizmeliyiz. Bu düşman kardeşlerin başka bir düşmana karşı verdikleri mücadeleye benzeyen bir mücadele olmalıdır.

Yeni gelişmiş çeken hatıralar içinde ülkemiz gündemini kaplayan feribot kaçırma ve yolcularını rehine alma olayına değinmekte yarar var. Kuşkusuz bir ulusal hareket haklı davasını dünya kamuoyuna duyurmak için bu ve buna benzer eylem türleri geliştirebilir. Ki bu amaçla yapılan her eylem haklı ve demokratik bir özelliğe sahiptir. Bu anlamıyla da desteklenebilir.

Ancak ülkemizde söz de bu amaçla gerçekleştirilen eylem, gelişim seyirinden birşeyne kadar neresinden bakılırsa bakılsın, amacıyla uzaktan yakından bir ilişki olmadığını, faşist Türk devletinin bir senaryosu olduğu gerçeğini gözleyememiştir. Asyaya feriboto Çeçen anti-emperyalistlerine veya anti-ısgalçılara değil ülkemizde yüzlerce katliamın gerçekleştirildiği olan MİT'ce düzenlenmiştir. Feriboto kaçırma unsurları belki bir kaçını sözde belirlenen amaca uygun bir niyeti taşıdığı varsayılabilir, bu unsurlar da şu veya bu şekilde faşist Türk devletinin senaryosuna alet olmaları kendilerini kurtaramamışlardır.

Çeçen ulusal önderliği bu olayı sahiplenmezken, kortgerillanın başı S. DEMİREL'in irki ve turancılık söylemleri, eylemi "tarihin bize yüklediği sorumluluk" olarak değerlendirmesi, konuya açığı ulaştırmaya yeter de artar bile.

Çeçenlerin haklı davasını dünyaya duyurmak için faşist Türk devletinin bu gönüllü hamiliği niye? Gerçekten katledilen Çeçen halkı kontrolden çıkarmak için mi? Bu olay, faşist Türk devleti yönetiminin bu tavrı, "Osmanlı'da oyun çok" veczinin net kanıtıdır adeta. Ülkemizin hakim sınıfları yaşadıkları siyasi ve ekonomik kriz ve bu krizin yarattığı gündemi bulandırmak (Hükümet dalışı, M.Göltepe olayı, cezaevleri, Sabancı Center olayı vb.) için böyle bir senaryoya ihtiyaç duyuyor ve feribot kaçırma olayıyla da gündemi bir ölçüde de olsa değiştirmeyi başarmıştır. Ancak senaryosundaki acemilik faşist Türk devletinin hakim sınıflarının gerçek yüzlerini ortaya koymuş, gündemi değiştirmek için gerçekliğide katliam bile yapabileceğini göstermiş ve tüm bu yönlerini acemiliğinden olsa gerek ülkemiz halklarının gözleri önüne sermiştir. ■

İnançla Direndiler ve Kazandılar

Her geçen gün biraz daha bunalmış derinleşen, gelişen devrimci muhalefet karşısında aceze düşen faşist Türk devleti, gelişen devrimci muhalefeti bastırmak, sindirmek, yok edebilmek için tüm aymazlığı ile saldırıyor. Bir taraftan gözaltında kaybetmeler ve yargısız infazlarla azgınca saldırırken, diğer yandan kaybedip veya yargısız infazlara başvurmuyup zindanlara tıktığı, fakat onurunu satın alamadığı komünist, devrimci ve yurtseverleri sindirme, kişiliksizleştirme, ajanlaştırma kısacası tamamen teslim almak için azgınca saldırıya geçti. Bunun ilk örneklerini Erzurum, Konya, Elbistan vb. cezaevlerinde uygulamaya koydu. Zaten bu alanlar kamuoyundan uzak alanlar olduğu için yeterli tepkiyi göremedi. Sistemli bir biçimde hayata sokulan bu azgın saldırılar, Buca Cezaevi'nde yoğun bir karşı koymuşla karşı karşıya kaldı. Devrimci tutsakların onurlu direnişi karşısında iyice azgınlaşan eli kanlı cellatlar sürsü üç yığıt devrimcileri katletti, onlarcasını yaraladılar. Buca katliamının ardından Genel Direnişe geçen komünist ve devrimci tutsakların 45 günü aşkın süren süresiz açık grevinin ardından faşist Türk devletinin genel saldırı politikası boşa çıktı.

Nevel bu politika?

Bir yandan, mevcut zindanlarda tutulan komünist ve devrimcileri yönelik tecrit, ajanlaştırma, kişiliksizleştirme kısacası düzenin uslu çocuğunu yaratma politikalarını uygularken, bu yaptırımları kabul etmeyip direnen onurlu devrimci tutsakların cezaevlerinde katlederek, yargısız infazların bir benzerini de cezaevlerinde uygulamaya koyarak, günlük yaşamın bir parçası haline getirmeye çalışıyorlar. Öte yandan artık mevcut zindanlara sığmayan, hergün çığ gibi atan devrimci muhalefeti etkisizleştirerekleri yeni yeni zindanlar inşa ederken, buralara da kendi borularının öteceği statüler kazandırmak uğraşı içerisinde idiler. İşte bu hevesle inşa edilen, dönemin Adalet Bakanı Mehmet Mogultay tarafından "Beş yıldızlı otel" olarak tanıtılan yapıları Umraniye Cezaevi bu politikanın bir parçası olarak affandırılıp pullandırılarak kamuoyuna sunuldu. "Beş yıldızlı otel" olarak lanse edilen adeta bir hatırlık gibi nem yuvası ve keyfi uygulamalarıyla bir tabutluktan başka bir isimle adlandırılması mümkün olmayan Umraniye E Tipi Cezaevi, komünistlerin ve devrimci tutsakların Genel Direnişi karşısında faşist Türk devleti geri adım atmaz zorunda kaldı.

Şartların düzeltilerek insani taleplerin yerine getirileceği sözünün verilmesinden sonra Bayrampaşa Cezaevi'nden yapılan tutuklu ve hükümlü sevkinin başladığı ilk günden itibaren aynı sorular tekrar gündeme getirildi. Bir cezaevinden diğerine nakil olduğu halde onur kırıcı aramalar dayatılarak daha ilk andan itibaren gözdağı vermeye çalışıldı. Tutsakların direnmesi ve keyfi uygulamaları kabul etmemeleri sonucunda geri adımlar atmaz zorunda kaldılar. Aydın Cezaevi'nde faşist kimliği ile ün salmış olan kontregerillanın elamanı cezaevi müdürü Hüseyin ATAKAN, Umraniye Cezaevi'nde değişen hiçbir şey olmadığını ilk işaretlerini vermeye başladı. Aydın Cezaevi'nden Umraniye E Tipi Cezaevi'ne T. Müdür olarak atanan kontregerillanın elamanı ağzı salıyalı faşist H. Atakan, elinde topladığı tüm yetkilerle size dönü aratacağım işaretlerini verirken, esasta devletin komünist ve devrimci tutsaklara karşı uygulamak istediği tecrit, kişiliksizleştirme, onursuzlaştırma, katliam vb. politikalarının işaretini veriyordu.

Özel olarak seçilmiş kontregerillanın eli kanlı katili H. Atakan, devletin kendisine verdiği sonsuz yetkilere güvenerek devrimci tutsaklardan gelen tüm görüşme taleplerini duymazdan gelip, sorunlar karşısında tamamen kayıtsız davranarak, çözüme yönelik hiçbir olumlu adım atmazken, zaman zamanda oyalama taktiklerine başvurarak, zindan içerisinde zin-

dan uygulamaya devam edegelmiştir. 45 günü aşkın süren genel direniş karşısında tatrılan yenilginin de verdiği acıyla iyice azgınlaşan faşist Türk devletinin politikasını hayata geçirmek için tekrar kollan sıvamıştı. Yenilginin verdiği acıyla, saldırı zeminini yaratmanın yollarını arayan eli kanlı köpek H. Atakan ve dış güvenlik, mahkemeye, hastaneye gidip-gelişlerde saldırgan tutumlarını sürdürerek provokasyon ortamı yaratıp, saldırılarına zemin hazırlama çabaları aralıksız devam etmiştir.

Devletin cezaevlerine yönelik politikasını hayata geçirmek için özel olarak görevlendirilmiş olan kontregerillanın elamanı H. Atakan ve yardımcıları tarafından komünistlerin ve devrimcilerin en insani taleplerini dahi "emir böyle", "genelge var" vb. açıklamalarla geri çevrilmiş, baştan itibaren tüm diyalog yolları kapatılmaya çalışılmıştır.

Sağmalcılar Cezaevi'nden Umraniye'ye sevk sırasında getirilen eşyalar gasp edilmiş, eşyaların sahiplerine iade edilmesi yönündeki talepler cevapsız kalırken, elindeki eşyalarının listesini kendilerine ilettimizde, eşyaların (Kitap, mutfak araç gereçleri, şahsi eşyalarımız vb) bir kısmının ellerinde olduğunu, fakat bunların bize vermeyeceklerini, gelen ziyaretçilere teslim edeceklerini söylemişlerdir. Eksiklerle ilgili olarak: "Bunlar bizim elimizde değil dış güvenlik almıştı" diyerek, eşyalarımızı gasp etmeye yöneldikleridir. Devletin uygulamaya çalıştığı tek tip "insan" (uşak kişilikli) yaratma politikasını hayata geçirmek için uygulamaya koyduğu politikanın bir yansımasıdır. Bu politikayı uygulamak için özel olarak eğitilmiş kontregerillanın adamı H. Atakan, tüm görüşme taleplerinden kaçıyor yada bir dizi mazaretler uydurarak oyalama taktiklerine giriyordu.

Siyasi tutsakların tüm girişimlerinden kaçmaya çalışan kontregerilla H. Atakan'la siyasi temsilciler arasında 13.12.1995 günü yapılan kısa görüşmede, tutsak temsilcileriyle, 36 maddeden oluşan bir talep listesi iletilmiş ve diyalog yoluyla sorunların çözümü noktasında zorlayıcı olunmuştur. Ancak T. Müdür H. Atakan yine oyalama tavrını sürdürerek savcıyla birlikte görüşmenin yapılmasını açıklamış, saat 12:30'a kadar savcılığı toplantıya getireceğini sözünü vermesine rağmen verilen söz saat 15:00'e kadar hayat bulmamıştır.

Bunun üzerine siyasi temsilciler durum değerlendirmesi yapmak için bir toplantı yapmak istemiş. Fakat idare buna "loğuşlar arası ilişkiler yasaktır" gerekçesiyle izin vermeyecek diyalog yolunu tamamen ortadan kaldırmıştır. İdareyi görüşmeye zorlamak amacıyla kapıları dövme ve maltaya çıkıp slogan atarak protesto etmemiştir devrimci tutsakların üzerine "Tam fırsatını yakaladık, işte fırsat doğdu. Haydi devrimci kanı içmeye" hevesiyle hemen saldırı emrini veren katil H. Atakan ve dış güvenlik, tutsakların üzerine asker ve faşist gardiyanları sürerek durumu provoke etmiş, kalafet, sıhırlı, kalıncı askerini göndererek katliam heveslerini yerine getirmeye çalışmışlardır. İlk saldırılarından müdür ve savcılığı çağırılmıza rağmen, amaçları katliam ortamı yaratmak olan idare ve dış güvenlik, bu çağrılarımıza karşılık olarak saldırı yöntemine baş vurdular. Tutsakların onurlu direnişi karşısında aceze düşen, neye uğradığını şaşırıp gözü dönmüş katil sürüsünün katliam hevesleri ilk denemelerinde boşa çıkarılarak geri püskürtüldü. Düşmana tattırılan ilk yenilginin ardından iyice azgınlaşan kan emici sülükler tekrar saldırıya geçtiklerinde daha üst mercilerden alınan katliam yetkileriyle donatılmışlardır. Adalet Bakanı Müsteşarı Yusuf Kenan Doğan ve Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör'den aldıkları emirlerle ilk saldırının ardından gelen yenilgiyle iyice azgınlaşan kanemici sülükler, daha da kalabalık bir sayıyla saldırıya geçmişlerdi. Yine ummadıkları bir direnişle karşılaştılar.

Kalafet, çöplük, gaz bombaları, tazziklular, tutsaklardan sayıca kat kat fazla olmalarının verdiği "cesaretle" azgınca saldırıyorlardı. Yine onurlu direnişin karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

Düşmana tattırılan yenilginin yankısı zindanın dışında da etki yapmış bir anda devrimci ve demokrat kamuoyu katliama karşı harekete geçmişlerdi. Yararlanan devrimci, demokrat kamuoyu karşısında ne yapacağını şaşırıp Y. Kenan Doğan ve Zeki Güngör'ün yardımına uşak burjuva basını koşmuştu.

Direnmiş kamuoyuna yansıması karşısında oluşan kamuoyunun etkisini kırmak için kalemi ve dili kanlı burjuva basının kaleminden ve dilinden kan damlamaya başlamıştı. Sadece Umraniye Cezaevi özgülünde değil, yıllardır cezaevleri hakkında gerçekle bağdaşmayan haberdar yayınlayan burjuva basını, resmi ağızlarından hiç bir açıklama olmamasına rağmen "Açık görüş verilmeyi", "itirafçıyı cezalandıracağız" vb. demogojileriyle yine gerçekleri saptırarak, katliam için zemin hazırlama çabasına girdiler. Burjuvazinin sözcüleri enfedilerine layık olmak için adeta birbirleriyle yarışa girerek "Kutsal" görevlerini yerine getirmeye, yeni katliamlar için zemin hazırlamaya, bugüne kadar hazırladıkları zeminin hayat bulacağına hevesine kapılarak, bundan sonrada yapılacak katliamları meşru gösterme çabası içerisine girdiler. Artık çabalarının meyvesini alacakları zaman gelmişti. Katliam için şartlar olgunlaşmış, kalemi ve dili kanlı uşak basın, düzeni düşen görevi yapmalarının mutluluğu içerisinde yazacakları katliam haberlerini yazmaya hazırlanıyorlardı. Başlıklar atılmıştı: "Umraniye Cezaevi'nde isyan" artık sıra "İsyan bastırıldı" başlığını atmaya gelmişti. Katil sürülerine göre bu sonuç kaçınılmazdı. Tüm hazırlıklar yapılmıştı. Y. Kenan Doğan ve Zeki Güngör'ün talebiyle birin üzerinde çevik kuvvet ve komando, cezaevine yığılmıştı. Artık katliam için tüm şartlar hazır. Zaten katil sürüsüne göre karşılarındaki bir avuç insandı. Kendileri ise tam teçhizat donatılmış profesyonel katiller ordusuydu, bu güç bu kadarlık onurlu insanı "venerdi", yenmemesi tutsakların onurlu direnişini kırmaması imkansızdı. Fakat iki katliam girişimi boşa çıkanları, üst üste iki yenilgi alan azgın köpekler, üçüncü saldırıya daha "güçlü" bir şekilde gelmişti.

Saldırı öncesi çatıldıkları ve mazgaldan koğuşlara, idare binasının bulunduğu alandan maltaya gaz bombaları yağdırılmışlardı. Tutsakların direnişini kırmak için ellerinden gelen tüm imkanları kullanarak artık vakit tamam düşüncesiyle iki koldan saldırıya geçtiler. O ana kadar maltada bulunan PKK'li tutsakların koğuşlarına çekilmesiyle devrimci tutsakların her iki bankası da ayakta tutmanın kolu zayıflamıştı. Bunun üzerine tutsaklar maltadaki bankaları bırakarak, koğuşa barikat kurarak, direnişlerini savunabilecekleri bir alana çektiler. PKK'li tutsakların koğuşlarına çekilmesi katliamcı güçler karşısında direnen devrimci potansiyeli sayısız olarak daha küçük bir orana düşürdü. Bu bölünmenin verdiği sayısal orandaki azalış katliamcılarının işahını daha da kabarttı. Kan emmekten başka bir düşünceleri olmayan cellat sürüsü sayıca kendilerinden az olan tutsakları alt edebilecekleri düşüncesiyle tekrar saldırıya geçtiler. Bine yakın eli kanlı faşist cellatlar, ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Buca'da uyguladıkları katliamı Umraniye'de uygulamak için tüm şartları hazırlamışlardı. Yarınlara politikası olacak yargısız infazlar artık Türkiye ve T. Kürdistan'ın halklarının hergün karşılaştığı "hayatın bir parçası" durumuna gelecek, hiç kimse tarafından yadigarlanmayacakdi!!). Günlük hayatımızın bir parçası gibi gösterilecek ikinci katliam için tüm şartlar hazır, ama hevesleri boşa çıkarmanın onurlu direnişini aksılınca hiç geçirmemişlerdi. 104 beden, günlerce süren saldırı karşısında dindik ayakta meydan okuyordu katliamcılara. Bir saldırı daha

boşa çıkarılmış, katliamcılar yeni bir yenilgi tadarak tekrar hüsrana uğramışlardı. Kabarık kan emme iştahları kursaklarında kalmıştı. Düşmanın bir saldırısı daha püskürtülmüştü. Uzun süremedi sessizlik, tekrar başladı gaz bombaları yağmaya, direniş kırmak için azgınca saldırı başladı ardından, bir taraftan barikat yıkmaya çalışırken, diğer taraftan tonlarca tazzikli sürü sıkılıyordu devrimci tutsaklara. Arka arkaya şiddetlenerek gelen saldırılar saatlerce sürüyordu. Azgınca süren her saldırı tutsaklar tarafından yenilgiye uğrattılıyor. Barikat olarak oluşturulan 104 onurlu beden, saatlerce süren gözü dönmüş kan emici katil sürüsünün saldırısına karşı direndi, onurunu teslim etmedi, "yenilmez" denen kan emicilere karşı dindik ayakta durdu.

Bir daha insanlık onuru kazandı, hem de düşmanın zindanlarında kazandı.

Bu öyle bir kazanım ki; yarınlarımızı kazanımı. Öyle bir kazanım ki dün ilk defa hayata konan yargısız infazların bir benzerini yaşamamak için direnen onurlu kazanımı. Dün ilk defa uygulanan, ilk uygulandığından kamuoyunda tepkiler uyandıran, bir daha, bir daha gündeme gelmediğinde artık kanıksanmaya başlanan, yoksul emekçi ve çetakar halklarımızın yaşamının bir parçası haline getirilen yargısız infazların bir benzeri de cezaevlerinde uygulanmak istendi. İkinci Buca'da uygulayan faşist Türk devletinin bu katliam politikası boşa çıktı.

Bir kez daha direnenler kazandı.

Görünen o ki egemenler bu katliamcı politikalarını sürdürmek için her türlü imkanı kullanarak katliamlarına ara vermeyecekler.

Gelişen devrimci mücadele karşısında caresizlik içinde debelenen ve debelendikçe giderek batan hakim sınıfların ve piyonlarının bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da halka verecekleri hiç bir şeyleri kalmamıştır. Yakın tarihimize baktığımız zaman görüleceği gibi kazanan hep haklıdan, güzelden yana olan, idealleri için ölümlü sevecek kucaklayan olmuştur. Doğanın kanununu bu; gerçekler her zaman hükümünü sürmüştür. Bütün yalan ve demogojiler gerçeklerin yakıcılığı karşısında eriyip gitmiştir.

12 Eylül AFC döneminin esas politikası olan "asmayalım da besleyelim mi" mantığı bu günde geçerliliğini korumaktadır. Bu mantığın bir sonucu olarak yeni provokasyonlar ve katliam denemeleri hep güncelliğini koruyacaktır. Fakat faşist Türk devletinin ve piyonları olan "bürokratlarının" hevesleri yine kursaklarında bırakılacaktır.

Devrimci tutsaklar nasıl ki bugüne kadar teslim alınmadıysa, can bedeli sürdürülen devrim mücadelesine cezaevleri cephesinde devam ediyor ve bundan sonra da mücadele daha güçlendirilerek sürdürülecektir.

Faşizmin, tecrit, kişiliksizleştirme ve teslim alma politikası boşa çıkartılacaktır.

Tarih, sınıf mücadelesinin cezaevleri cephesinde de sayılarına yeni direnişleri, onurlu mücadeleleri altın harflerle geçecektir.

Bugüne kadar can ve kan pahasına elde edilen kazanımlar ve devrimci değerler, gerektiğinde yine aynı üzere ve karlılıkla sonuna kadar korunup geliştirilecektir. Faşizm yeni yeni yenilgiler tattırmaya hazır olsun.

Dağlarda gerillanın namlularının türküstüyle, varoğlarda işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin engellenemez mücadelesi ve yığıt gençliğimizin dizginlenemez devrim yürüyüşü, faşizmin sonunu hazırlayan yeni kazanımlarla sürecektir.

Bedenleri ve devrimci iradelerinden başka silahları olmayan devrimci tutsaklar, devrim yürüyüşünde üzerlerine düşeni yerine getirmek için hiçbir özveriye kaçınmayacak, devletin faşist uygulamalarına boyun eğmeyecek, her defasında yeniden faşizme diz çöktüreceklerdir. ■

Barbara!

Bir simgedir Barbara. Alpler'den uzanıp Anadolu'yu kucaklayan enternasyonal bir simge. Barbara ismi bir tırıldı olup Munzur'da söylenmeye başladıktan sonra yarı yoldaşları ve diğer genilla birliğiyle yapılan bir toplantıda, "Barbara deyince, söyle bir durmak lazım. Barbara bir ruh-tur, bir coşkidur" derken, onsekiz yıllık devrimci olan siyasi komiserimizin alından heyecanlı terler boşalıyordu.

Neydi bu terlere sebep olan? "Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML karakterlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum" anlayışından hareketle binlerce kilometre uzaklıktaki bir ülkeden gelip, Munzur dağlarında hayraklaşan bir coşkidur. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemelerinde "Beni ancak enternasyonal proletarya yargılar, siz değil" diyen ve faşist diktatörlüğü yerini dibine sokan haykırıştır. "Devrimciler öldürülsede devrimin gidişi durdurulamaz" kavrayışıyla olume ve dolayısıyla özgürlüğe yürüyüştü.

Bu enternasyonal coşkiyle ilk karşılaşmamız ve beraberliğimiz içinde bulunduğumuz barınak çalışmasını hızlandırmak için Amed grabundan, içinde Barbara'nında bulunduğu bir birimi alınamızla olmuştu. Barınağa dönerken yine yol konusundaki şaşkınlığım sayesinde panikayı kaybetmiştik ve tüm genilla birimi yağmurun ıslattığı toprağın yarımdıyada pağır küldür yere düşüyordu. Yağmurun yeniden çiselenmesiyle birlikte daha da genilen sınırlar, komiserde dahil tüm genilla biriminin birbirlerine kızmasına neden olurken tek bir kişi kızılmıyordu: O da daha önce Bulgaristan göçmenlerinden olabileceğini düşündüğüm İsviçre'li, TKPİMLİ Ev'im komünist Barbaraydı.

İlk kez bu şekilde dikkatimi çeken Barbara, ideolojik ve siyasal kavrayışındaki derinliğini, özellikle Maoizm konusundaki kavrayış düzeyini ve sorgulayıcı yönünü alt konferans çalışmalarında çok daha iyi gösteriyordu. Zaten "İsviçre"deki devrimci durgunluktan dolayı enternasyonal dayanışma pek gelişmemiş, İsviçre halkının duyarsızlığı beni üzüyor ve 'halkım' için bazen utanıyorum. Buradaki halkın, Avrupadaki proletaryaya karşı haklı güvensizliğine, burada kalarak biraz güven tutabilirim" diyen Barbara'yı ülkemizde ebedileştiren ve Dersim'in yoksul bir köyüne yerleştiren bu derin kavrayışı değil miydi...

Yoldaşlarının ve yoksul Dersim köylülerinin kolları arasında, tohum olarak toprağa emdirilen Barbara, her ne kadar kod adını Kinem koyduysada, bu sorunun cevabını tavıyla kendisi veriyordu: Enternasyonalistiz. Kinem sorusunun cevabını gayet iyi bilen Barbara, Karadeniz'in ilk kadın şehidi Yıldız Çiçek'ten devraldığı bu isimle, yoldaşlara düşkünlüğünü ve şehitlere olan saygısını ifade etmek istiyordu.

Türkeyi güzel konuştuğu halde (belli bir dil kırıklığı olsada) siyasal ve örgütsel tartışmalara, yanlış anlamalara meyil vermeme kaygısıyla, yazılı olarak katılması siyasal ve örgütsel meselelere verdiği önemden idi. Devrimi önemseyen Barbara, erken bir kayıptı. Çünkü ideolojik, siyasal ve kültürel birikimi ve kavrayışındaki derinliği sayesinde partimize, halkımıza ve enternasyonal proletaryaya kazandırdıklarından çok daha fazlasını kazanılabilecek bir potansiyeldi. İşte buna somut bir örnek. TKPİMLİ Merkez Komitesi'nin 1994'teki müdahalesi sonucunda uzak cephe geniş olan yurtdışına ilişkin yaptığı tespiti Barbara çok daha öncesi-

de şu şekilde ifade etmişti: "Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları, ikincisi, oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnmeleri, ülke devrimi ve enternasyonal mücadelenin yararı için gerekli olan özveri ve disiplini mutlaka göstermeleridir. Kayda değer hiç bir şey yapmadan ben mücadele ediyorum deyip vicdan rahatlatılmamalıdır. Kendisine devrimciyim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum." Kimbilir, belkide Selver Bakır'lar bu çağrıya uymuştur. Çünkü O'da en son katıldığı bir toplantıda, "Burada böyle beklemeyin. Buyrun, merkezi halkla olan Köylü Gerilla Savaşımız bizi bekliyor" demisti.

Güddikleri olumsuzlukları partiden gizlemeye çalışanların karşısında da ibret verici bir örnek olarak duruyordu Barbara. Komünist önder İsmail Oral'ın kale-dilmesinden sonra düşmanın eline geçen Barbara, bu zorlu sınavdan başı dik olarak çıkmıştı. Bu tavırını kendisine kredi kartı olarak kullanmadığı gibi partiye yapmış olduğu Aday Üyelik başvurusunda, bu süreçte, düşünce boyutunda yaşamış olduğu olumsuzluklarını anlatmakta "sakinca" görmüyordu.

İşkence tezyakınları ve cezai sürecini de başarıyla bitiren Barbara, mücadeleye devam edip etmeme ya da ülkede kalıp kalmama noktasında hiç ikircikli değildi. Ancak zorunlu olarak ülkeden ayrılması gerekiyordu, ayrıldı. Fakat O Avrupa'lı olmasına rağmen "sermayesini" Avrupa'da tüketenlerden değildi, bu yüzden çok kısa bir süre sonra kendisini bekleyen Dersim dağlarında yerini aldı. Ve Dersim dağlarının bereketli topraklarında şehitler kervanına katılarak sınıf savaşımın tarihine, "Enternasyonal proletaryanın yiğit kadını: Barbara" diye ismini yazdırdı.

İşte, tanrı yazılan bu isim karşısında şaşkına dönen faşist diktatörlük, O'nu İsviçre Alplerin'den Anadolu dağlarına çeken coşkiyi ve düşüncüyü halka yansıtmamak ve sembolleşmesini engellemek için dedikodu kampanyasını başlatmıştı bile. Neymiş elendim, Barbara İsviçre'de çalışan bir Türkiyeliyle evlenmişmiş, eşinin peşine takılıp buralara gelmişmiş. Faşist diktatörlük bu yalanıyla ancak kargaları kendisine güldürür: Çünkü Barbara bırakın bir eşin peşinden sürüklenmeyi "falanın eş" diye anılmayan ender kadınlardan bir tanesidir. Ki bu özelliği Barbara'ya kazandıran da enternasyonal proletaryanın ideolojisi olan Maoizmle donanmış olması ve bu uğurda örnek bir savaş yürütmesidir.

Konu buraya gelmişken Barbara'yla olan küçük ama tatlı bir anıyı anlatmadan geçemeyeceğim. Barınakta olduğumuz kişi, öğlen saatlerinde çay içip sohbet ederken komiserimizden olan bir yoldaş, siyasal olarak geri olan bir kadın yoldaşa, kızınmak amacıyla şaka yollu takılıyordu. "Kadınların beyni erkeklerinkinden küçülmüş" diyordu ve kadın yoldaş, "nasıl böyle bir şey dersin" diye adeta küplere biniyordu. Bu esnada Barbara yanımıza geldi ve kızmış olan yoldaşımız Barbara'ya, "Bak yoldaş bunlar ne diyor" diye beyin meselesini anlatmıştı. Ancak Barbara sakin bir şekilde "hiç önemi yok yoldaş, öküzin beyninde onlarınkinden büyük" diye cevaplarırken komiserimize bakıp gülümsüyordu. Komiserimiz susmak zorunda kalırken daha önce kızmış olan kadın yoldaş, zafer nidaları atıyor ve bizde hep beraber kahkahayla gülyorduk.

Bu tatlı anıyı anlattıktan sonra Barbara'nın cinsiyete göre yapılan ayrımları ve iş bölümlerini müthiş derecede eleştirdiğini anlatmaya bilmem gerek var mı...

Hemen her olay karşısında sakinliğiyle dikkatimi çeken Barbara'nın tek bir defa kızdığını gördüm. Proletaryaya karşı pata-vatsızca ve düşünülmeden yapılan bir "hakarete" kızmıştı. Yine bir çay sohbetinde bir yoldaş rahatsız olan bir başka yoldaşa "sağlam kafa, sağlam vücutta bulunmuş" diye takıldı.

İşte bu anda Barbara harekelen-di, bir şeyler söylemeye çalıştı. Ancak o kadar sinirlenmişti ki Almancayla Türkçeyi birbirine karıştırdı. Hepimiz hayretler içerisinde kalmıştık, çünkü Barbara'yı ilk kez bu kadar kızgın görüyorduk. Kızgınlığının sebebini akşam yapılan siyasal çalışmanın öncesinde anlayabildik. Kızdığı için özür dileyerek söze başlayan Barbara şu açıklamayı yapmıştı: "Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur sloganı, faşistlerce, emekçileri hor gören bir slogandır. Emekçiler çok çalıştıkları için vücutları yıpranmıştır. Şimdi vücutları yıpranmış diye kafalarında yıpranmış olduğu anlamına mı gelir. Bu faşist sloganın böyle basitçe kullanılması karşısında kendimi alamadım. Ama yine de kızmam doğru değildi"

Yinide kızman iyi oldu herhalde, çünkü yapılacak espirilerde dahi seçici olmak gerektiğini o gün bir daha ama kafalarımıza yer edencesine öğrenmiş olduk. En yüce değer olan emeğe niyet ne olursa olsun hakaret etmek proletaryaya olan bir saygısızlıktır, ki komünist partisi üyeleri-ne ve taraftarlarına yakışmayacak bir davranıştır.

Proletaryaya karşı bu kadar hassas ve saygılı olan Barbara, enternasyonal proletaryadan aldığı güçle nasıktı işkencehanelerde, cezavahanelerde ve mahkemelerde örnek tavrı sergilemişse, Yekdağı efsanesinde de Pulumür'den Pulur'a uzanan dağ engellerini aşmayı bilmişti. Dağ ko-

sullarındaki yeniliğine, ilerleyen yaşına ve sağlık durumuna rağmen pesimizde olan düşmana, kara ve Bırsanı gediginin kahrolası tıpsısına aman vermemişti. Üç şehit yoldaşını geride bırakıp Pulur'a ulaştığında Barbara hala dimdikti. Ama kahrolası soğuk ve lanet olası zature ya da kan zehirlenmesi denen illet, çocuk tebessümlü Orhan'ın ve Koca Bahtiyar'ın bedenine uzanırken Barbara'yı da eksik etmemişti.

Biz eksilen parmaklarımızla bir evde yatar durumdayken, O'da karşı evdeydi. Bir ara Koca Bahtiyar'ın da orda olduğunu sanıyordum. Ancak dağıtılmış kutük-lüğünü görünce anladım ki Dersim'in verimkar toprakları O'nu da bağrına çekmişti. Koca Bahtiyar'ın dağıtılan kutük-lüğünden sonra Barbara'nın dağıtılmış elbiselerini gördüm. Belki her bir yoldaş hatıra olsun diye bir elbisesini giymişti, ama ben o gün çok sevdiğim bir yoldaşa dahi sohbet edemeyecek kadar öfkeliydim. Nedenini halen çözünmüş değilim. Ama o koşullardaki elikolu bağlılık olsa gerek...

Ne mutlu onlara ki yoldaşlarının ve yoksul halkının kolları arasında toprağa gönüllere abideleştirdiler. Ne mutlu Barbara'ya ki, enternasyonal proletaryanın yüklediği görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirdi. Ne mutlu Barbara'ya ki, metropol proletaryasına olan güvensizliği güvene dönüştürdü. Ne mutlu Barbara'ya ki, yeni nesle Barbara ismini armağan etti.

"Beni ancak enternasyonal proletarya yargılar", İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemelerinde faşist diktatörlüğü şaşkına çeviren bu cümle şimdi Munzur dağlarında yankılanan bir ses ve enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçılarına sunulmuş bir ilham kaynağı olmuştur. Şimdi bir simgedir Barbara, Munzur dağlarının en yüksek zirvesinden tüm dünyanın ezilen halklarına haykırın bir simge. Bu simge tüm dikkatleri Munzur dağlarına çekerken, enternasyonalizmin en güzel ifadesini de kendinde somutlamıştır.

Barbara!
Bu isim bir çok kişiyi sarstığı gibi yazar Muzaffer Oruçoğlu'nu da sarımsı ve onu yeniden Munzur dağlarına götürerek yeni bir roman çalışmasına sebep olmuştur. Barbara'yı en güzel şekilde anlatabilmek amacıyla bizlerde görüştü Oruçoğlu. Bu sıra Oruçoğlu'yla kitabın ismi üzerinde kısa bir konuşmamız oldu. Ancak herhangi bir ökre varamadık, daha doğrusu onun için en güzel isim nedir bilmadık. Oruçoğluya yeniden görüşme fırsatımız olmadığı için buradan seslenmek istiyorum: O romanın ve ona ilişkin tüm çalışmaların ismi kesinlikle Barbara olmalıdır. Çünkü Barbara, herşeyi ama herşeyi anlatmaya yeter...

Yoldaş, yoldaşım seni her yönüyle özellikle Bırsanı gedigine tımanırken off demeden yürüyüşünü ve zulme karşı yoldaşlarıyla birlikte guluşünü anlatmak isterdim. Neylersin duygusallık olsa gerek, ne zaman ki, söz, sizleri ve Yekdağı anlatmaya gelince adeta mürekkepleri kuyruğu kalemin... Eksikte olsa bu kadardı anlatılabilecek başarı herhalde. Çünkü bu kısacık yazıyı dahi seni tanımak isteyenlerin isranı üzerine kendini zorlayarak yazdım. Benim yapamadığımı Oruçoğlu'nun yapması dileğiyle sizleri. Munzur'dan aşağı tek ayağı yalın inen Koca Bahtiyar'ı, tüm fiziki engellerine rağmen genillilikte direten ve başaran Dr. Hüseyin'i, ataklığı ve fedakarlığıyla gönülleri-mize taht kurmuş Ali Ekber'i, alçak gönüllüğüyle Hamza'yı, aramızdan ayrılan çocukları güzellikleri yüzüne toplayan Orhan'ı, Alpler'den uzanıp Anadolu'yu kucaklayan seni ve zoru başarmak isteyen devrime ant içmiş ve halka hizmeti görev bilmiş tüm yoldaşları bir kez daha saygıyla anıyorum.

Anılmanız yüreğimize inanc, bileğimize kuvvet ve bilincimize ışık olacaktır. ■

Yel Dağı Notları (I)

Ülkemizin toplumsal özelliklerini analiz ettiğimde, bu özelliklerden kaynaklanan çok ilginç tabloyla karşı karşıya geldiğimi söylesem sanırım abartı olmaz. Korkunç bir zulüm ve buna karşı görkemli direnişler yaşanmıştır. Tarihin derinlikleri eşildiğinde yerüzünün en dirayetli, en yaratıcı ve insanı büyüleyen olağanüstü kahramanlıkların, yiğitliklerin yaşandığı nice destanlar, masallarla, şiirlerle iç içe olduğumuzu görürüz.

Dilden dile söylenen yiğitlik türküleri, dededen-ogula, oğuldan gelecek kuşaklara aktarılan kahramanlık masalları ve elden ele dolaşan arzuhalciyi andıran destanlar ve acıların içinden sözülmüş çığlık şiirleri, haykırış manileri, en duyar-sız, ilgisiz insanı dahi ilgilendirir duruma getirir. Anlatılanları dinleyen, halkın geçmiş günümüze yarattığı tarihini araştırın, yanlış ve doğru yazılanları okuyan her insan kendisini, o, yıllar öncesi yaşamış şeylerin içinde bulur. Olayı sıcaklığına yaşar, düşüncesinden çıkmaz ve sü-rükleyici bir biçimde sorgular, araştırmaya yönelir. Analizler başlar, tarihte yaşamış ne varsa, yazılmış ne kadar yoldu yazılar varsa, kapasitesi elverdiğince yorumlamaya çalışır ve konuşur, senteze ulaşana kadar, ölüp-dirilir, yeniden doğar. Kendisini yaşamış ve yaratılmış destanların kahramanı olarak görür.

Halkımızın tarihi oldukça zengindir. Bizler belki de bu tarihin bir kesitini biliyoruz. Şöyle bir bakıyorduk, insanın büyülenmesi elde değil, Köröğlü'na dağlara çıkaran tutku neydi? Hangi sevdâ ona kıratın tüzünde kılıç sallayarak ömrünü tüketti? "Demir çıktı, mertlik bozuldu" diyen Köröğlü'nün insanlığa yansıdığı mesajın özünü anlayan oldu mu acaba? Kaç kavim Köröğlü'nün mesajını kendisine rehber aldı. Bolu Beyi'ni dize getiren, umutsuzların umudu, acıların sevinci, yoksulların piri, baskının düşmanı, denlerin dermanı, dürüstlüğü, açıklığı, mertliğin dili olan bu büyük halk kahramanı Köröğlü'nün takipçisi olundu mu?...

Belki de yazılan tarih fazla zengin olmayabilir. Ancak yaşamış ve halkın yüreğine yazılmış tarihin zenginliğine erişmek hayli zor, birazda "halk deryadır" sözü buradan gelir. O, kendi yaşam felsefesini öğretiyerek, yıllar yılı kendisinde taşımıştır. Beyni bir nevi zengin kitaplık olmuştur. Kendisine has ne kadar şey varsa içinde bir giz olarak saklamış ve bedeninde illegalite yaşamıştır. Acıların büyütme büyüme, patlamaya hazır, isyan dolusu.

Bunu yapmakla en akılcı en doğru davranış sergilemiştir. Çünkü, koyu feodal despotluk döneminde başka bir seçeneği de yoktu. Sadece direnmek, isyan etmek ve yaşadığını yüreğine yazarak, beynine not ederek, olup bitenleri kendinde taşımıştır. Asırlarca hep böyle davranmıştır.

Sivri sineğin ve sıtmanın ana yurdu olan Çukurova'nın, o şirli Anavraza kalyanlarındaki İnce Mehmet'in dardını bir Hatçe ile İraz Teyze mi anladı? Onlar mı, yalnız bu çelimsiz, zayıf ama ağaların hükmedemediği dağ kadar güçlü İnce Mehmet'in yüreğindeki acıyı bildiler? Ağaların zulmünden inim inim inleyen yoksul köylülerin dili değil miydi? İnce Mehmet Abdi ağaya sızılan kurşun, Çukurova yoksul halkının kurşunu değil miydi? Mertlik, yiğitlik, kahramanlığın, yükseldiği zemin halkın çektiği acılardır, zulme karşı isyandır.

Sazlıklardan, bataklıklardan, o insan yumuşaklığındaki bembeyaz pamuğu diltten nasırlı ellerin, eli değilmeydi, Abdi ağaya çekilen tetik. O dünya halinden anlamaz "balırcı çıplaklar" nasıl oldu da İnce Mehmet'in önderliğinde Abdi ağaların zorla gasp ettikleri toprakları ortaklaşa kullandılar.

Oyle yazılacak çok şey var ki, hepsini ardarda yazmak olanaklı değil. Belki de tarih araştırmacıları eksikte olsa, yetersiz de olsa ve bazı yanlışlıklar içinde taşısâ da yazıp bizlere sunacaklardır. Bizim yaptığımız Yel Dağı notlarının bir tesadüf olmadığını, evveliyata dayanan, bir düşüncenin, ideolojinin siyasetinin, sistematik bir biçimde, birbirini tamamlayarak, bütünleşerek, daha değişik tarzda, ama aynı tarihin sayfalarını oluşturduğunu ortaya koymaktır. Tabii ki tarihi ne bu notlarla sınırlıdır, ne de yazılan ve yaşananlarla sınırlıdır. Hep yazılacak, yaşanarak ve halkın en zengin değeri olarak, geçmişten bugüne, bugünden geleceğe uzanarak yaşayacak ve insanlık geleceğine toplumdaki topluma geçiş köprüsü, diyaletik ilişki bağıntısı olacaktır.

İdealler var uğruna bin parça olunur, sevdalar var, tutkulumu tutkulu, uğruna herşey verilir. Kerem Aslı'sına kavuşmak için her türlü eziyeti çekmeyi felsefe haline getirmişti. Sevdasına bağlı, tutkumunu tutkun, ondan başka dünyayı gömez olmuş gözleri, acıyı bal eylemiş sevdasında. Ancak küllerinde Aslı'sını görebilmiş. O zaman özgürlüğünü yaşayabilmiş, mutluluğunu, yanıp kül olduğunda tadabilmiştir.

Feki, dağlardan çöllere düşen, çölün kavrulmuş sıcaklığında Leyla'sını arayan Mecnun'un sevdasının kudretini kim yaşayabildi ki, kim anlayabildi ki? Çöl serüvenliğini, çöllere susuzluğunu, kan yalacı sıcaklığını ve sevdanın bütün güzelliklerini yüreğine yükleyen ve özgürlüğünü Leyla'da gören ve onun içinde her acıya katlanan ve yarısına dermanı Leyla'da arayan kara sevdalı Mecnunun tek isteği Leyla'ydı ve Leyla'sının dışında herşeyi reddetti. Onun öfkesi acısı Leyla'da kilitlenen sevdası kadardı.

Bu büyük sevdayı yaşayan kaç insan var? Bu yücelti sevdalan yaşatıpda, çöllere aşk serüvençisini gören var mı? Belki yoktur, varsa toplumsallaşmamıştır. Belki de bazı kesimler bunu yadsıyabilir ama, bedeline herşeyi göze alıp, çöllere düşmedi mi?

O dağları adeta sevdasının gücüyle delik-deşik eden Ferhat'ın iradesinin bir benzeri görüldü mü?

Şirin'i ancak dağları delerek görebileceği ve bunun içinde ömrünü Şirin'i görmeye adan Ferhat'ın hayal gücüne erişen, başka bir hayal gücü görülmemiştir.

Ahmede Xaninin efsaneleştirdiği Memü-Zin'in yaşadığı büyük aşkları yaşayanlar var mı hala? Biraz da mitoloji olan, toplumsal özellikler taşıyan bu sevdaları, aşkları yaşamak her babayığıdın, her anayığıdın herci değildir. Toplumlar da birer örneklerdir bunlar. Toplumsal özün bütün gücü bu özelliklerde yatar. Yaşamın özü özümlemedikçe bu özellikleri yaşamak mümkün değildir. Yaşamak istenirse de taklitçilik olur, basitçe yaklaşım tazi olur. Zaten insanlıkta biraz bu yüzeysel, basitçe yaklaşımlardan çekmiştir. Belki de, insanın kendisini en çok kandırdığı, aldattığı ve sahteliği yaşadığı benzeri tutumlar olmuştur.

İnsanoğlu hala kendi özüne inememiştir, tanıyamamıştır kendini. Yaşamından öğrenememiş ve bu yüzeyselliklerden hep yabancılaşmayı yaşamıştır. Kahrolmuş, büyük eziyet ve acılar yaşamış. Nefret etmiş, kin duymuş, öfke beslemiş ama büyük aşkları, sevdaları fazla yaşamamıştır.

Tabii ki insanlığın özellikleri bunlardan ibaret değildir. Tarihte büyük direnişler yataran, "gelin canlar bir olalım, münkü-re kılıç çalalım" diyen Pirsultan'ın büyüklüğünü görmemek körlük olur. Hızır Paşaların zulmüne karşı insanlığa çağrı yapan, Anadolu halkını ayaklandıran bu halk önderinin kudretli gücü halkın gücünde saklıdır. Baskıya, zulme karşı yağlı

urğunu boynuna geçirmekte tereddüt etmeyen, halka sevdalı, aşık Pirsultanların gücü yokedilebilir mi hiç? Yokettiler mi? Biz çoğaldıkça, onlar hergün oluyor. Daha da tükendiklerini, Madimak Oteline de 37 canın bedenlerinden yükselen halkın haykırış alevleri göstermedi mi?

Pirsultanlar ölüp diriliyor, her diriliş, bir önceki dirilişten öğrenerek, daha güçlü toplumsal harekete dönüşüyor. Eski İran'ın Zerdüşti rahiplerine karşı halkı ayaklandıran Mazdek hareketi olarak bilinen ve Mazdek'in önderlik ettiği halk hareketinin gücü, yüzyıllar sonra Samencavli kadı Şeh Bedrettin'in halk hareketine daha güç vermiştir. Şeh Bedrettin bu halk hareketinden büyük tecrübeler kazanmıştır.

Nasıl ki, Moğol istilalarında eski İran'da yaşayan devişler hırkasını dahi kurtaramamışsa, Zerdüşti rahiplerin zulmüne, halkı soyup soğana çeviren baskı, somuru yöntemlerine karşı Mazdek, toplumsal hareketi bağlatarak, bütün üretimin halkın ortak mülkiyeti olmasını savunmuş ve binlerce halkı ayaya kaldırmıştır. Bununla yetinmeyerek daha da ileri giderek, aile kurumuna da karşı gelmiştir.

Şeh Bedrettin, bu halk hareketinde büyük güç olarak, "yarın al yanğından gayri herşey ortaktır" felsefesiyle, halkı Osmanlı İmparatorluğu'na karşı harekete geçirmiştir. Baskının olduğu yerde isyanın olmaması olası değildir. Baskı, zulüm ne kadar katmerli ise isyan daha güçlü olur. Zıtların birliği ve mücadelesi kanunu, hayatın her alanında geçerlidir. Hiç kimse bu kanundan kaçamaz, kaçmak istese de kurtulamaz, yapılacak şey diyalektik bir temel kanununa uygun hareket etmektir.

Yel Dağı notlarını özümleyebilmek, ondan gerekli tecrübeleri çıkartmak, onun doğasındaki kuvveti kavramakla mümkündür. "Yel Dağı Tufanı" ya da "Yel Dağı Destanı" diye tabir edilir ama, ne yalnız hasına tufan, ne de destan veya bir masal olarak adlandırılabilir. Bununla sınırlanamaz Yel Dağı. Sınıf mücadelesinin en görkemli en çetin, insan yaratıcılığının en doruk zirvesidir.

İkili düşmanla savaşan, hem hayvanlaşan güçle, yani faşist Türk ordusuyla, hem de doğanın felaketiyle savaşan partizanların yaratıcı gücü ve olağanüstü fedakarlığında alışa gelmiş kahramanlık öykülerini, örneklerini fersah fersah geride bırakan, insan emeğinin doruklardaki tükentiği vardır. Zorlu koşullar içinde devasa yaratıcılığı gösteren, akıllara durgunluk verecek sabır ve irade, moral gücü olan Yel Dağı notlarındaki partizanların, dünya da benzeri ya bulunmaz ya da yeterince tecrübe çıkarılmamıştır.

Tarih eşildiğinde görülecektir ki, Çin'deki uzun yürüyüşü andıran ama bazı yönleriyle ondan ayrılan ve tek ortak özelliği ideolojik ve siyasal çizgi olan değişik zaman ve mekanlarda cereyan eden iki ayrı durum vardır.

Çin'de Kızıl Ordu, uzun yürüyüş sırasında aç kalmış, yalın ayak yürümüş, yaprak yemiş, ağaç kabuklarını yemiş, yaşamı ve savaşması için yenebilecek ne varsa yiyerek, hem savaşmış, hem de üsüne ulaşmayı başararak, Çin devriminin kaderini değiştirmiştir. Ölmüş, takatları düşmüş, bin bir eziyetle karşı karşıya gelmiş, ama düşmanına bir nebzece olsa taviz vermemiştir. Yel Dağı notlarındaki partizanlar, zemheri kışında bulunuyorlardı.

Çin devriminin zaferi, aslında uzun yürüyüşte saklıdır. Savaş "dahi"leri belki uzun yürüyüşün sonuçlarını görmemişlerdir. Zaferi müjdeleyen Kızıl Ordu'nun görkemli yürüyüşün özünü anlamakta zorluk çekmişlerdir. Ki o büyük ustanın dışında uzun yürüyüşü anlayan da olmamıştır. Ancak o büyük deha anlayabil-

miştir. Demiş ki, "uzun yürüyüş, Çin devrim tarihinde bir manifestodur". Evet, üsüne ulaşan Kızıl Ordu, zaferi o an kazanmış ve devrimin teminatını müjdelemiştir dünyaya.

İşte insanlık tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılan uzun yürüyüşün özü, ideolojinin, siyasetin, örgütlemenin, iradenin bir ülke halkının kaderini nasıl değiştireceğinin ve parlak sınıf mücadelesinin yaşanmış en etkili, en canlı pratik örneğidir.

Yel Dağı notlarını bu anlamda kavramak, gelecekteki sınıf mücadelesine temel oluşturur, ondan öğrenerek çetin koşullarda yaşanacak bütün zorlukları aşma cesaretiyle sahip olmak çok önemlidir. Yel Dağı notları sınıf mücadelesinin, sevgi kanalıyla, halkın iradesinin gücüyle, düşmana duyulan bilinçli sınıf kinine örlümlü, en önemli basamaklarından biridir. Bunun Çin'deki uzun yürüyüşle benzeren yönü ideolojiktir. Aynı bilimin değişik ülkelerdeki varyantıdır. Bu bilimin ışığında hareket eden birey, grup, sınıf, parti, birakalım çetin koşulların esiri olmayı, onlara hükmeden ve o koşulları birer talihizlik olarak gören özelliğe sahiptir.

Yel Dağı notları, evveliyatı olan 1972'ye dayanır, gücünü Maoizmin ülkemizdeki sesi, temsilcisi ve uygulayıcısı olan TKP(ML)'de bulur ve ondan aldığı güçle dorukları fethetme kudretini, mecalini, tükenmez devrimci enerjisi kendinde hiç eksik görmez. Aksine çok güçlüdür. Diyarbakır zindanlarını parçalayan, düşmanı yenilgiye uğratan ve komünizmin susmasını, sürekli parlayan sesi Kaypakkaya'nın öğrencilerinin zorlukları karşısında diz çökmesini düşünmek dahi lani bir işarettir.

"Ferman Padişahın, Dağlar Bizindir" kabilindeki halkın felsefesini kendine endiren partizanların, dağların özgürlük türküsüyle savaşmaları olağanüstü bir durum değil, doğal bir durumdur. Bu ülkemizin toplumsal formasyonundan kaynaklanan bir durumdur. Yel Dağı notları iyi analiz edildiğinde görülecek ki, tesadüfi ve rastlantı bir olay değildir. Sınıf mücadelesinin bir özelliğidir.

Dolayısıyla, sınıf mücadelesinin en keskin, en amansız ve en çetin alanı olan kırsal alanları, onun ötesinde gerilla savaşını veren bir ordunun, en azgın düşmanıyla nasıl çatıştığını, saldırı nasıl boş çıkarttığını, nasıl şaşırttığını, nasıl taktik değişiklik, usta manevra yaptıklarını öğrenmek için savaşmak gerekir. Ancak savaşanlar bu beceriye sahip olabilir. Normal durumlarda, nispeten daha sessiz olan alanlardaki sınıf mücadelesinin taktik esnekliği savaşta benzerlik göstermez. Tiki kurnazlığı ve kurt çevikliğini gerektirir. Savaşta önceden olası durumların lokusunu alma vaziyeti vardır. Bu koku alınmadan işler yolunda gitmez.

Denilebilir ki, gerilla savaşını veren gerillaların koku alma duyusu, normal koku almadan bin kere üstündür. Belki de kopeğin koku alma duyusu daha gelişkindir. Ama siyasi koku alma açısından, savaşta gerilla gibi başka hiç bir nesnenin kokusu gelişkin değildir. Savaş insanı çevikçe biçimlendirir. Ani hareket etme reflekslerini çok geliştirir. Öz itibarıyla, savaş insanı yeniden yaratıp biçimlendirir.

Şimdiye kadar yazdıklarım genel bir yaklaşımdı. Yel Dağı notlarına başlamadan şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki şair, bu notlarda en güzel şiirini bulabilir, onun özünde şaire ilham veren binbir güzellikte şiir vardır, edebiyatçı en iyi romanını bu notlardan esinlenerek yazabilir. Öyküde yazılabilir, ama kesinlikle Yel Dağı notları bir öykü değildir. Öykü olarak tarihe not edilemez. Yel Dağı sınıf mücadelesinin renk cümbüşüdür. Şimdi bunları bir yana bırakıp Yel Dağı notlarına başlıyorum ■

Yiğit Komutan Selahattin Doğan

Selahattin Doğan 1954 yılında Sinop'un Erfelek ilçesine bağlı Sarıboğa Köyü'nde sekiz çocuklu yoksul bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Ailesinin yoksul olması nedeniyle ancak ilkokulu okuyabildi. Ailesine maddi olarak yardımcı bulunmak için İstanbul'a gelerek bir mermir atölyesinde çalışmaya başladı.

20 yaşlarına geldiğinde boş zamanlarında okuyarak ve araştırarak devrimci mücadeleye atıldı. Önceki Dev-Genç saflarında faaliyet yürütmeye başladı. Oturduğu Erfelek'te arkadaşlarıyla beraber Çan-Der adlı bir demerin kurulmasına önderlik etmişti. Bu aralarda siyasal olarak kendini geliştirmeye başladığı zaman İbrahim Kaypak'ın görüşleri ile tanıştı ve Kurtuluşun Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Altınçap mücadelesinde olduğunu gördü.

TKP(ML) saflarına katıldı. Selahattin Doğan gelişmeye açık, özverili, disiplinli, çalışkan yapısı ile yoldaşları ve halk arasında sevilen ve sayılan bir kişiydi. Kısa süre içerisinde parti üye-

si olan Selahattin TKP(ML)'nin önderliğindeki TIKKO askerî komitesinde görevlendirildi. Kendisine verilen bu görevi başarıyla yürüten Selahattin birçok

askerî faaliyette yer aldı.

Selahattin Doğan, yoldaş Süleyman Cihan ile buluşma yeri olan Haznedar-Yayla durağına önceden gider. Fakat o bölgede bir başka örgüt militanları tarafından yapılan eylemden habersizdi. Çevreyi kuşatmış olan faşist kolluk güçlerinin kendisine "dur" dediklerinde Selahattin hiç tereddüt etmeden çift silahını çekerek çatışmaya girer ve yaralı olarak yakalanır. Selahattin'in yaralı olmasına aldırmayan faşist kolluk güçleri yiğit komutanı hemen işkenceye alırlar.

İşkenceye kendisi, yoldaşları ve partisi hakkında bilgi almak isteyen işkenceci asakllara önderleri gibi "ser verir sir vermez". Onun bu komünist tavı karşısında acizleşen zavallı yaratıklar, 5 Şubat 1978'de bu yiğit komutanı işkenceye katlettiler.

Selahattin Doğan mücadelemizde yaşıyor, savaşıyor ■

Sahin Bakışlı Komünist Manuel Demir

Manuel Demir 1964 yılında Kayseri'nin Bünyan kazasına bağlı Çığı köyünde dünyaya gözlerini açtı. Ailesi adını Yaşar koyar. Doğduğu köy küçük bir Ermeni köyüdür. Yobazlar tarafından heder durumunda olan ve devamlı saldırılan köydeki ailesi, Yaşar'a nüfus çıktımı çıkartmak için köy dışına çıkamaz duruma gelmişti. Bunun üzerine daha önce ölen ağabeyi Manuel'in nüfus çıktımı Yaşar'ın üzerine çıkarılır.

Onun adı artık Manuel'di. Köye yapılan baskılar nedeniyle ailesi 1968 yılında İstanbul'a yerleşir. Manuel ilkokulu Lusavorçyan Ermeni ilkokulunda okur ve ana dilini burada öğrenir. Ortaokul ve Liseyi Çzel Ermeni Süp Haç İssesi (Tibrevan)nde 1981 yılında bitirir. Manuel'in bilincinde milli ve sınıfsal baskının artmasıyla birlikte bir sığınma yaşamır. Manuel Marksist ideoloji ile ortaokul yıllarında tanışır. 80'li yıllara geldiğinde Manuel artık TKP(ML) ye gönül vermiş bir devrimciydi. 81 yılının Kasım ayında gözaltına alındı. Yoğun işkence altında işkencecileri yenilgiye

uğrattı. Ardından tutuklandı. Selimiye, Sultanahmet, Hasdal, Bayrampaşa cezaevlerini dolaşarak 1985 yılında

tahliye oldu. Cezaevinden çıktıktan sonra tekrar TKP(ML) saflarında profesyonel faaliyete başlar. 1987 yılında gerçekleşen TKP(ML) 3. Konferansına Batıdan delegeler seçildi. Bu dönemde kamuoyunda DABK-KONFERANS ayrılığı olarak bilinen bu dönem de Manuel DABK'tan yana seçimini yapar. 1988 yılının Ocak ayında TKP(ML)'nin

Batıda ki en büyük eylemlerinden olan Kandira 197. Piyade Alayı Baskını'nın önderlerinden biriydi Manuel. Bu eylemin ardından TKP(ML)ye yönelik yapılan operasyonlarda, Sefaköy'de bir eve kurulan karakolda, 24 Ocak 1988 saat 14.30'da faşist kolluk güçleri tarafından ele geçirildi.

Evide yoğun işkenceye tabi tutulan Manuel önderi İbrahim Kaypak'ın Diyarbakır zindanlarında havaya geçirdiği "Ser verir sir verme" ilkesine bağlı kalarak işkencecileri bir kez daha yenilgiye uğrattı. Manuel'in bu komünist tavı karşısında yenilen ve acizleşen zavallılar, Manuel'i boş bir asaya götürüp kurşuna dizerek katlettiler.

Bugün senin o en çok sevdiğin türkü, tüm ser verir sir vermeyenler gibi senin içinde söyleniyor. Seni sadece yoldaşların değil tüm Türkiye halkının unutmaması mümkün mü. Sen sınıf savaşında öncülerin ve ardılların gibi büyük bir omusun ve hep yaşayacağın güçlü türkülerde, miralyözlu memnilerde, kırdan-kente baskınlarında, yeni doğan bebeklerde ■

Şanlı Nazimiye Çatışması

Hüseyin DEMİR

Düğün baba dağında konuşlanmış gerilla birliğinin yerini tesadüf sonucu gören bir köylünün ihbarı ile birliğin konuşlandığı alan, faşist beyaz ordu güçlerine sarılır. Gerilla birliği durumu farkettiğinden daha önceden sığınağı terketmiştir. Sığınağa baskın düzenleyen beyaz ordu güçleri hayal kırıklığına uğrayınca bölge dışına çıkamayan gerilla birliğinin peşine düşerler. Şafak sökerken yanlarına iyice sokulan beyaz ordu güçlerini farkeden 14 kişilik gerilla birliği yaklaşık 600 kişilik düşman kuvveti ile akşam hava karana dek çatışmaya karar verir. Gerilla birliği arazi uygun olmadığı için akşam olana kadar siperlerden çıkmama kararı alır.

Pusuya giren düşman güçleri kızıl namuluların ateşlenmesi ile bir anda çil yavrusu gibi patir-patir dökülürler karın üzerine. Çatışma öğleye vardığında düşman yedi ölü, çok sayıda

da yaralı vemişti. Fakat gerillaların bir çoğunun cephanesi tükenmiş, diğerlerinde tükenmek üzereydi. Düşmanın çok yoğun saldırısı altında birşey yapamayan halk ordusu gerillalarından dört yiğit savaşçı ölen düşman güçlerinin silahlarını almak için siperlerinden çıktıkları an yüz-

Erdoğan KARATAŞ

lerce kurşuna heder olarak düştüler toprağa. Akşama doğru tüm gerilla birliğini yok ettiklerini sanan beyaz ordu güçleri çatışma alanını terke-

dince siperde kalan birlik komutanı ve üç savaşçı t e p e d e mevzilenen yoldaşlarının yanına gittiklerinde, onların silahlarını almak için siperlerinden çıktıklarını ve şehit düştüklerini görürler.

Hüseyin Demir, Hüseyin Yıldız, Erdoğan Karataş, Cemile Sevgül, Yazgulu Kılıç, Hidir Aksakal, Hidir Topçu, Suna Ay, Emine Akyüz ve Rojda 2 Şubat 1990 günü ölümsüzleşerek şehitler kervanına katıldılar.

Nazimiye şehitlerinin devrettikleri kavgı bayrağı o günden beri yoldaşların elinden hiçbir zaman düşmedi. Onların anısı halk ordusu gerillaların silahlarından çıkan kızıl kurşunlarda yaşıyor ■

Emine AKYÜZ

UŞAKIYI DÜŞÜNÜYÜZ

SOSYALİZM VE ULUSLARIN (I) KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

Biz, sosyalist düzende ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını uygulamamanın sosyalizme ihanet olacağını ileri sürdük. Bize yanıt olarak, "ulusların kaderlerini tayin hakkı, sosyalist topluma uygulanamaz" dendi. Bu, temelde bir görüş ayrılığıdır. Bu ayrılık nereden gelmektedir?

Karşı-tezi savunanlar, "sosyalizm, ulusal baskıya neden olan sınıf çıkarlarını ortadan kaldırdığına göre, bu baskının her türünü de ortadan kaldıracaktır..." diyorlar. Siyasal baskının biçimlerinden biri, yani bir ulusun sınırları içinde tutulması üzerine bir tartışma, ulusal baskının ortadan kalkmasının iktisadi önkoşulları ile ilgili pek iyi bilinen ve tartışma götürmez bir idmanın yeri varmış. Bu, siyasal sorunlardan kaçınma çabasından başka bir şey değildir. Ve bunu izleyen iddialar da, bizim görüşümüze doğrulamaktan başka birşey yapmıyor. "Sosyalist bir toplumda ulusun bir iktisadi ve siyasal birim niteliği taşımasına inanmamız için hiç bir neden yoktur. Pek olan olarak ulus, ancak bir kültür ve dil birliği niteliği taşıyacaktır, çünkü bir bölgesel sosyalist kültürel grup olarak bölünmesi, eğer olacaksa, ancak üretimin gerekleri sonucu olacaktır ve üstelik böyle bir bölünme sorunu ("ulusların kondükaderlerini tayin hakkı")nın emrettiği gibi birey olarak ve tam egemenliklerine sahip durumda uluslar tarafından ortaklaşa çözüme bağlanacaktır."

Polonyalı yoldaşlarımız ulusların kendi kaderlerini tayin yerine ortaklaşa tayin iddiasını o kadar beğeniyorlar ki, tezlerinde bunu üç kez yineliyorlar! Ama ne yazık ki sık sık yinelenen bu okültüst ve gerici iddiayı bir sosyal-demokrat iddia haline getirmiyor. Bütün gericiler ve burjuvalar, belirli bir devletin sınırları içinde zorla tuttukları uluslara ortak bir parlamentoda, kaderlerini "ortaklaşa tayin etme" hakkını tanırlar. Wilhelm II de, Belçikalılara, Alman İmparatorluğunun kaderini, bir ortaklaşa Alman parlamentosunda "ortaklaşa tayin etme" hakkını tanıyor.

Karşı-görüşü savunanlar, asıl sorunsu olan ve burada tartışılan tek konu bulunan sorundan, ayrıma hakkından kaçıyorlar. Eğer bu, bu kadar vönkler acısı olmasaydı gülünç olabirdi!

Biz ilk tezimizde ezilen ulusların kurtuluşunun siyasal alanında çifte biçim değişimini içerdiğini ileri sürdük: (1) Ulusların sınırlarını, tartışılmayan devlet içinde olup bitenlere uygulamıyor, (2) Siyasal ayrıma özgürlüğü. Bu da devlet sınırlarının çizilmesiyle ilgilidir. Tartışma yalnızca bu nokta üzerindedir. Ama karşı-görüşü savunanların sustukları nokta da budur.

Onlar, devlet sınırları üzerine, hatta devletin kendisi üzerine düşünmek istemiyorlar. Bu, 1894-1902 döneminin eski ekonomizmi gibi, bir tür "emperyalist ekonomizm"dir. Eski ekonomizmi şunu iddia ediyordu: Kapitalizm utkundur, onun için siyasal sorunlarla uğraşmak, zaman yitirmek demektir! Emperyalizm utkundur, onun için siyasal sorunlarla uğraşmak zaman yitirmek demektir! Böyle bir siyaset-dışı görüş, Marksizm için son derece zararlıdır.

Götha Programının Eleştirisi'nde, Marks şöyle yazıyor: "Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi yer alır. Buna, bir siyasal geçiş dönemi de tekitabül eder ki, burada, devlet, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka birşey olamaz." Şimdiye kadar, bu gerçek sosyalistler için tartışma götürmezdi ve bu gerçek, utkun sosyalizmin gelişerek tam komünizme varmasına kadar devletin varolacağı olgusunun kabul edilmesini de içerir.

Engels'in, devletin tedricen yok oluşu konusunda söyledikleri bilinir. Biz, ilk tezimizde, demokrasinin, devletin yok olmasıyla demokrasinin de tedricen ortadan kalkacak olan bir devlet biçimi olduğunu özellikle vurguladık. Ve hasımlarımız, Marksizmin yerine "devleti yadsayan" bir görüşü koymalarına dek, onların iddiaları, büyük bir yanılgı oluşturmaktadır.

Onlar, devletten (ve dolayısıyla devletin sınırlarının saptanmasından) sözedeceklerine, bir "sosyalist kültürel grup"tan söz ediyorlar, yani kasıtlı olarak muğlak bir deyim seçiyorlar; amaçları devlete ilgili bütün sorunlardan kaçabilmektir! Bu, gerilemiş sözleri yinelenen gülünçlüğüne düşmektedir! Eğer devlet yoksa, elbette ki, devletin sınırları sorunsu olamaz. Bu durumda, demokratik siyasal programın tümü gereksiz hale gelmektedir. Devlet "sönüp yok olduğu zaman" cumhuriyet de olmayacaktır ■

Bir Yaşamı O, Devrim İçin Vuruşan Bir Yoldaşı O

Bir yaşamı o, devrimin en sıcak çatışmalarının yaşandığı siperler de kendisi için kaygılanmadan, devrim için vuruşan yoldaşı o!

İhanetin ve her türden alçaklığın prim baklığı 12 Eylül'ün o karanlık günlerinde, her türden kamufajın gereksizliğine karar veren emperyalist efendilerinin talimatıyla, her sınıftan bütün gençliğin direk temasıyla saf tutup halkımızın yaşamsal damarlarına askeri faşist diktatörlüğün kanlı çuruk dişlerini sonuna kadar sapladığı vahşet günlerinin dârisen çocuklarını kirayetsiz satırlarla ifade etmenin olanaksızlığına, devrimin hareki çocuklarını biz yoldaşlarına sınıf mücadelesinde birer silah olarak devrettikleri kızıl anlamın dile getirilmesinde ki aksikliği yadumadan, dilimizin döndüğüce yoldaşlarımızın yaşamlarından kısaca söz etmeliyiz.

En güzel düşlerin kurgulanmasının dahi dipçiklerle yasaklandığı 12 Eylül yıllarında, yoksulluğun bir "yazgı, kader" olmayıp, sınıflar mücadelesinde egemen sınıfların her türlü iktidar olanaklarını kullanarak emekçi halka karşı izmiş olukla ü baskı sömürü ve çapulculuk geleneğinin iktidarsal bir sonucu olduğunu çoktan bilince çıkarmış bir yoldaş olarak vahşetin resim edildiği Diyarbakır zindanlarında ki zulüm hücrelerinde onunla beraberdik. Karanlığın karmaşık lekeleriyle zindan duvarlarında bitmeyecek olan direngen umudumuzun sonsuzluğa uzanan isyan fitilinin ucuna inatla ve gizli den tuşturduğu o günlerde, ihanetin de her an için hücrelerimizde uzanıp o içgöç vantuzlarıyla bizleri kendi batığına çekmeye çalıştığını/çalışacağını bir an için dahi olsa aklımızdan çıkarmadan, zulüm hücrelerinde insan gözü yoldaşlarımızın bir deri, bir kemik kalmış vücudlarından ve volkanik patlayışların habercisi çıkmak çalmak gözlemlerde okunurdu, silkinişlerle yaratılacak direniş manifestosu. Her hücresi korkunç acıları ve zulümü yaşayan yüzlerce devrimci tutsağın arasında, nylesine güzellikleri bünyesinde barındıran bir avuç direnç abikeleri vardı ki, bunların yaşamları gibölüne seçiciler de insanların düşün sistematiğindeki kurguları altüst etmeye yetiyordu.

O, her türlü işkencenin ortasında dahi cefakarımlı şaşkınlığa düşüren direnç gülü yoldaşı İbrahim'in izinden tavizsiz yürüyen bir çok yoldaşıyla kanlı sorgulardan geçmiş, faşizmin zindanlarında Allahsız baş olarak kalandardan öğrenmişti; insana, yoldaşa güven verebilmenin ateşli coşkusunu, öğrendiği ile kalmanın yararsızlığını da kendi yaşamından çıkardığı derslerden biliyordu. Bir tek büskivitten tutunda zulmun en azgın işkencelerine varana kadar kuruma ve paylaşma sürecinin ideolojik güzergahta ki doğal birliğinin ardından alçakça planlarını düşmanın inhisi neticesinde yoldaşımızın kadedildiği 31 Aralık 1995 gününe kadar uzanmış kesintili birlikteliğimiz vardı. Yoldaş güzel Mustafa KAYA'nın vücudunda en sağlam yer diye gördüğü düşün organının son yakalanmasında aldığı ağır hasar ve son genel direniş sürecinde ayaklarına vuran ağrılarla, kırılmış saçlarının edebine uygun İHTİYAR takintimizi kaprissiz sevecenliğiyle kabullenişinin bütün yoldaşlarımızın paylaşım odağı haline gelmesini kimse "ereksiz bir caba" görme korkulüğünü göstermeden "doğru olanı yapıyordun, doğru olanı yapıya"

taşınan ve hakettiği olumlu bir değerlendirmeyle yoldaşlarımızın olduğu kadar dostlarımızın övgü ve takdirine layık bir pratik süreç aşayan Mustafa yoldaşın yaşamı salt bu yönleriyle sınırlı değildir.

O, hükümdarların, beylerin ve bütün gerici patron-ağa saltanat düzenlerinin, yoksulluğun yağlı organını boyunlarına "kadermişçesine" geçirmesine niza göstermeyen Spartaküslerin Roma'yı sarsan deprem kuşaklarında ki aynı fay hattının kırılmaları saçan isyan korlarından, bir derağın yani halk denizinin isyan denişi yanardağ ağzlarındaki toprak ve kil külesinin ardından yükselen bin yıllık sabırsızlığıyla patlayan kızgın lavların yıkım gücüne ulaşmış, kendi kendisinin eliendisi olmaya aday bir sınıftan, proletaryanın yanın da hiç bir kişisel ve ulusal kaygı taşımadan saf tutup, Maozmin bilimsel suyundan bilincine çelik ağız yaptranlardandı.

Dört yaşında, feodal törenin yoksul emekçi halk için olan "kan davası" ağına takılıp mahpuslarda yıllarca ekmeğe diye kendini yıyen yoksul babasının olamından sonra halkın deyimiyle "tevinin büyüğü, çatının orta direği" olma yükünün altına atılmıştı. Bir küçük erkek kardeşe ve emekçi Emine adlı anaya dayanarak yaşam denilen savaşın yaralı bir güvercini olarak, Hani'nin Belen köyünde bolca sulandırılmış ayrıntı komşularının ve akrabalarının verdiği kara buğday ekmeğini katık edesek yoksulluğun ölüm trpanına karşı yaşamın yarı aç zihnin konamasında Emine ananın nasırlı ellerinde öğrendi koyun keçisi cobanlığını ve sürüyü ağız salyalı kurtlardan korumayı.

Henüz yaşamının yoksulluk zincirlerinin ötesinde, zerk-i seta sürenlerin ilkelirni sömürürken gösterdikleri tizliğin ardından ince sömürüyü ve yerel işbirlikçilerin burjuva feodal düzenin temel dayanaklarından olduklarının farkında olmadan, yerel işbirlikçilerin yürüttükleri feodalizmin hayasız şiddetine karşı bulduğuş dar çevrenin ileri kesimiyle tepkide ortak hareketi yakalayıp, ilçe merkezindeki sival faşist saldırganlara karşı halkın doğal tepkisinin kendiliğinden gelmeği içinde fiili tepkilerle buluşup, jandarmamın dipçigini, polislini copunu ve nemli karakol nezaretçilerini tanıdı. Bir yandan düzenin çalpak gerçekliğinde ki faşist karakterini görünürken, öte yandan da revaçta olan ulusal kimliğin farkında olmanın verdiği yaşamı yoldanıyla kafasındaki belanık soruların cevaplarını daha ısrarcı aramaya başladı.

proletarya partisinin Amed bölgesindeki faaliyetinin bir etkisi ve parti kadrolarının bölgeye yönelik örgütlenme sürecinin dogallığında, Mustafa yoldaş proletarya partisinin ve onun kadrolarının parti çizgisini hayata geçirmedeki samimiyetlerinin ve üstün gayretlerinin sonucu olarak, parti ile yerel faaliyet bağlı olarak ilişki sürecine girdi.

Devrim için hiç bir kişisel kaygı duymadan/göstermeden, tedarı ruhuyla şehit düştüğü ana kadar yaşamının 17 yılını partimiz proletarya partisinin çelik disiplinini altında geçiren yoldaşın başlıca özelliklerinden biri; çağlardır süre gelen feodal-faşist sömürü düzenlerinin katmerli zulmüyle takipçilerinden olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları iktidarının sıvri uçlarından olan faşist kolluk güçlerine ve ihbarcı ağıra karşı, halklarının kurtuluş silahını elinde tereddütsüz

kullanmasındaki rahatlığıydı. Bu özelliklerinden oturu partimizin usta savaşçıları arasında doğal yerini alan yoldaş, aynı zamanda zindanlarda sürekli kendini yenileyen ve kendi zaarlarına karşı olduğu kadar, yoldaşlarının ve dostlarının da eksiklerine ve hatalarına karşı samimi bir mücadele içerisinde oldu. Bu mücadele ovlesine bir- hal almıştı ki, kavganın handika?larında henüz saf tutması gereken yerin sağlıklı bir ayırımı yapamayan gerçek yoldaşlarının taizmin psikolojik firmalarını göğüslemekteki kararsızlıklarını gidermek ve yeniden kavganın töresine uygun sınıf bilincine ve savaşım kararlılığına kavuşmalarını sağlamanın çabasıyla, kendi sağlığını ciddi şekilde risklere sokmaktan, yaşamını yeniden idame etme gereksinimlerinden mümkün olan en üst fedakarlığı göstermekte tereddüt etmiyor, ciddi uyarıları bile "herşey parti ruhunun dorukları felheden örgütlüğüne, devrim için yapacağı proleter yürüyüşüne başanına tabi kılınmalıdır", diye cevalıyordu.

Yoldaş, 10 yıllık tutsaklığı ardından ulaşıp, kendini suçluğu partisinin verdiği görevleri kendi yaratıcılığına da sakıncasız katarak yerine getirirken ki coşkusunu, yanında bulunan yoldaşlarına aşılamakta biran için geri durmadı. Bu öylesine bir coşkuyla ki; tarihin bilimsel vargılayıcılığının Maoizm olarak haklarını elinde her türlü gericiliğe karşı savaş açan silahıyla kızıl Ordunun parti ruhuyla donanmış bir savaşçı, stratejik politikamın faaliyet yürüttüğü alanlarda militan bir uygulayıcısıydı. Sınıf savaşımının sıcak pratiğinde geçirdiği 15 ay gibi kısa bir süreye düşünöpte hayata geçiremediği, "yapacaklarını" diye sıraladığı eylemlerin uygulayıcısı olmak için yapıp tutuşan yüreğinin kabarmışına, yeniden tutsak düştüğü zindan duvarlarını delme azmiyle bilimsel bir yön verenlerden oldu.

Düşün imaklarının zorlayıcılığında, "iç" dünyanın, dış dünya diye evrensel tanımla karşısına oturduğu ande-evrenseli enternasyonal kavramıyla, yani sınıflar mücadelesinde sınıf kardeşliğinin yüceliğiyle aynı düşün imaklarının yatağına sürekli genişleten zorlayıcılığına görün, düşler denizinden gerçeklikte buluşmak üzere sınıldığı yıllar öncesinin ilk an ki çoruksu sevincinden birşey yitirmeden, artan coşkuyla kanlı örkelemin kızıl közüne atıldığı andan buyana, büyüyen ve buyduklüce küçük parçalardan, büyük parçalara uzanan proletarya olmanın onuruyla, ufuk çizgisini yakınlaştırmak üzere; faşizme devrimci bir şamada bizden demenin coşkusuyla, Zeki ve Baba yoldaşın yıllanmış coşkun sevdasına katılmamın azmiyle doluydu yoldaşımız.

Hani bir dağ başında, mazraları o gizemli dogasıyla iç içe geçen, çocukların şen şakrak güzelim coşkusuya, taşdıplerinden usulca çıkarmaya çalıştıkları Çiğdem'i elde etmenin sevecen tizliğinde ki heyecanlarının anlatma varılmayan etkileşimiyle, aralarında başlayan dostça didişmedeki kavgacılığın seyrine dalıpta; "ah çocukluğum" diye iç geçiren ninenin kaygılı göz ferlerinde gidip gelen yıldız panitilannda ki tarihi mümkün isyan dalgasını yürekten selamlamak gereklyse, bir o kadar da tarihe aynı emeğe saygı ve kavgada baruta fitil olan acı yaşam çizgilerindeki zulmun ve sömürünün bölümlere ayırdığı kurtuluşun hasadına dirençli bir sabırla bağlanmış olmak gerektiğini görürüz ya işte Mustafa yoldaşa böyle baş-

ladı, yoldaşlarımızın yüreğindeki özgürlük ateşini harlanıran köröğün gücünü attırmaya.

O an, güneşin aydınlık perdesinin örtüğü gökyüzündeki yıldızların parlaklığında, bir rehber yıldız aramanın faydasında zaman öldürmenin kurtuluşu baltalamak olduğunu görmeyenlerimizden olmamak için; dağların i çişliğine kulak vermekle de kalmayıp, bir kazma, bir kürek ve sınıf kimliği pekiştirilmiş, yürekte pimi çekili düşman kalelerinde patlayan bir bomba olmanın bilincine sızmasıyla ileriye atılmak gerektiğini anlamakta gecikmeyen proletarya partisinin savaşçıları olarak Baba'dan kopan bir top ateşle, ovalara doğru serpilmek üzere yayılan kızıl közler olma sözü verdik; sözün yetersizliğindeki bilinç coşkunuzu zindanlardan.

Yakılan gemilerin kaptanı yoktu, sahilde yükselen martı çığlıklarıyla uyanıp, kalan kan veleklerini de savurduk okyanusun kayaları oyan hırçın dalgalanına. Bir küçük martı yavrusunun paytak yürüyüşündeki acemilik yoktu hiçbirimizin bilincinde Ustaca dalgaları ardından denize inip, avını alan ak kanatlarında umut taşıyan martının ustalığına da adaydık, ama ustası olmamışık henüz, yalın kavgaların karmaşasında değil, karmaşık kavganın yalın safındaki gizemliliğin ardına gizlenmek zorunda olan eylemimizde! Av olmanın kaygısından uzak, tuzaklarını birer birer aşarak faşizmin yüreğine özgürlük tutkumuzla, sabırla sokulduk!

Yılların ardından ellerimize el vermişiz santim santim özgürlük ve tutkumuz, yaşamın can damarlarına kink tınak parçalarının üzerindeki parmaklarımızdan süzölen kan damlalarıyla oluşacak bir gerçek olacaktı. "İnkansız" yüklenen, devrimci irade parça parça özgürlüğü getirecekti. Basitten karmaşığa doğru "İnkansız" yüklenen devrimci iradeyle vakanalacaktı, kavganın silaha yüklenen alanı ve böyle elde edilecekti savaşım hakkını kendi ellerimizle kazanmanın, küçük kalelerinden büyük koronaklarına vurulacak olan devrimin kahreden şamarındaki kurtuluşun yalın coşku. Bu coşkunumuz, tutsaklıkta türlü hallerde sekete uğratılabileceğini bir an için aklından çıkarmayan Mustafa yoldaş, enin hoşgörüsünün elektrikli duvarlarını özgürlük eyleminin başansı için ikkeli çalışmaya tabi kılıp, yenilgilerinden dersler çıkarmanın usta savaşçısı olduğunu ve yoldaşlarımızda böyle bir yetkinlikle donanmasını koşullarını yaratma çabasıyla, sürekli yoldaşlarımızın bilinçlerine hitap eden pratikde bulundu.

Düşmanın özgürlük eylemimizi açığa çıkardığı an, yoldaşlarımızın düşmanın psikolojik üstünlüğüne kapılmalarına ve olası saldırıların aktif savunuculuğuna hazırlanmanın çabasıyla, olanca rahatsızlığına rağmen ordusunun başındaki komutan gibi yoldaşlarımızın en önünde rahat davranışlarıyla insiyatifi düşman sâfına kadar yaymaya başanıp, moral üstünlüğünü bir an için dahi olsa bırakmamamın çabasında oldu.

Mustafa yoldaş; senin ve yoldaşlarımızın özgürlük tutkusunu elinden/elimizden alma cesaretini ve yeteneğini gösteremeyen, gösteremeyecek olan faşizm, küçük avurtularına seni de katlederek zafer nidalarını kalıcılaştıracağını düşünüp, Ur-raniye'deki dostlarımızın katlinde olduğu gibi katliamlar serisiyle her an üzerimize

Partizan Sesi
Yönetim Yeri: Binbirdirek mah. Piyerlon cd. Onur Apt. 41/B, D: 8 Çemberlitaş - İstanbul
Tel: 0212/ 517 15 12 - 0212/518 89 49 Fax: 0212/638 17 59
Dizgi: Altınçığ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

ALTINÇAĞ YAYINCILIK
Basım Sanayi Limited Şirketi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Özlem DALMAZ
Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

BÜROLAR
■ KARTAL: İstasyon arkası, Pinar işhanı-pasajı Kat:4 / 57 - Telefax: (0216) 353 38 12
■ İZMİR: 853. sk. Bilen işhanı No.27 kat:6/610 KONAK - İZMİR - Telefax: 0232/445 26 17
■ KAYSERİ: Sivas cd. Stad işhanı, K: 6 - No: 605 - Telefax: (0352) 222 52 10
■ GAZİ OSMAN PAŞA Zübeyde Hanım Mah. Sultan İş Merkezi K:1/D:7 Caazi Mahallesi Küçüköy
■ ADANA: Cernel Gürsel cd. Özgül işhanı, K:5 - No: 26 ADANA - Tel: 0322/351 74 30
■ ELAZIĞ: İ. Harpın cad. Korkmaz işhanı no: 3 kat:6 / 502 - Tel: (0424) 236 48 76
■ MERSİN: Mesudiye mahi. 52. sk. no: 35/13 - Telefax: 0324/ 336 22 73
■ ÜMRANİYE: Eki Ankara Yolu Topunbr İşhanı no: 43 Kat: 4 Sarıgazi/İstanbul
■ YD TEMSİLCİLİĞİ KYOTO STR. 19 50670 Köln DEUTSCHLAND
Tel: 221 130 1629 - Fax: 221 130 1630
■ ATINA: Bepenezpöç-5, 7 OS.N.5 Platin Karıngı - ATHENS-GREECE Telefax: (0030) 1 381 05 71